

Giới thiệu Ánh Hạ Trầm Luân

Khi cô nhìn thấy những hồi ức năm đó, trong con ác mộng đeo bám dai dẳng, cô chỉ cảm thấy muốn dừng lại. Tình yêu và sự đau lòng, cô không muốn đi qua bên nào, lùi lại một chút, cô cần lắng lại, tìm một khoảng trống, bình yên trong giấy lát.

Hạ Bách năm đó chỉ là kiên cường, bộc trực một chút nên để lại trong hiện tại chút nuối tiếc. Cô chỉ cho rằng đóa hoa luôn vươn lên với sự kiêu sa sẽ có giá trị nhưng cho đến một ngày không còn đủ khả năng để đứng vững nữa liền ngưng nở rộ. Như cái cách nhìn thấy người đàn ông của mình vụt tắt trừ mắt, cô không chạy theo nỗi chi biết nắm chặt đôi tay nhìn bóng người khuất đi.

Triệu Trắc Thâm vẫn nhớ cái ngày anh quay bước đi, đáng về gầy gò của cô không lùi nửa bước để chờ anh quay lại. Hạ Bách khi đó cứ nghĩ như trước đây, anh ấy chỉ đùa cô chút rồi ôm chặt cô từ phía sau.. rồi sẽ cùng cô về nhà. Nhưng rồi khoảnh khắc ấy biến thành lời chia tay thâm lặng, như cơn gió lướt qua lá cây không quá nhanh cũng không quá chậm.

Hạ Bách vẫn nói với người bạn của cô rằng: " Triệu Trắc Thâm không sai, anh ấy chỉ là quay lại quá chậm vì không biết mình sẽ rời đi."

Cho đến sau này người bạn đó nói lại với Triệu Trắc Thâm, thêm phía sau một câu. " Tôi chỉ sợ cô ấy vờ không nhớ cậu, cô ấy sẽ coi cậu là người dưng thôi."

Mong mọi người nhấn sao và nhận xét cho mình.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Chuyện tình cảm vốn dĩ chỉ là một ánh nhìn về đối phương

Đứng trước xã hội chật vật với đồng tiền khiến con người cũng dần ham danh hám vọng. Giống như có một chút thúc dục lên bản thân, nay được ngàn này ngày mai lại càng phải cố gắng hơn chút, hơn chút để thỏa mãn chính mình. Người thiếu nữ cũng chỉ đang ở độ tuổi học hành nhưng lại bác bỏ nó qua một bên để chạy vào chốn thị phi. Với Hạ Bách tự do để chạy hết quãng đời còn lại không nhiều, cô thích thử sức, thích tìm đến những nơi để khẳng định bản thân mình.

Ở mức độ thấp cũng chỉ là đi chụp ảnh cho mấy nhà thiết kế nhỏ. Bên cạnh cũng đi nhảy ballet cho những buổi diễn lớn nhỏ, đôi chân vốn dĩ giúp nhiều cho Hạ Bách. Từ nhỏ cô đã học nhảy nhuan nhuyễn, được đào tạo qua những thầy cô có kĩ thuật nên số tiền nhận về cũng đủ nuôi sống bản thân một tháng. Khi mẹ còn sống rất thích xem cô nhảy những điệu mê người, bà quý nó đến mức khi bị ngã gãy chân cô đã trốn tập lại. Chịu đau, cố gắng để học lại từ những bước cơ bản nhất, học cho đến khi hoàn mỹ lại như ban đầu.

Với Hạ Bách tình cảm rất thiêng liêng, chỉ cần kẻ cô thương muốn gì cô cũng sẽ làm. Giống như cái mắt mát năm mười sáu đeo bám cô đến tận giờ, cô vừa sợ nghĩ về nó lại càng sợ việc chấp nhận nó. Từ khi mẹ mất, gia đình cô không còn nói chuyện nhiều, mỗi người một công đôi việc. Bước vào nhà, mọi thứ chỉ lặp lại một không khí trống rỗng đến mức nghẹn ứng cổ họng. Không phải cô không hiểu công việc mọi người đều bận rộn, chỉ là dần dần nó biến cô thành kẻ cô lập.

Có những chuyện không phải nói ra, đặt vấn đề sẽ hiểu được mà cần sự cảm thông. Người thiếu nữ cứ cho là vậy để bạn thân không nghĩ nhiều nhưng chưa từng nghĩ rằng mình tự biến bản thân thành kẻ đáng thương. Cô giống như nhành hoa kiêu sa nằm trong sự bảo bọc của gia đình, trong khi họ cai trị cảm quyền quát nạt mọi thứ lại cung nệm, đem giấu cô vào khoảng trống.

Trần Mặc Cảnh là bố cô nhưng lại không thừa nhận với thiên hạ trước mắt mình có một người con gái. Ông cho phép cô tự do nhưng không quên dạy cô cách phòng thủ, lúc nào cũng đem đủ thứ lí luận để áp đặt lên đứa con gái nhỏ. Tiền chưa từng là vấn đề trong mắt ông với Hạ Bách nhưng tương lai ông vẫn muốn cô có bước tiến tốt. Khi quyết định bỏ học của cô được bàn cãi trên bàn ăn dừng lại thì căn nhà cũng bằng đi một cách nhanh chóng.

Đêm đó, Trần Mặc Cảnh đi đánh bài với Lục Khương Thâm nên Trần Lục Bắc cũng không đòi co vấn đề nghỉ học của em gái với bố. Ban đầu anh cũng định vào phòng nói chuyện với cô nhưng thấy bên trong im lặng nên cũng về phòng.

Gần tiếng sau phòng Hạ Bách có tiếng ồn, Trần Lục Bắc cũng chạy sang xem có chuyện gì nhưng cũng vừa hay cô mở cửa ra ngoài.

" Anh chưa ngủ sao?" Hạ Bách đúc nốt một tay khoác vào, hai mắt nheo vào vì ánh sáng ngoài hàng lang.

Trần Lục Bắc thán nhiên lắc đầu rồi cúi xuống để quan sát đôi mắt đứa em, xem ra không có khóc nên khá yên tâm. " Tâm trạng không tốt qua phòng anh làm chút rượu giải sầu."

Hạ Bách đang đói biết kiểu gì cũng có đồ nhắm nên nhanh chóng gật đầu.

[...]

Trời ngả sang khung giờ sáng nhưng vẫn đem một nét mờ nhạt khó coi, căn phòng vừa mới qua đã tanh bành khiến Hạ Bách không mấy ưng ý. Nhưng cuối cùng không vòng vo cô ngồi gần về phía Trần Lục Bắc, hướng đối diện với người đàn ông mang màu sắc trầm.

Trần Lục Bắc chưa kịp rót rượu mời chào đã nhanh nhẹn vẹo má Hạ Bách một cái. " Để xem từ lượng thế nào? "

Hạ Bách không thích hành động này nhanh chóng lườm một cái. " Bỏ cái tay ra, hỏng hết da rồi. "

" Nụm một tí cũng hết toáng lên. Anh chấm ầm mảy từ bé, đúng là càng lớn càng không biết on. " Trần Lục Bắc cần nhân rồi gấp lấy miếng thịt nướng trên bàn nướng còn nóng bỏ vào miệng, lúc này về mặt hơi cau lại cứ nghĩ lại khiến cô mỉm cười.

" Phòng anh dự bị cả dụng cụ bếp núc ghê vậy. Bố biết chắc chắn sẽ đem ra kỉ luật với những biện pháp kinh người. " Người thiếu nữ gấp lấy chút rau củ chua kèm với thịt đùi người mới dám ăn.

" Thực ra bố biết có mình con ngoan như em không biết thôi. " Trần Lục Bắc rót rượu mời Triệu Trắc Thâm rồi quay sang cốc đầu cô em.

Hạ Bách định hét lên như thường ngày nhưng khi vừa kịp bo đầu thì ánh mắt Triệu Trắc Thâm khẽ nhìn về phía cô, nhịp tim đột nhiên cũng theo một quy luật bất bình khựng lại rồi điều hành một cách khó coi. Cục tức cứ thế được nuốt xuống mà chìm sang một ánh mắt trộm nhìn, càng đào sâu vào hình ảnh trước mắt cô hoàn toàn không nhận được một sự quan tâm nào. Cũng có thể anh ta biết, cũng có thể anh ta hoàn toàn không biết, hay cũng là biết mà không để tâm đến.

Về đẹp mang theo một nội tâm khó kiểm soát được khoác lên một bề ngoài tầm thường. Từ đầu đến chân người đàn ông không có vật gì giá trị, ánh mắt lúc nào cũng hướng ra bầu trời âm i. Thậm chí, trên người không toát ra bất kì mùi hương nào, có thể nói ra chỉ là mùi mồ hôi, đến mái tóc cũng bết lại. Chung quy lại anh chẳng có gì đặc biệt, quần áo đến ba lần giặt đều trùng lặp. Một bộ chiếc áo để chạy vạt cho mấy công việc buôn ba ngoài kia..

Hạ Bách ngửa cổ uống hết chất lỏng trong ly, cổ họng gần như rất vì nồng độ cồn đi qua nhưng dần lại phát mê vì men say quý quai nhập lại trong thân xác. Trong khi hai người đàn ông thay nhau mời rượu thì người thiếu nữ cũng chuyển hướng dựa vào anh trai từ từ nhắm nhĩ chất lỏng. Cô không rõ hoàn cảnh hiện tại là gì nhưng nụ cười hài hòa của người đàn ông không quen biết phản chiếu qua tấm gương trước mặt gần như nuốt chửng trái tim trong thời gian thực tại của cô.

Người thiếu nữ hạ người, đặt đầu trên chiếc đùi rắn chắc của Trần Lục Bắc. Đôi mắt con người đó ước lệ đủ sự thương tâm cổ gạt hình ảnh khó coi đem tầm vóc hoàn mỹ ra khỏi đầu mình. Cứ thế thời gian trôi qua vạt áo Trần Lục Bắc bị cô nắm chặt lấy, dần trở nên nhăn nhoe. Nói ra thì cũng nghĩ cô uống chả được bao nhiêu nhưng khi hai người nói chuyện cô cũng uống voi nửa chai, mặt giờ cũng đỏ bừng lên. Trông qua cũng thấy có chút dễ gần, đáng yêu.

Trần Lục Bắc tiến người đang gần kề giường nên vươn lấy tấm mềm mỏng đắp cho Hạ Bách rồi lại quay ra nhìn khung cảnh tối nhem. Lúc sau anh nhìn Triệu Trắc Thầm suy tư, đôi mày hơi cau lại. "Chạy vạt không đủ kiếm sống sao?"

Triệu Trắc Thầm khẽ cười trừ rồi đặt miếng thịt sống lên bàn nướng, về mặt có chút chán chường. "Cũng đủ nuôi con bé nhưng ông già rượu chè có cung cấp gấp mười cũng không đủ."

"Tôi thấy cậu cũng nhẫn nhịn đấy chứ? Phải tôi xiên chết cũng nhẹ." Trần Lục Bắc ngửa cổ uống nốt chất lỏng trong ly, bản thân cũng thấy tức thay nhưng nhìn cô em gái chấp chờn vào giấc giọng anh lại hạ xuống. "Muốn về phòng không? Anh đưa về.."

Thấy Hạ Bách im lặng hai người đàn ông cũng cho rằng cô chìm sâu vào giấc. Ánh mắt Trần Lục Bắc dần trở nên im ắng trước số phận của anh bạn, giọng anh hạ xuống. "Mẹ cậu sao rồi?"

Nghe đến đây Triệu Trắc Thầm khẽ cười, anh lắc đầu cảm chén rượu trên tay nhưng rồi lại không uống. "Không khá hơn nhiều nhưng tiền tháng nay đủ một hai mũi tiêm"

"Nếu cậu làm cho gia đình tôi sẽ được nhiều hơn. Có điều không được gặp mặt người thân thương xuyên. Như con bé nhà tôi vậy, nó luôn bị gia đình đẩy ra một phía." Trần Lục Bắc bỏ đĩa xuống, giọng nói mang chút hối hận. Bao nhiêu năm rồi mà anh vẫn không bù đắp nỗi khoảng trống trong lòng đứa em, nó ngày càng ít nói, ít trò chuyện với anh. Nó như hiểu được khoảng cách với gia đình này đang cứu vãn chính mình.

Hạ Bách không nói gì kéo chân kín đầu, cuộc trò chuyện cứ thế kéo dài đủ điều cô đều nghe rõ không sót một từ. Những câu trêu chọc đến bầy dãi lòng cả đêm như in vào trái tim như những mũi kim thuê, chỉ không rõ thời gian tháo ra là bao lâu.

Hết Phần 1

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Giữa cô và anh đều khác

Sang tuần, trời bắt đầu kéo gió lạnh về rõ ràng. Hạ Bách cuối cùng bỏ dở việc học đi tìm hiểu về kinh doanh rồi chụp ảnh cho vài hãng để kiếm thu nhập. Tài khoản chính cuối cùng Trần Mặc Cảnh cũng khóa, ông chỉ thuê cho cô một căn hộ nhỏ tháng đầu tiên rồi còn lại sẽ không giúp đỡ gì nữa. Nếu một mình cô tự lo được trong năm tháng, tự bảo vệ, nuôi sống được bản thân thì ông sẽ xem xét việc bàn giao chút việc tại công ty.

Ngày đầu vẫn vô cùng thoải mái, không gian căn nhà không quá nhỏ, cũng có phần cũ kĩ nhưng để sinh hoạt cho một người với giả cả này thì khá hợp lí. Giường ngủ không còn êm ái như mọi năm, buổi trưa hôm ấy cô nằm trên chiếc đệm cứng nhắc, giường chỉ thoang thoảng lại mùi gỗ cũ. Tủ quần áo cũng có một, chẳng hề chắc chắn hào nhoáng như trước đây. Nhìn qua thì chỉ như sinh viên bình thường, sinh hoạt cũng gói gọn trong 100\$. Đến chiều thì cũng phải tự khắc ra ngân hàng để đổi qua nhân dân tệ, rồi cũng xem xét chi tiêu trong một tháng.

Gần sang chiều thì Trần Lục Bắc ghé thăm còn đem theo một balo to sau lưng, chưa nói câu gì anh đã nói sẽ ở đây hết tối.

Cứ thế đến tối Hạ Bách mới về nhưng gần như tâm trạng không tốt lắm nên cũng chả com nước gì mà chui vào phòng.

Phía ngoài kia đồng tiền khó dâng vào túi hơn tưởng tượng nhiều, cả một bữa chiều vật lộn với bao nhiêu nơi cũng không kiếm được một công việc ổn định. Cứ nghĩ có nhan sắc, có sức, có trí tuệ sẽ ổn cả nhưng tìm hiểu qua thì đều đủ nhận viên, năng suất làm thì kém. May cũng khá khảm hơn một chút là chúng tuyển làm người mẫu cho một công ty nhỏ, có chụp cũng không nổi nhưng vẫn có lương. Nghĩ đến thời mà nằm ngấm thấy bỏ cô tự hào thấy cũng vui.

Gần chín giờ tối Trần Lục Bắc gọi Hạ Bách ra, bên ngoài toàn mùi mì với trứng chiên may cũng kèm thêm chút kim chi. Cô cũng ngồi xuống dùng thử loại mì mua bên ngoài như thế nào nhưng thực sự ngon hơn dự đoán.

"Còn phần kia cho ai?" Hạ Bách nhìn phần mì còn để trong hộp nhựa, bụng vẫn đói mà hỏi.

Trần Lục Bắc vẫn đang làm nốt mấy bài toán rồi náo nên nghe cũng không trả lời. Mãi cho đến lúc Hạ Bách ăn voi phần đó thì anh mới giật mình cốc vào đầu cô một cái. "Con bé này, em ăn lắm thế?"

Cô tức giận nuốt hết phần mì trong miệng rồi uất ức nói. "Thừa thì em ăn, anh ích kỉ thế."

"Được rồi ăn xong thì đi nghỉ đi. Trông em có chuyện gì buồn sao?"

Hạ Bách đứng dậy dọn bàn không nói một câu rồi mặc thêm một lớp áo phao rồi ra ngoài. Mãi sau cô mới về trên tay cầm một hộp bánh bao còn nóng đi qua cũng thả trên bàn rồi về thẳng phòng. Được lúc cô lại đi ra ngồi ngoài ghế, mặc cho người anh vẫn ngồi học đầu óc cô thả vào một khoảng không.

"Lần cuối mẹ dặn anh gì thế?" Ánh mắt Hạ Bách gửi vào bầu trời lạnh lẽo thưa thớt sao, hơi thở cũng có phần yếu đi, sắc mặt cũng không tốt hơn mấy nhưng hiện tại chả ai nhận ra điều đấy. Nói được câu thì ánh mắt cũng thu lại mà nhìn chiếc đồng hồ cũ kĩ, càng nhìn vào chỉ thấy lại tâm điểm âm i của một nỗi buồn đang chạy vào cơ thể mình. Cô không rõ nơi đây chứa đựng những gì nhưng vài tiếng nốt mình trong căn phòng lạ cũng không có gì gọi là khác biệt, vẫn chỉ là một không gian heo lánh. Thực sự để nói nó không quá tệ để sống, chỉ là sự đơn độc như muốn bóp nghẹt tâm can yếu ớt của cô vậy.

Trần Lục Bắc dừng bút quay lại nhìn Hạ Bách ngồi trên ghế với sắc mặt nhợt nhạt liền bỏ qua đồng bài tập. "Em sốt sao? "

Cô chỉ lắc đầu rồi rời vào phòng mình, cũng chẳng quên khóa trái cửa.

[...]

Trời đã lui về khoảng đêm yên tĩnh, gió lạnh ngày càng kéo đến bao trọn cả thành phố hoa lệ. Trong lúc từng người yên giấc thì ánh đèn đường vẫn rực sáng để dẫn theo những bước chân đơn độc, kẻ làm không hết việc, kẻ nghĩ không hết chuyện.

Triệu Trác Thầm đi trên con phố vắng, mặt mày bị rượu làm cho đỏ rực lên nhưng vẫn cố tìm một quán ăn đêm để mua chút đồ. Hôm nay thu nhập cũng hơn thường ngày, người bỏ cho cũng phong độ nên anh kiểm chút vốn, nói thế nhưng bụng cũng chưa bỏ gì ngoài mấy ly rượu đắt đỏ.

Đi được nửa đường Triệu Trác Thầm dừng lại trước một chung cư cũ do dựng phải ánh mắt của một người thiếu nữ, sau khi hai người có vô tình chạm mắt thì cô ấy gần như chẳng quan tâm mà lại tập chung vào bầu trời thưa sao với điều thuốc trên tay. Dáng vẻ yếu ớt nhưng lại gồng mình hòa mình vào tiết trời lạnh trông chẳng khác gì nhánh hoa héo, dù mang sắc đẹp đến đâu cũng tới tận đến mức nhợt nhạt.

Hạ Bách khẽ hạ ánh mắt xuống rồi vút điều thuốc vào thùng rác gần đó. " Có chuyện gì sao? " Cô buồn miệng hỏi rồi bóc lấy viên thuốc ngậm cho vào miệng, mùi vị vẫn đặc trưng nhưng thêm chút đắng gắt nên cô khá miễn cưỡng để ngậm nó.

Triệu Trác Thầm hơi khựng người lại rồi bật điện thoại lên xem giờ, cũng đã muộn nên anh có chút vội vã đáp lại rồi đi luôn. " Không có. "

Mãi sau đi được một đoạn đường đã vắng bóng người Triệu Trác Thầm mới quay lại nhìn phía sau.

Người thiếu nữ vẫn nhắc những bước chân nhỏ tiến về phía trước, cô không quan ngại cơn gió lạnh đang đến bao quanh nơi đây. Cứ thế mà đi thẳng qua người đàn ông rồi sang đường ghé vào một quán nhậu nhỏ vắng người. Nơi đó gần như đã quen mặt cô nên vừa đến đã bung đồ ra mà khách còn chưa kịp gọi.

Triệu Trác Thầm đứng bên đường chấp chững nhìn vào đôi mắt lạnh ngắt, nơi mà chẳng để lộ chút phiền muộn nào mà lóe lên chút hi vọng gửi vào bầu trời thưa sao. Bộ dạng ung dung gần như xáo trộn cả một tâm tư, anh vẫn đứng đó nhìn người thiếu nữ trong một góc khuất. Cứ từng phút trôi qua bên điều thuốc quan sát Hạ Bách thứ anh nhận được chỉ là nụ cười bất mãn. Mãi sau có một người đàn ông khác đến trò chuyện cùng cô, hai người có vẻ nói rất nhiều, uống cũng không ít rồi cuối cùng cô cũng ngủ trên vai anh ta. Gần như từ phía xa Triệu Trác Thầm chỉ cảm nhận được giấc ngủ đó rất yên bình, giống như gạt bỏ được cả lo âu xung quanh.

Được một lúc lâu sau khi Trần Lục Bắc đến đưa người thiếu nữ về thì Triệu Trác Thầm cũng rời đi với một cuộc điện thoại đầy tức giận từ một người phụ nữ.

" Anh định bao giờ mới về đây? Em đói gần chết rồi. "

Người đàn ông khẽ cười rồi hạ giọng đáp. " Bây giờ về. Em bỏ bữa đến đêm thế sẽ không tốt đâu. Nghỉ chút đi, đêm hơi vắng xe nên anh đi bộ. "

" Sao anh không gọi xe trên ứng dụng. Điên thật đấy. "

Triệu Trác Thầm thờ dãi nhìn con đường vắng phía trước. " Anh đang trong kì định làm việc, em đừng cần nhằn nữa. "

" Càng ngày anh càng nặng em thế nhỉ? "

" Anh đâu thể chiều theo ý em mãi được. Bỏ cái nũng nịu trẻ con của em đi. Em hiểu anh mà. " Triệu Trác Thầm chỉ khẽ nhấc nhờ nhưng cuối cùng đầu dây đã nóng giận cúp máy, anh cũng chẳng bận tâm mấy nên chỉ vội về nhà mà không qua nhà đối phương nữa. Đồ ăn trên tay anh cũng nguội tanh nên có đem đến cũng bị vứt đi, thả mạng về anh hâm lại ăn cũng đỡ tốn mấy đồng bạc lẻ.

Mãi mới về đến chung cư nên Triệu Trác Thầm vội vã chạy lên mấy lầu rồi tìm phòng mình nhanh chóng mở khóa để trốn khỏi cái rét.

[...]

Sáng hôm sau, Hạ Bách vội ra ngoài với gương mặt mắt ngủ.

Lúc đầu thì có ghé một tiệm đồ uống gọi một cốc cà phê rồi đi thẳng đến hội trường SD, mọi người thì chưa đến đông chỉ có mình Hạ Bách phải có mặt sớm. Cô phải ngồi đó để trang điểm, lựa đồ cho tiết mục Ballet của mình. Vì là người có kinh nghiệm lâu năm, diễn cho nhiều nơi và đi thì cũng kha khá nên cô đóng vai trò khá quan trọng.

Khi phủ lên mình một lớp phấn, điểm thêm chút họa tiết bắt mắt trên cơ thể trắng nõn thì Hạ Bách được người trong đoàn cho một phần há cáo còn nóng hổi. Chính ra lâu rồi cũng không ăn nên nhận được có cứ niềm nở cảm ơn, do là công việc nên ai trông thấy cô cũng như thấy đóa hoa tươi bắt mắt, rực đầy sức sống.

Chờ cho đến khi hóa thân vào vai diễn cũng mất gần nửa tiếng, Hạ Bách cố luyện lại những điệu nhảy cho đến khi có người rao nước cho đoàn thì cô mới dừng lại. Thực ra cũng không phải gương mặt xa lạ mà lại là người đàn ông cực nhọc kiếm sống đó, nhìn Triệu Trác Thầm trong chiếc áo phao cũ cô cũng chỉ biết cười rồi bước đến lấy cốc cà phê nóng.

Người thiếu nữ dựa lưng vào bàn trang điểm uống một ngụm cà phê nóng rất, ánh mắt khẽ nhìn cử chỉ thận trọng của người đàn ông. Trước khi lấy tiền của đoàn thì anh cũng biết cúi đầu chào mọi người, trông có chút hèn của đàn ông nhưng lại tươi rực nhân cách chính mình. Một vài cô tiểu thư, là người được cưng chiều thì không thích nên chỉ nhìn với sự khó chịu rồi thôi.

Hạ Bách nhấp thêm ngụm cà phê cho tỉnh táo rồi khẽ vẫy Triệu Trác Thầm về phía mình. Cho đến khi anh đứng gần cô hơn một chút, mùi hương cả hai bên cứ như đối lập khiến con người đó hết phần e ngại. Cô khẽ cười xua tan cách phân biệt anh đưa ra. " Anh là Triệu Trác Thầm phải không? "

Người đàn ông khẽ cười rồi đáp. " Là tôi. "

Hạ Bách nhấp thêm ngụm cà phê, hương vị đắng của nó khiến cô không thể chần chừ được. " Anh thấy tôi hôm nay thế nào? "

" Đủ để mê hoặc dân chúng. Rất đẹp. " Triệu Trác Thầm nhìn vào hình thể sắc sảo khoác trên mình chiếc đầm đen đầy ánh kim. Thực sự khó khiến ánh mắt người khác dao động, thậm trí đến giọng nói cũng thanh cao đến mức thêm khát được nghe một nốt nhạc cất lên.

Hạ Bách mở phong bì mới được lãnh tiền cát xê đưa cho Triệu Trác Thầm một chút, biết anh không dễ gì nhận nên cô cũng mở lời thêm. " Tôi biết chữ tôi của đàn ông rất cao, coi như công lao của lời khen ban này đi. Đến khi nào thành đạt trả tôi một bữa nhậu cũng được. Cứ liên lạc với Trần Lục Bắc anh sẽ gặp được tôi. "

Nụ cười của người thiếu nữ như pha chút mặt ngọt rồi rời đi, không thanh cao giữ lấy ngôi vị mà lúc nào cũng nhún nhường như một kẻ tầm thường. Thậm trí luôn ở một vị trí nào đó khiến người ta thăm ngưỡng mộ, cũng không ít sự ganh ghét.

Ngày hôm đó buổi biểu diễn khá thành công, hình ảnh được công chiếu trên cả nước. Thậm trí sức hút của Hạ Bách như một con bão cuốn lấy những thông tin cá nhân của cô nàng. Về phía người thiếu nữ thì không mấy quan tâm về việc này, cô chỉ biết dùng số tiền đó để đi ăn tối với gia đình.

Tại một ban công của nhà hàng hạng sang, Hạ Bách nói không ngớt chuyện. Càng thấy Trần Mặc Cảnh vui về hai anh em cô lại kể vô số câu chuyện.

"Ba thấy không? Nó diễn bao nhiêu năm rồi đến bây giờ người ta mới biết đến. May mắn cả thôi. " Trần Lục Bắc chưa từng công nhận tài năng của cô em, cả bữa ăn chỉ biết tìm cách chọc tức người bên cạnh.

Hạ Bách ngồi ngay cạnh cũng chả yên tay liền đánh vào bả vai anh mấy cái. " Anh lúc nào cũng đưa mấy thành tích ra thì hay ho à? Em cũng có huy chương, có giấy khen đó. Bỏ nhờ.. Con cũng giỏi. "

Trần Mặc Cảnh khẽ cười rồi nhìn trời, ánh mắt ông đã kém nên không ngắm được mọi thứ lâu. " Ai cũng có một tài năng. Ai cũng giỏi hết. Các con cứ vui về là đều giỏi. "

Hết Phần 2

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Ngay từ đầu anh ấy đã không để tâm

Ngày hôm đó cũng trôi qua trong một không khí ồn ào, sau khi thức dậy bài báo viết về Hạ Bách tăng lên đáng kể. Cô không rõ khoảng khắc đó thế nào, ngoài vui mừng thì chắc cũng chỉ còn lại lo lắng khi ra ngoài. Vốn dĩ về cả hành động đến bản chất của người thiếu nữ chẳng có gì, điều đó cũng mặc định cho thấy chẳng có gì tốt đẹp đang xảy ra. Gần như sự ồn ào sẽ kéo đến và vô cùng phiền phức.

Sáng ngày hôm sau người thiếu nữ có lịch chụp hình, chả hiểu sao trước đây họ cũng chỉ nhận cô vì nhan sắc mà bây giờ vừa bước vào cửa đã cung nệm như trứng. Thậm chí công lao được trả còn được tăng lên gấp ba so với người mẫu chính tại đó. Cô gái kia hết phần ghen ghét, hoàn cảnh cũng không phải khá giả chỉ là sinh viên nên có này sinh chút bất đồng.

Hạ Bách được cái không để tâm đến những chuyện xung quanh chỉ biết có tiền là lại sống, cuộc sống này cứ nghĩ nhiều mà hạ mình thì không có gì thú vị. Cô đi một vòng quanh khu phố nhỏ rồi bắt taxi đi về căn hộ mới thuê.

Lúc xuống xe bình thường thì người thiếu nữ sẽ đi thẳng lên cầu thang để về nhà nhưng hôm nay lại đứng lại nhìn cặp đôi trước mắt, có thể là điều khó tưởng tượng hơn một chút.

Triệu Trác Thầm bước qua khỏi tầm mắt Hạ Bách trong bộ dạng chinh chu hơn thường ngày, trong tay còn ôm theo một người phụ nữ trẻ nói không ngớt chuyện. Lần đầu cô mới thấy anh cười nhiều đến vậy, rất tự nhiên cũng đẩy sức hút.

Cảm giác lúc đó khó tả đến mức Hạ Bách không dám nghĩ đến mà đi thẳng lên nhà, căn nhà nhỏ bé thực sự không giải tỏa cho cô bao nhiêu. Càng nhìn mọi thứ xung quanh lại càng buồn bực. Ngày hôm đó, bữa trưa đến tối cô cũng chẳng bỏ bụng chút đồ mà chỉ ngồi bên ngoài hành lang với chiếc máy ảnh. Cả ngày nó như vật bất li thân với cô, nuốt trôi mọi khung cảnh, nụ cười hay sự mệt mỏi của từng người.

Vài ngày tới sức hút của Hạ Bách như cồn, kể cả những điều chẳng tốt đẹp cũng bị lôi lên báo. Giả dụ như trang cá nhân của cô có bấy nhiêu họ cũng bẻ hết lên để bàn tán, vài điều thuộc con người cũng đua nhau nói về nhân cách. Cô thì sống buông lơi nên chẳng quan tâm, cả ngày ngoài đi làm thì cũng chỉ nhắn tin rồi dọn dẹp nhà cửa. Mọi chuyện đơn giản hơn báo trí kể, cũng chẳng có gì ảnh hưởng nhiều.

Yếu tố chụp ảnh của Hạ Bách ngày càng nâng lên, chỉ cần một chút da thịt số tiền cũng được nâng gấp ba gấp năm lần. So với báo của sao thì cô như được lên phía đầu hơi nhiều, nhưng suy nghĩ đơn giản cho rằng rồi cũng không còn nổi được bao. Nói ra thì cô thấy cũng đúng, càng tham lam thì khi hạ xuống càng bị đánh đòn tâm lý.

Cuối tuần sau giờ học về nhiếp ảnh thì cũng quá giờ ăn tối, Hạ Bách bắt xe thẳng về quán nhậu gần nhà.

Quán khá đông và ồn ào nhưng được cái giá cả hợp lý, hồi đầu lúc Hạ Bách đến bị nhiều người nhận ra. Về phía đàn ông rệu vào tính cách hơi thô lỗ nên lời nói đều khiến người khác đỏ mặt, vài người cũng tùy tiện xô tới nhưng cũng may Trần Lục Bắc chạy ra can ngăn.

" Em không biết là lên sao? " Trần Lục Bắc nóng giận quát lên.

Người thiếu nữ cũng không hề sợ hãi mà ngồi xuống bàn, phía đối diện cô là Triệu Trác Thầm và người phụ nữ lần trước. Cô buồn chán lắc đầu rồi dùng tạm điều thuốc trên bàn. " Anh không ra em cũng giải quyết được. "

" Em định giải quyết bằng cách nào, đánh người ta hay đứng yên? " Anh vẫn nóng giận nhìn thái độ đứa em.

Hạ Bách nhả khói rồi bỏ điều thuốc xuống, thái độ cô cũng không hề xem trọng câu nói trên khẽ cười. " Em không phải gái điếm. "

Hai người đàn ông trong bàn một lời cũng không đáp được tiếp, mặc cho cô gọi đồ rồi yên tĩnh ăn uống một mình.

Triệu Trác Thầm với Trần Lục Bắc nói đủ chuyện, họ cũng chẳng quên nói đến vấn đề chính hôm nay. Cuối cùng bộ dạng tươm tất của người đàn ông kia được trả lời bằng một công việc mới, nghe có bí hiểm nhưng chẳng có sức hấp dẫn.

" Định giết người kiếm sống sao? " Hạ Bách xen vào, giọng nói nhàn nhạt.

Trần Lục Bắc quay sang, thái độ cũng tốt hơn ban nãy lên tiếng. " Uống ít thôi. "

" Em về trước. " Cô không nói nhiều để lại một số tiền vừa đủ rồi cầm túi xách rời đi. Lúc đầu vẫn có vài người bàn tán nhưng rồi ngớt dần, phố đêm cũng dần vắng người nên hồi sau đã thấy mấy người cùng bàn ban nãy đi sau.

Hạ Bách không bận tâm nhanh chóng bắt chiếc taxi bên đường, cô rời đi rất nhanh, đến mức Trần Lục Bắc chạy rượt theo gọi cũng không kịp. Tối hôm đó thực sự có quá nhiều việc để nghĩ đến, cô về thẳng nhà không tắm rửa mà lên giường ngủ luôn một giấc.

Thời điểm đó Trần Lục Bắc với Triệu Trác Thẩm mỗi người một hướng, kẻ lo đủ điều, kẻ lại tự cao với món hàng trong tay. Có những thứ đầy ắp khuất cứ thế lui đi, mùi tình cháy rực trong đêm vẫn được châm lên giữa phố xá. Người đàn ông kia như vớ được báu vật, cứ không ngừng nâng niu người phụ nữ trong tay. Thực sự nam thanh nữ tú, có thêm men rượu trong người thì chẳng rõ màn đêm có màu gì nữa thôi.

[....]

Sớm hôm sau, Hạ Bách phải dậy khá sớm đi tẩy trang rồi tắm qua sau đó nấu chút mì bỏ bụng. Cô ngồi xem thời sự một lúc thì hội chị em gọi ới đi chơi, hiện tại tiền chưa có mà các chị cứ muốn kéo cô đi, vấn đề tiền nong không quan trọng với họ không quan trọng mấy nhưng cô thì khá thận trọng. Mọi người nói sơ qua cũng ba nữ, hai nam nhưng cô vừa kịp từ chối thì cửa có tiếng gõ rất mạnh.

Lúc đi ra thì cả hội đã có mặt đầy đủ bên ngoài, hành lý tươm tất.

Từ Nhị là chị cả đứng ra nắm lấy tay cô. "Hạ Bách, em đi với mọi người đi mà. Tiền nong bọn chị lo được."

Hạ Bách chỉ biết cười từ chối. "Chị Nhị, em lần này thực sự rất bận. Mọi người cứ đi chơi vui vẻ, tháng sau sinh nhật em. Nhất định em sẽ cùng đi theo kế hoạch trước đây."

Từ Nhị không buồn nói thêm nhìn bộ dạng xanh xao của đứa em, tay cũng đưa lên nhéo một bên má. "Em ốm yếu quá, đi khám chưa?"

Phá Khanh đứng phía sau buồn bực nặng lời, anh không nhìn nổi những sức ép bức cô từ bên ngoài mấy ngày qua, thế mà cô một chút yếu ớt để đổ dành cũng không có. "Em lúc nào cũng chẳng lo nổi cho mình, còn bước vào cái nơi đầy rẫy thị phi. Rốt cuộc em chống cự nổi không?"

Từ Nhị quay lại lườm một cái rồi không thuyết phục thêm. "Nghĩ ngơi đi, em cứ bệnh ra rồi ai lo. Em cứ thức đêm rồi ai coi trọng." Khỏe mắt chị đỏ dần rồi nói thêm. "Con bé này, bọn chị đi cũng không yên nữa."

Hạ Bách khẽ cười để xua tan không khí hiện tại, cô dùng tay kia lau đi giọt nước mắt trên má Từ Nhị, nhẹ nhàng cất giọng nói. "Được rồi, em tiễn mọi người ra xe."

[...]

Đến chiều muộn, Hạ Bách bị cảm nên chạy xuống tiệm thuốc gần nhà. Người cô khi đó gần như muốn là ra nhưng lại chẳng nhờ được sự trợ giúp từ ai, mọi người đều bận rộn, đến mức sang đường cô cũng không làm được. Hồi đầu thì sang được đến đầu bên, còn khi quay ngược trở về thì cô bị choáng phải ngồi xuống vài hè một lúc lâu. Mọi người đi qua không ai hỏi thăm, trời cũng đã chuyển lạnh được mấy ngày nên cứ tình trạng hiện tại thực sự không tốt chút nào.

Một lúc sau, giọng một người đàn ông vọng lại bên cạnh. Theo như cảm nhận thì anh ta cúi người xuống nhìn cô, còn lại cô không rõ.

"Cô ổn chứ?" Anh ta nói rồi ngồi xuống xem tình trạng.

Hạ Bách mãi sau mới có chút sức lực ngẩng mặt lên, cô không biết có phải là trùng hợp không những cũng chỉ biết cười rồi cúi xuống. "Lại là anh?"

Triệu Trác Thẩm cũng có chút bất ngờ nhưng không nói ra, anh nhìn về mặt nhợt nhạt mới đây xong thái độ cũng miễn cưỡng đỡ cô dậy. "Tôi đưa cô về nhà, đứng được không?"

Hạ Bách thờ dãi dùng hai tay chống lấy đầu gối, cổ dùng sức đứng dậy nhưng lại loạng choạng ngã xuống. Mọi người cũng có để ý nhưng mái tóc cô xỏa xuống nên không ai rõ về danh tính, còn anh ta tuyệt nhiên không đỡ mà lạnh nhạt đứng một góc. Nhưng cô cũng cứ coi, giữa làn người người đàn ông đó lại có tâm đứng lại hỏi thăm.

Hạ Bách co người lại, hai mắt không phân định được hướng, mọi thứ gần như đều trở nên mập mờ. Giọng cô nhỏ dần. "Tôi yếu rồi." Cô khẽ cười nói thêm. "Anh không giúp được gì thì đi được rồi."

Sự kiêu ngạo ở phút chót của người thiếu nữ khiến Triệu Trác Thẩm cũng phải khâm phục, anh đành cúi người xuống đỡ cô dậy. Giọng nhàn nhạt hỏi. "Cô sống ở đâu?"

"Chung cư 85, lầu 7, phòng 19." Hạ Bách trả lời, trong tay vẫn cầm chắc túi thuốc. Chả lúc nào cô có thể bỏ đi tính tự cao của mình, mặc có chút xa lạ nhưng con người đó vẫn rúc đầu vào lồng ngực người đàn ông. Mùi hương hôm nay khác hẳn vẫn những lần gặp trước đây, có chút nam tính rất dễ chịu.

Bước chân Triệu Trác Thẩm vẫn chậm rãi đến mức người thiếu nữ trong lòng cũng chẳng yên tâm thiếp đi, đôi mắt mệt mỏi của cô đôi lúc vẫn mở ra nhìn dằng dặc về lạnh nhạt vốn có. Cô không rõ là anh ta không để tâm, hay cố ý nhưng thái độ vô cùng miễn cưỡng.

Hạ Bách buồn miệng hỏi một câu. "Anh làm việc cho bố tôi sao?"

Anh có vẻ khó chịu đáp. "Không phải việc của cô." Sau đó thờ ơ nói thêm. "Mệt thì im lặng nghỉ ngơi đi, còn lằng nhằng nữa tôi sẽ bỏ cô giữa đường đấy."

Hạ Bách khẽ cười rồi lẩm bẩm. "Đúng là có khí chất làm nghề."

Từ hồi đó cho đến khi về đến phòng hai người một lời chả nói, thân nhiệt Hạ Bách cũng nóng hơn nhưng chỉ khoác ngoài chiếc áo len mỏng giữa tiết trời giá lạnh. Mái tóc đen được cắt ngắn che đi cả gương mặt xanh xao bấy giờ khiến cô lúc nào cũng giấu được chút đau đớn, chả hiểu sao khi đặt cô xuống giường xong người đàn ông lại nán lại.

Hạ Bách tự dịch người lên gối rồi kéo chăn trùm kín người chỉ hở mỗi đôi mi dày cong vút. Giọng cô nhỏ dần đủ nghe. "Cảm ơn, anh về được rồi."

Thanh âm nhỏ nhẹ đầy đủ thành ý lọt vào tai Triệu Trác Thẩm, anh đứng nhìn vài giây xung quanh căn phòng. Cuối cùng anh cũng chưa thể nghĩ được cô tiểu thư lại sống được ở đây, có thể con người này cũng chẳng kén chọn như anh nghĩ. Chỉ là nhìn ngoài khó suy đoán được, lúc này an toàn rồi lại không nói thêm lời gì. Anh hoàn toàn như mất giá trị.

"Ăn gì chưa?" Triệu Trác Thẩm trầm giọng hỏi.

Hạ Bách vẫn yên tĩnh không để tâm đến lời nói, mãi sau mới mở lời. "Gọi cho Trần Lục Bắc được rồi. Anh về đi."

Anh nhanh chóng đáp, lưng khẽ dựa vào bức tường gần. "Anh trai cô đi công tác cùng bố cô rồi, họ bây giờ không có trong thành phố."

Cô buồn bực nóng giận. "Chết tiệt, đã bảo về đi. Tôi không cần anh lo."

Triệu Trác Thẩm khẽ cười lấy trong túi áo ra bao thuốc, rồi lấy một viên tự mồi lửa. "Cô đang rất cần là đằng khác." Giọng anh đầy tính khẳng định rồi vọng lại sau câu nói là tiếng giày va chạm với sàn gỗ cũ, anh nói thêm một cách ôn tồn. "Cứ vậy cũng không sống được lâu đâu, ăn cháo nóng được không? Hay cơm?"

Hạ Bách thực sự không còn sức chỉ biết chìm vào giấc ngủ.

[...]

Nửa tiếng sau, Hạ Bách được đánh thức, trời cũng đã nhá nhem tối.

Triệu Trác Thầm chỉ để hộp cháo trên chiếc tủ nhỏ bên cạnh, sau đó bỏ ra ngoài ban công hút thuốc ngắm cảnh. Anh không nói gì chỉ gọi cô dậy rồi thôi, chả hiểu cái tình cảnh quái gì đang xảy ra nhưng cô vẫn phải ăn cho ấm bụng trước tiên.

Ăn chưa vui được nửa hộp Hạ Bách bỏ lại, cô ăn không nổi nữa cũng chẳng đi đứng được như thường. Lúc mới bước xuống giường chân như cọng mì, nhão nhẹt không có chút sức lực nào trụ lại. Đến vấn đề đứng dậy cũng phải dồn hết sức vào khung giường nhưng thực sự cô không bước nổi nữa. Mỗi lần như thế lại hoa mắt chẳng nhìn rõ thứ gì.

Triệu Trác Thầm cũng chẳng hề có ý định giúp đỡ mà đứng ngoài ban công nhìn, ngoài thái độ lạnh nhạt bên điều thuốc anh ta còn muốn nhận thêm chút cầu xin của cô gái trước mắt. Chỉ tiếc cô ta ngoài sự kiêu hãnh còn có bản lĩnh kiên cường, lần đầu không được sẽ có lần sau hoặc sẽ ngồi im đó.

"Cho xin điều thuốc. " Hạ Bách đưa ngón tay thanh mảnh về hướng người đàn ông, chỉ định anh ta.

Triệu Trác Thầm cũng không buồn chờ người thiếu nữ xin gì từ mình, với thái độ của cô anh cũng đủ hiểu phần nào sự ương bướng.

Người đàn ông ngồi dựa lưng vào bức tường đối diện giường, do phòng diện tích không lớn nên hai người cũng chẳng có khoảng cách là bao. Cả hai đều có một kiểu ngồi giống nhau, một chân duỗi thẳng, một chân co lên. Tay phải đặt lên đầu gối chân phải, chưa ai mở miệng.

Hạ Bách có chút khó hiểu nên bắt chuyện trước. "Anh không sợ bạn gái biết sao?"

"Bạn gái?" Triệu Trác Thầm ngạc nhiên rồi nói tiếp. "Cô nghĩ xem có người phụ nữ nào lại chạy theo kẻ không có sự nghiệp không?"

Hạ Bách hút một hơi thuốc dài rồi nhả khói, màu sắc xám xịt bao quanh gương mặt xanh xao cô dần tàn để lại một nụ cười khó coi. "Anh hơi coi thường phụ nữ rồi. Chỉ là chưa gặp phải thôi. " Cô dừng lại vài giây rồi có chút tán thưởng. "Không phải bây giờ anh cũng khá khẩm sao? Bằng một công việc có chút mạo hiểm, cũng không kém phần thú vị. "

"Cô thử rồi sao?" Anh hỏi.

Hạ Bách lắc đầu khẽ cười rồi hạ mắt nhìn điều thuốc đang cháy chậm. "Chúng ta sớm gặp nhau thôi. Kẻ trên kẻ dưới, chỉ sợ anh giữ mạng không nổi để chờ đến lúc đó. "

Triệu Trác Thầm hút một hơi thuốc, mắt ngược nhìn trần nhà. Cuối cùng anh cũng chỉ biết cười khẩy. "Cô đang coi thường tôi sao?"

Cô thờ dài lắc đầu. "Là đánh giá. "

Anh nói lỏng cơ mặt, hai mắt mệt mỏi hạ xuống. "Trông cô còn trẻ mà, tính tình lại như mấy bà thím đơn thân. "

Hạ Bách cười rồi chẳng nói gì.

Hết Phần 3

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Lần đầu mời ăn

Phần 4: Lần Đầu Mời Ăn.

Qua đến ngày hôm sau, gần chiều tối Hạ Bách mới tỉnh giấc. Cô cũng chả vận động nhiều chỉ biết ngồi bấm điện thoại, rồi gọi com bên ngoài, ăn xong thì uống thuốc.

Tầm giờ này Triệu Trác Thầm lại qua, anh mang khá nhiều món bỏ mỗi tội toàn thứ cô không thích. Biết có thể anh cũng chẳng nói gì mà lui ra phòng bếp ăn một mình, ăn xong cũng tự dọn dẹp gọn gàng. Trông qua thì cũng lãnh đạm không quá tự cao như bao người nên Hạ Bách cũng không bận tâm nhiều, thấy người ta đứng một mình ngoài ban công hút thuốc cô cũng lui ra.

Triệu Trác Thầm không bắt ngờ mấy chỉ quay sang nhìn rồi lại thu ánh mắt vào phố xá bên dưới, anh không nói cô thân thiện cũng chuyển hướng im lặng thả mình vào không gian lạnh lẽo. Vài ngày nữa không chừng lại có tuyết phủ trắng cả nơi hoa lệ này, so với mọi năm thì năm nay mùa lạnh đến muộn hơn. Người anh giờ đã khoác bên ngoài chiếc áo dạ rộng, còn người thiếu nữ kia chỉ phong phanh chiếc áo ni rộng thùng thình.

"Vào lấy thêm áo mặc vào đi. " Triệu Trác Thầm hạ giọng ra lệnh nhưng cô đột nhiên cười ngay sau đó, chẳng rõ ý gì.

"Anh làm cho bố tôi được bao lâu rồi?" Cô có chút tò mò quay sang hỏi.

"Mới được nhận. " Anh hơi cau đôi mày sắc sảo lại rồi buông lỏng người hút một hơi thuốc.

Hạ Bách gần như không tin vào mắt mình hỏi lại. "Chắc chứ?" Cô cười hất ra ánh mắt sáng rực nhìn lên bầu trời tối nhem. "Vậy mà tôi không biết. Chắc hẳn anh phải lấy lòng ông ấy nhiều lắm mới được như giờ. Còn công việc chạy bung bê hàng ngày của anh là sao?"

"Kiếm sống thôi. Chạy vật, chụp ảnh thuê, trai bao. " Anh không giấu gì khá thoải mái chia sẻ, gương mặt ư nhìn đôi khi cũng tỏ sắc cho ánh nhìn của đối phương.

"Vậy là kẻ không đáng tin rồi. " Cô có chút trêu trọc nhìn anh rồi lại trở về sự điềm tĩnh, không hiểu sao không khí cũng trầm xuống. "Nếu anh sống thêm vài năm nữa với cái nghề này thì chút lừa lọc cũng được tính bằng mạng sống, kiếm ra tiền cũng cần cái não biết nghe chủ. "

Triệu Trác Thầm búng đầu điều thuốc mấy cái, ánh mắt nhìn đáng vẻ suy tư của người thiếu nữ xong cũng chẳng biết nói gì.

"Nếu phản bội một là bị giết, hai là anh giết bọn tôi." Hạ Bách thờ dài nói thêm. "Khi đó anh có được nhiều thứ nhưng anh sẽ mất một gia đình, chúng tôi không phân biệt trên dưới hại

kẻ vô tội. Chỉ là trong một thế giới khác, nếu anh không chịu khổ, không hiểu được công việc này, nhất định sẽ coi thường nó. Giống như giết người không thấy tanh lòng. Chắc chắn anh phải làm được. "

Người đàn ông hạ ánh mắt buồn chán xuống lần người đồng đội, mọi điều cô nói chẳng sai cái gì, chỉ là một vài chi tiết sơ bộ nhưng dễ hiểu rõ hơn. Anh thả lỏng người lên tiếng. " Cô từng làm rồi sao? "

Trần Khả lắc đầu. " Là kinh nghiệm tôi có được. "

Triệu Trác Thầm im lặng một hồi, trời đã tối hẳn, phố cũng vừa kịp lên đèn. Đôi lúc lưu giữ lại không gian này trong một khoảng thời gian lại rất yên bình, ngoài chút ồn ào bên dưới cũng xua đi chút khó chịu trong lòng. Người thiếu nữ bên cạnh cũng gạt tầm mắt qua một chân trời khác, đến cả cơ thể cũng không hề run lên giữa cái rét. Cô vô tư đến mức anh phải nín lặng nhìn theo, có thể là một góc phố nhỏ cũng làm con người ta thấy yên bình.

Hạ Bách chợt bắt gặp ánh mắt người đàn ông nhìn mình, cô khẽ cười, xua tay mấy cái rồi đi vào trong. " Tôi rồi anh về với em gái đi, để nó một mình không tốt đâu. Ngày mai lại qua, tôi ở đây cũng tẻ nhạt lắm. " Cô dừng chân lại nhìn anh đang đi vào. " Bỏ cũng nhờ anh theo sát tôi phải không? "

Triệu Trác Thầm cảm thấy chiếc mũ le trên bàn đội lên, nhìn qua trông cũng có phần bí hiểm hơn chút. Anh vừa đi vừa trả lời, trên tay cũng thu sẵn một liều thuốc. " Cứ coi là thế. "

Từ lúc Triệu Trác Thầm rời đi, mọi thứ không có thêm chút động tĩnh nào khuấy động tâm tư người thiếu nữ. Cô ngồi trên giường một hồi lâu rồi mới chịu đi tắm, đôi phần cũng chỉ vì buồn chán nhưng không biết làm gì. Buồn bực đến mức muốn đập nát những vật hiện hữu trước mắt.

Tắm xong thì Từ Nhị và nhóm bạn gửi rất nhiều ảnh của chuyến đi chơi. Dĩ nhiên không thiếu những món quà đắt đỏ trong đó, trong bọn họ ai cũng cười rất tươi. Vẫn luôn có đầy đủ điểm chung trong những lần đi du lịch là mời chia tay người yêu. Mất một chút tình cảm lại trích tiền ra bù đắp, đôi khi là vui nhưng về lại khó chịu trong lòng. Lần trước cũng thế, bọn họ mời cô đi uống rượu mà khóc đến nửa tiếng.

Nghĩ tới cũng thương nhưng chỉ mất một thời gian họ sẽ tìm đến một hạnh phúc mới, đôi khi không phải thật lòng nhưng đủ yên bình thì sẽ đậu lại bên một thời gian.

Đêm đó Hạ Bách nói đủ thứ chuyện trên đời với bọn họ, từ bày đường hướng kinh doanh đến việc chăm sóc da. Mọi người thích thú trong lĩnh vực này nhiều nên mỗi người một ý kiến, rất hợp ý.

[...]

Hôm sau vừa nghe nói Trần Mặc Cảnh về nước Hạ Bách đã chạy về nhà thăm hỏi, trước giờ mỗi lần ông đi về cô đều không ngớt hỏi han nhận quà rồi làm bữa tiệc lớn. Chi tiết công việc làm không xuê, vừa dùng chuyển bay ông lại có mặt tại tập đoàn thu xếp công việc. Khi tiếng tăm của MR được lan rộng trên thế giới, mọi chuyện đều được đáp lại bằng sự bận rộn. Ngày hôm đó, báo trí đưa tin về dự án mới của MR không ít.. Hạ Bách chờ cuộc họp tan, cơm nước tại nhà đã xong nhưng đến tận khuya người bố vẫn chưa về.

Bỏ lại bàn ăn thịnh soạn Hạ Bách cũng khoác thêm chiếc áo lông bên ngoài rồi rời về nhà trọ.

Con đường không vắng vẻ, bóng người chỉ thưa hơn đôi chút, có thể do tiết trời lạnh đi. Ngồi trên chiếc taxi cũ không có mấy không gian sang trọng nhưng đôi lúc lại thấy yên bình. Bác tài là người chạy xe lâu năm, ngoài thời gian chạy xe cũng bốc vác để nuôi mấy đứa con đang vào đại học. Cô biết bác từ khá lâu, có thể do một ngày không thấy những chiếc xe bóng loáng trên phố nên bất chợt. Mỗi lần như vậy cô đều nhớ số xe để gọi, cũng giúp bác phần nào kinh tế dù chỉ là chút ít.

Đôi khi họ khổ đã đành nhưng thời gian dành cho gia đình họ vẫn có trích ra, như cách trả lời bà vợ đang đợi ở nhà. " Tôi còn một chuyến cuối, bà nghỉ đi. "

Nghe thôi đã đủ ám lòng, chỉ tiếc lâu rồi người bố trong lòng cô đã chẳng nhận được cuộc gọi đó.

Đến lúc về đến nhà, trời cũng lạnh hơn tưởng như tuyết đã rơi.

Hạ Bách đút cả hai tay vào túi áo rộng, cổ cũng rút lại để tránh cái lạnh buốt xương thịt. Suốt mấy tầng nhà cô chạy như bị rượt đuổi đến cửa phòng lại bị thót tim đứng lại mất mấy giây mới trấn tĩnh.

Triệu Trác Thầm nhìn điệu bộ thờ đốc mà vứt bỏ liều thuốc vào thùng rác. Anh đứng nhìn cô một hồi mới buồn miệng lên tiếng. " Ai rượt đuổi cô sao? "

Hạ Bách như người mất hồn, hai mắt mịt mịt nhắm chặt lại rồi hít một hơi thở dài. " Tôi để quên chìa khóa rồi. "

Triệu Trác Thầm không để ý nhiều chỉ nhìn bộ dạng cứng rắn trước mặt, cô cũng nhợt nhạt chẳng kém hôm qua. " Vậy ra ngoài ăn gì đi. Tôi mời. "

Hai tay Trần Khả Lộ vẫn chống lấy đầu gối run cầm cập, cô chưa tránh khỏi sự mệt mỏi mà còn khủng hoảng về tinh thần, giờ này chạy về nhà cũ lấy chìa khóa thì cũng mất một thời gian dài. Trời ngày càng lạnh, chiếc áo lông mỏng chỉ được cái bày trí họa tiết cho đẹp mắt cũng chẳng làm được gì ngoài khiến thân nhiệt cô hạ xuống. " Đi ăn lâu đi, tôi lạnh quá. " Giọng cô yếu đi hẳn, câu từ cũng bị cái rét run làm cho cứng lại.

Triệu Trác Thầm nhìn điệu bộ khó coi cũng chẳng đành đi, khăn quàng cổ cũng chẳng có, sắc mặt ngoài chút son trên môi thì gần như đã chẳng còn chút sức sống. Anh chẳng hiểu nổi phụ nữ nghĩ gì với những cái lạnh giá rét vẫn mặc phong phanh, trong khi đến cả sức cũng chẳng còn thì có gì đáng để coi chứ.

" Mặc vào. " Triệu Trác Thầm đưa chiếc áo dạ dài rộng cho con người trước mặt, điệu bộ có chút khó chịu nhưng chẳng nói gì thêm mà đi thẳng xuống dưới lầu.

Hạ Bách lòng không tránh nổi sự rung cảm, chưa kịp khoác áo ra ngoài đã chạy xuống lầu theo người đàn ông, cô có chạy nhanh nhất cũng chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng anh. Gần như là chân muốn cứng đờ lại nên không chạy nổi, khi anh xuống đến lầu một cô vẫn lảo đảo ở tầng ba. Cô không rõ cảm giác này là gì nhưng chỉ biết nụ cười có thể phát giác hạnh phúc, ngoài thứ đó thì không có chẳng rõ. Hẳn là vui mừng sau sự đơn độc trong căn nhà lớn.

Sự chậm chạp của người thiếu nữ như khiến cho Triệu Trác Thầm chán nản dần mà mang liều thuốc ra làm bạn. Anh chỉ mặc một chiếc áo len dày cao cổ, tướng mạo hơn người cao ráo sáng sủa rất được mắt. Đôi khi đứng dựa lưng vào tường trông cũng quyền quý đến mức không dám chắc quá khứ anh là ai.

Hạ Bách đứng phía trên nhìn xuống cũng không chắc con người đó có những gì, thu gọn lại đến mấy cũng vô cùng bí hiểm. Lòng tin cô hạn hẹp nên chẳng dám mở rộng, chỉ biết ôm chiếc áo trong tay rồi rời xuống đưa cho anh ta. Giọng cô nhẹ nhàng cũng coi như chưa có chuyện gì xảy ra lên tiếng. " Tra anh. "

Triệu Trác Thầm cũng không nhìn rõ vẻ mặt điềm nhiên đó là như nào, chỉ cảm thấy áo rồi đi theo bóng lưng đơn độc. Anh bỏ liều thuốc trên miệng xuống vứt vào thùng rác bên đường, đi song song với Hạ Bách.

Hạ Bách chỉ chậm rãi bước trên vỉa hè, cô không nói gì mà trầm ngâm một hồi về vài chuyện. Trên đời thực hư đều không dễ nhìn thấy, có bước ra ngoặt vào không biết thoát khỏi sự u mê. Chính vì như thế mọi chuyện như con đò đưa đẩy mãi sẽ lừng chừng giữa sông, không đường về cũng chẳng rõ giới hạn. Thực ra mà nói, có vài chuyện có tránh trăm đường vẫn dính vào như nghiệt duyên khó lường.

Triệu Trác Thầm đi bên cạnh có phần bức bối giữ vai Hạ Bách lại, hai đôi mày cau lại một cách khó coi. " Cô bị sao thế? "

Cô lắc đầu xua tay mấy cái rồi lại bình thường. " Suy nghĩ mấy chuyện linh tinh thôi. "

Sự thay đổi như gổ vụn qua cũng không khiến Triệu Trác Thầm bất giác ngạc nhiên, chỉ là anh để ý mới thấy cô đôi luôn giấu đi tâm trạng của mình rất nhanh. Thậm trí thân nhiệt cũng chả tốt gì lại vội trả lại áo cho anh, hẳn cũng là rất thận trọng trong việc nổi lên một mối quan hệ. Ánh mắt đó hầu hết dành cho sự bồn bẽ của phố xá, anh không rõ cô nghĩ gì chỉ là rất điềm tĩnh bỏ qua những thứ không đáng.

Hạ Bách sực nhớ ra vài chuyện quay lại có chút lo ngại, cô nói. " Triệu Trác Thầm, tôi không đem theo nhiều tiền trong người. "

Anh chỉ cười rồi vỗ vai cô sau đó lại dúc tay vào túi quần. " Đã bảo hôm nay tôi bao. Nghèo thì nghèo nhưng không đến nỗi để cô nhịn bữa hôm nay. " Anh đi sau lưng cô lạnh nhạt nói lòng cơ mặt hỏi lại. " Cô chắc không cần áo chứ? "

Hạ Bách khẽ lắc đầu, ánh mắt gửi vào sự bồn bẽ trước mắt đôi môi khẽ cong lên. " Có thể anh không biết, một chiếc áo phông để chống chọi giữa trời tuyết tôi cũng từng làm được. " Cô dừng lại đôi chút rồi quay lại nhìn anh khẳng định. " Vì thế không chết được đâu. "

Trong người Triệu Trác Thầm như chia hai phe phái nửa tin, nửa không nhưng cuối cùng nhìn sự ung dung tự tại trước mặt anh cứ tạm công nhận. Có thể nói vài lần gặp đến một chút ấn tượng cũng đều rất khó để tiếp xúc, với một người sống khép kín điều đó càng khó lường đến. Lần nào cô cũng như một loài hoa mọc trên ngọn núi trọc trời, không hé nở nhưng lại không chế được sự thèm khát của đàn ông.

Có không nhiều từ ngữ để tìm hiểu về Hạ Bách, cô sống vì thời thế, sống thuận theo lòng người nên không phải ai cũng tùy tiện bắt chuyện được. Đối với vài người đã từng được cô để mắt làm bạn, họ đều am hiểu cô cần gì và cả hai cần làm gì cho nhau. Số đó rất ít và chưa có ai để cô chia sẻ hết nỗi lòng, giống như hợp thì chơi nhưng lòng tin chưa từng vững chắc.

Về sự thanh cao của con người này cũng đầy ắp nỗi đơn độc, có những điều dường như chỉ có vụn đắp để tô trọn vết nứt. Chỉ là để giấu cả thế giới về bản thân hiện tại cảm thấy gì.

Hai người cứ thế đi bộ rất lâu, thân nhiệt cũng được sưởi ấm vì sự hoạt động chậm chạp này. Hạ Bách đi trước, bước chân nhanh nhẹn tìm lấy một nhà hàng nhỏ. Người đàn ông kia chỉ biết đi phía sau theo dõi cử chỉ của cô, thực sự mọi hoạt động luôn riêng lẻ như chuyển đi ăn chỉ có một mình cô. Có thể như là một thói quen.

Cuối cùng Hạ Bách tìm được một quán ăn nhỏ, không phải một nhà hàng quy mô nhỏ chỉ là một quán lẩu thường dân. Hồi đầu cô chỉ bắt chọt nhìn người đi cùng, hình như anh không thích nơi này cho phải. Không rõ là do chưa vừa túi tiền hay định mời cô một quán ăn sang hơn.

" Chúng ta ăn ở đây được không? " Hạ Bách quay lại hỏi, thái độ vẫn vô cùng tôn trọng.

Triệu Trác Thầm ừ một tiếng rồi gật đầu.

Sau khi chọn bàn gọi món xong, Hạ Bách như sống lại với hơi nóng bốc lên của nước dùng. Ở giữa tiết trời lạnh lẽo chỉ có những thứ này mới đáp ứng được cô, nói là bình dân nhưng chả hiểu sao mấy đồ này lại ngon khó cưỡng. Với cô cứ rau tươi đã coi là một phần quan trọng rồi, thêm thịt nữa thì không có gì sánh bằng.

Hạ Bách nhúng một ít rau với thịt, cô thì quen ăn tái dù bụng dạ chẳng mấy tốt nhưng cứ thường thức trước rồi tính sau.

Cô ngược lên nhìn người đàn ông trước mặt. " Anh sao vậy? Muốn ăn tái hay chín? "

Người đàn ông có vẻ hơi lạ không gian này nên chỉ biết nhìn mọi thứ, đúng là bình dị cũng không đến mức ít khách mà khá đông. Anh gấp một miếng thịt ăn một miếng rồi trả lời. "Chín tới vẫn tốt hơn. "

Hạ Bách liên tay cho đồ ăn vào nồi, mãi sau mới nhìn người đàn ông trước mặt. Cô có phần hiểu kì lên tiếng. " Bỏ tôi trả lương thế nào? "

" Cũng gọi là vừa chi tiêu, đủ tiết kiệm mua xe nhà. " Anh trả lời.

Cô chống đũa xuống bát, vẻ mặt có chút trầm ngâm. Sau đó gấp chút rau vào bát rồi nhìn anh hỏi thêm. " Trình độ học vấn của anh sao? "

" Không đến mức thua kém Trần Lục Bắc. " Anh thản nhiên trả lời rồi quay ra gọi thêm rượu. Vì là quán thường dân ít phục vụ nên phải ra đến ngoài để gọi đồ.

Đợi đến lúc, Triệu Trác Thầm ngồi xuống cô mới hết trầm trở mà cười khen ngợi. " Vậy anh làm trong tập đoàn không? "

Anh lắc đầu lạnh nhạt đáp. " Tôi không có hứng thú với kinh doanh. "

Trần Khả Lộ có chút bất ngờ xong cũng ngồi ăn trong im lặng, anh ăn rất ít giống như không vừa miệng. Về vấn đề trò chuyện còn kiệm lời hơn cả cô nên mọi chuyện cứ thế cho đến lúc tàn.

Hết Phần 4

Mong mọi người **nhấn sao và nhận xét** cho mình..

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Giữa cô và anh.. Cô đi trước về rung cảm

Phần 5: Giữa Cô Và Anh.. Cô Đi Trước Về Rung Cảm

Gần nửa đêm hai người mới rời khỏi quán, Triệu Trác Thầm bận nói chuyện qua điện thoại nên đứng ở một vị trí xa. Anh nói chuyện khá lâu, cơ mặt cũng vô cùng thoải mái tiếp nhận thanh âm đầu dây. Giống như một sự cách biệt giữa hai luồng xúc cảm, người thiếu nữ đứng dưới bóng đèn đường nhìn anh rất lâu rồi tự quay gót chân rồi đi.

Trên cả một quãng đường vắng bóng, Hạ Bách vẫn im lặng nhấc bước chân. Cô chột nhận ra trời bắt đầu có tuyết hạ xuống, lạnh buốt cả đỉnh đầu nhưng bước chân không có chủ ý

đứng lại. Đi qua vài chạng đường, xe cô thừa dần chỉ còn lại bóng cây lớn nhận lấy những bông tuyết trắng thuần đầu lên thân. Hóa ra cây cối khi xơ xác nhận lấy trận tuyết đầu mùa cũng cô độc đến vậy, là không thấy chỉ có toàn thân sần sùi.

Phía trên kia lại là một cảnh tượng khác, có thể thấy rõ cây thông cao lớn ôm trọn lấy một vùng. Không còn cảm giác lác đác nữa mà là màu xanh hắt chút đèn đường, điểm trên mình những bông tuyết trắng ngần. Xe cô đỗ bên đường không ít nhưng đều chỉ là một vật vô chỉ, vô giác để tô điểm cho đường phố thêm vắng lặng. Hồi đầu còn có vài chiếc taxi lướt qua nhưng đều có người nhanh tay đặt trước, còn giờ hoàn toàn không có thêm dấu hiệu nào.

Tuyết hạ mình vội vã, đồng đều hơn để phủ trắng noi hoa lệ sau một đêm, gần như cũng vội nhắc người thiếu nữ nhanh chân hơn. Cô cũng không vội vã về khách sạn nhà mình, mọi người vốn dĩ đều quen mặt nên khi đến nơi việc đặt phòng và chuẩn bị nước nóng rất nhanh.

Vốn là khách sạn sang trọng cho người thượng lưu để ý nhiều nhất trong năm nên không gian rất thoải mái, về cả bố trí và mùi hương. Tất cả những chi tiết nhỏ nhất nơi đây đều từ tay ba mẹ cô gây dựng lên, mùi hương vài năm trước thịnh hành giờ cũng chẳng còn chủ nhân. Hầu hết việc này đưa ra nhằm thúc đẩy hai bên vừa kinh doanh chuỗi khách sạn, lại quảng bá được sản phẩm. Cũng chính nhờ thế mà hai bên đều có lợi, lại được đánh giá cao.

Mùa đông năm ngoái Hạ Bách cũng đến đây để nghỉ ngơi trong thời gian dài nên quần áo vẫn để lại. Nhắc mới nhớ hồi đó cũng vì vài chuyện lục cục trong giới nên cô được bảo toàn như đồ hiếm, nửa bước đi cũng có người kề cạnh. Mấy năm gần đây mọi chuyện luôn có những nút thắt không rõ, theo như cô thấy ngay cả việc dịch chuyển Trần Mặc Cảnh cũng vô cùng thận trọng.

Về vấn đề cạnh tranh thì ở lĩnh vực nào cũng có nhưng gần đây đều bị thấu tóm trong tầm mắt khác. Giống như là muốn dẹp bỏ hoàn toàn các hoạt động buôn bán bất hợp pháp, rồi san bằng tất cả những nơi họ đã đứng tên. Ngoài pháp luật ra thì điều này không có gì khuất mắc, chỉ có điều chủ chốt ở đâu thì chẳng ai biết. Thậm chí khi liên kết vào với nhau đều không tìm ra kết quả, chung quy thời gian này có thể coi là một cái bẫy được gài lại.

[...]

Ngày hôm sau tuyết phủ trắng những cánh vật bên ngoài, Hạ Bách cũng trang điểm nhẹ, mặc thêm chiếc áo phao rộng đi đến quán nước mua tạm cốc cà phê nóng rồi đợi Trần Lục Bắc đến đón. Ngồi trong quán tại thời điểm này cô cũng cảm thấy chút tê nhạt, có vẻ trời lạnh nên khách không đến mua nhiều chỉ đặt giao hàng nhanh. Cô thì khác không thích lạm dụng công nghệ nhiều, chỉ thích ngồi tại chính nơi mua rồi thưởng thức nó cùng cảnh sắc bên ngoài. Chỉ là hôm nay thiếu chút ồn ào nên cô thay vì ngắm thành phố chìm trong tuyết lại quay ra đọc sách.

Hồi sau Trần Lục Bắc đã đứng ngoài quán với chiếc ô đủ che cho hai người, ngoài sự nghiêm nghị thì ánh mắt vẫn ngó tìm mấy cô em gái. Sở thích anh vẫn vậy nhưng suốt bao nhiêu năm chưa có thêm mối tình nào sau khi bị phản bội, nói về chuyện gì cũng được nhưng với anh tốt nhất không lựa về chuyện cũ. Trông hôm nay với mái tóc nhuộm đen lại thấy anh cũng được hơn nhiều. Trước giờ, Hạ Bách vẫn ưa mỗi màu đen thuần nên nhìn thấy liền thích thú bước lại gần và mái đầu còn rõ mùi mới chum.

" Trông anh đẹp trai ra hẳn, làm ở đâu thế? Xin đây. " Cô vội lên một chút để ngửi rõ mùi thuốc, thường thì anh làm nhiều rồi nhưng lần này hình như ở chỗ khác.

Trần Lục Bắc lấy cốc cà phê đã nguội trên tay cô, về mặt rất hài lòng gật gù vài cái. " Anh trai em không giống em lại lạ. Phải bớt đẹp lại.. "

Cô bĩu môi đợi anh uống xong lấy lại cốc cà phê, cô bĩu môi. " Nhưng em cũng thấy thế.. " Cô cười một cách thoải mái đến mức dạ dày co thắt lại nên hơi mất hứng. Xong cũng quay lại vấn đề chính. " Mình đi thăm đi Tư đi, em nhớ đi quá. Phải gặp cả bé Út nữa, anh Kiệt nữa. Em muốn thăm cảnh vùng núi như lúc bé. "

Trần Lục Bắc xoa đầu đứa em gật đầu một cái. " Giờ về nhà trọ lấy đồ đã, chìa khóa nhà anh để ngoài xe. Đầu óc em đang trí rồi. "

Cuối cùng Hạ Bách vừa ngồi vào xe thì lại xuất hiện thêm gương mặt quen thuộc, nhưng ngoài sự bất ngờ một thì cũng có hai. Người giữ tay lái chính hôm nay là Triệu Trác Thầm còn phía sau thì Trần Lục Bắc với Mạn Khương ngồi.

Mạn Khương vốn là người thân thiết với Hạ Bách lâu nay, hai người chơi chung từ bé mà còn là con gái cùng của của Lục Khương Thâm. Chị là một nhà báo có tiếng trong mấy năm nay nhưng gần đây chuyển qua xuất bản, cô thì lại là người rảnh rỗi nên mấy vụ sách vở lại rất ưng ý. Mà nhắc đến sách của chị ngoài chính trị nhân văn thì tình cảm cũng đầy rẫy những cuốn có lực hút khó cưỡng. Có thể nói thì Hạ Bách được coi là độc giả lớn của chị, được cái cô cũng ăn ngủ, ở với chị rất nhiều lần nên lâu không gặp rất phấn khích.

Mạn Khương bỏ tai nghe ra đúc gọn vào túi áo nhìn Hạ Bách rồi vẹo má cô một cái. " Càng ngày càng xinh đẹp ra, chị muốn vác em về nhà quá. "

Trần Lục Bắc nghe xong câu này hất tay Mạn Khương ra, về mặt vô cùng nóng giận. " Đây là em gái của anh. "

Mạn Khương cười thành tiếng đánh mạnh vào mu bàn tay Trần Lục Bắc, tiếng cười vẫn không dừng lại. Chị ôm lấy bụng mỗi lúc sau bình tĩnh lại mới nhìn về mặt bất cần của anh. " Thế không lẽ anh không cho nó cười chồng sao? "

Trần Lục Bắc khăng khăng lắc đầu, về mặt trêu chọc thêm câu. " Nó mà cưới chồng thì anh phải cưới được em. "

Hạ Bách tròn mắt t ngạc nhiên, cô vươn người đánh vào đùi Trần Lục Bắc về mặt rất tác hợp lại ghé thêm vào một câu. " Anh không đủ trình. "

Trần Lục Bắc kiêu ngạo ngược cao mặt tự đắc vỗ ngực. " Không phải anh rất có tài sắc sao? "

Hạ Bách lắc đầu, miệng chẹp thành tiếng mấy cái. " Đầu phải trong đây anh là nhất. "

" Thế còn ai? " Trần Lục Bắc hỏi lại với giọng điệu thách thức.

Hạ Bách nhìn sang phía Triệu Trác Thầm, người đàn ông im lặng hút thuốc nhìn trời này giờ. Mạn Khương như đồng tình liền đánh mắt tán thành, mãi sau chị nói nhỏ với cô một câu khiến mặt mày cứ thế hừng đỏ.

" Có rồi phải không? " Mạn Khương trở về giọng bình thường.

Hạ Bách lắc đầu cười thầm, giọng nói nhỏ nhẹ. " Chắc không đâu. "

Hồi sau xe xuất phát, trong thời gian Hạ Bách về nhà lấy đồ thì mọi người ghé siêu thị mua chút đồ dùng cá nhân với đồ ăn nhanh.

Hạ Bách cũng chẳng cần gì nhiều chỉ sắp xếp đóng quần áo đông bỏ vào vali, không quên đem theo thuốc dạ dày với cà phê đen. Chuyến đi lần này hết sức bất ngờ, đang lơ mơ sáng cô đã bị gọi dậy. Nói sao chứ nghe được tin này cô cũng mừng sống đi chết lại, được tìm đến một nơi tĩnh lặng với bản thân cô chưa từng bác bỏ khỏi từng địa điểm du lịch.

Mãi sau xe quay trở lại đón Hạ Bách rồi đi thẳng ra ngoại ô, càng lên vùng cao tuyết càng dày đặc, thậm trí nhiều hơn cả dự tính nên xe bị lún, không đi được thêm. Lúc này có gọi cứu hộ cũng phải nửa ngày mới xong là sớm, mọi người thì chẳng hề có gì lo ngại trừ Trần Lục Bắc.

Hạ Bách có mang theo hai túi sưởi nên đưa cho Mạn Khương một cái, cái còn lại thì đưa cho Triệu Trác Thầm. Lúc đầu, người đàn ông cũng đưa mắt nhìn nhưng không cảm, cô chẳng biết sao mà có chút túi sưởi nên ném cho Trần Lục Bắc.

"Bày đặt, cảm lấy mà ôm. Ôm ra đấy thì chơi bởi gì?" Trần Lục Bắc bực mình vờn người trả lại cho cô rồi quay sang nhìn Mạn Khương. Giọng anh hạ xuống hỏi thăm. "Lạnh không? Tôi lấy thêm áo cho em."

Mạn Khương lắc đầu rồi một mồi nhắm mắt vào thư giãn với bản nhạc.

Hồi sau mọi người quyết định xuống xe đi bộ lên núi, tính ra cũng phải hơn tiếng rưỡi mới đến nơi nên có chút ngại.

Trần Lục Bắc chỉ cảm theo túi quần áo của mình và Mạn Khương rồi đi trước. Trước giờ, dù chị ấy có không chấp nhận tình cảm của anh thì nó vẫn được duy trì để lấy lòng. Thậm chí một lòng bán mạng vì chị nhưng chẳng bao giờ được chút lợi lộc gì. Tình yêu chính là chôn mình trong hy vọng, cho dù có cháy hết cũng tự châm thêm.

Hai người kia đã đi trước, Triệu Trác Thầm cũng không có chủ ý đợi nên cầm đồng hồ của mình bắt đầu chuyến hành trình. Hạ Bách vẫn lẻ mề phía sau trên miệng ngậm điều thuốc, phía sau lưng đeo chiếc balo lớn rồi mới bắt đầu đi.

Tuyết xuống ngày càng dày ngập cả lối đi, còn sự thanh thản của Hạ Bách không hề dịch chuyển. Cô cứ giữ sức trước chứ chẳng vội làm gì, chính ra càng đi chỉ thấy bóng lưng mọi người rồi khuất dần theo lối của. Cô cũng không buồn để tâm cứ đi đúng đường được nhiều thì tính. Nhắc mới nhớ mọi năm không cùng ngày thì giờ đã ăn trưa, được thử đủ món lạ, nhớ đến thôi cũng đầy động lực.

Tư Diệp vốn là người làm cho Trần Gia bấy giờ, cái mạng cũng đem ra để bảo toàn sự sống cho cả gia đình cô. Từ nhỏ đi Tư đã chăm bẵm cô như con đẻ, đến năm ba mươi bị thương nặng đến mức liệt một bên tay mới nghỉ chuyển lên vùng trên ở. Hiện giờ con trai đi cũng làm tại tập đoàn MR nhưng ở ngoài nước nên ít dịp gặp, nghe đâu cũng rất trưởng thành, có tai tiếng.

Trần Lục Bắc mới vào làm trong năm qua thành tích cũng không bằng nên có phần dỏ kị, cũng chẳng thân thiết mấy. Lần này lên đây cũng một phần vì Hạ Bách, còn lại muốn có thời gian ở bên Mạn Khương. Cô thì mấy vụ tình cảm không thích chen vào, mọi người đều có cách xử lý riêng nhưng với Mạn Khương thì vô cùng khó. Chị cũng là người từng đổ vỡ hôn nhân một lần, cũng ít nói chuyện nên khó kết thân.

Hạ Bách mãi mấy tháng trước mới biết chị đã ly hôn, cô cũng không tìm hiểu nhiều. Nhưng nghe nói là do chị không muốn tiếp tục còn người đàn ông kia níu kéo nhiều lần không được. Đôi khi tình cảm tàn nhanh thật chẳng khác gì điều thuốc, mua vui bán buồn xong cũng chỉ còn đầu lọc, chẳng thiết gì để sử dụng nữa. Chuyện tình bố mẹ cô cũng hết phần thương tâm, qua lại bao năm mới đến với nhau xong cuối cùng lại dừng chân biệt ly.

Đi qua qua góc cua thì thấy Triệu Trác Thầm đứng dưới mái che của mấy chuyến xe, nhìn thấy Hạ Bách anh có phần bực mình vì sự chậm chạp nhưng không nói gì mà đi ra đưa cho cô một chiếc khăn quàng cổ.

"Sao cô có thể chậm chạp thế chứ? Đội mũ vào đi hết mặt rồi." Triệu Trác Thầm lèm bèm mấy câu rồi kéo mũ áo mới bị gió thổi xuống cho Hạ Bách.

Cô cứ im im để anh cuốn thêm khăn quàng, ánh mắt ngắm nhìn gương mặt ngũ quan cương nghị với mái tóc điểm vài hạt tuyết trắng, trông càng nổi bật sự lạnh lùng vốn có. "Sau anh để tâm tôi thế?"

Triệu Trác Thầm quay đi, đội thêm một chiếc mũ le thân nhiên đáp lại. "Hai người kia đi trước, cũng coi là giao cô cho tôi."

Hạ Bách cúi mặt xuống, hơi thở cũng khó khăn hơn khi sống mũi đã lạnh. Trước giờ cô bị xoang nên gặp lạnh rất dễ đau đầu khó thở, đôi khi cũng chính vì thế nên người trong nhà lúc nào cũng cấm đoán cô đủ điều. Đến giờ đã được mấy năm rồi nếu nặng quá phải đi phẫu thuật vì có thể tái tạo thành khối u trong mũi.

Hạ Bách kéo khăn quàng cổ đến sống mũi, bước chân vẫn cứng rần đi sau lưng Triệu Trác Thầm. Mùi hương trong khăn rất dễ chịu, có thể là mùi cơ thể anh hoặc mùi hương cô chưa thử qua.

"Đi nổi không?" Triệu Trác Thầm quay lại hỏi nhưng mãi không nhận được câu trả lời lại đi tiếp.

Hơn tiếng Trần Lục Bắc với Mạn Khương đã lên đến nơi ngồi trong bếp lửa sưởi ấm, hơi nẩy đi quay lại vẫn thấy hai kia phía sau nhưng đi lên đến trên thì gần như vắng bóng. Anh cũng không an tâm nên để Mạn Khương ở lại với Tư Diệp rồi chạy xuống khu dưới. Dọc theo rừng cây lớn là đường đi phủ tuyết, những dấu chân ban nãy như được lấp đi nên cũng khó phân biệt.

Triệu Trác Thầm thấy Hạ Bách yếu đi rõ ràng nhưng chân cô vẫn cứng rần tiến về phía trước. Có điều không đến mức như anh nghĩ, chắc cũng do lạnh quá nên hô hấp gặp khó khăn. Đợi cô nhắc bước chân đến chỗ mình nhưng cô lại phớt lờ bước qua.

"Đi nổi không? Đứng có kiên ngao nữa, ở đây có tôi với cô thôi." Triệu Trác Thầm đứng lại nhìn Hạ Bách thờ dốc, hai tay cô chống lấy đầu gối chịu đựng.

Hạ Bách cười hất ra. "Chính vì có hai người nên mới thấy tôi kiên ngao, cách nhìn nhận khác với trong tâm. Đứng đánh giá tôi như thế." Cô đứng thẳng dậy hít một hơi sâu. "Vì nếu như anh nghĩ tôi đã không tiếp chuyện đâu."

Hạ Bách đi tiếp, Triệu Trác Thầm đi sau để phòng trường hợp khó coi nhưng gần như người thiếu nữ kiên cường hơn anh nghĩ. Mỗi khúc đi cô dừng lại chỉ đường rồi lại tiếp tục.

Trước đây, người đàn ông nghe nói người họ Trần bốn bề đều thâm sâu không nhìn thấu tâm can nhưng giờ thì mới chứng kiến. Dù đã làm việc thân cận với Trần Mặc Cảnh nhưng ông chưa từng nể mặt, còn Trần Lục Bắc dù có thân thiết nhưng đã sai vẫn trừng trị. Hạ Bách hơi khác vì yếu thế nhưng lại không để người khác bắt được được điểm yếu, trông cô có phần lương thiện cũng có chút nóng nổi tuổi trẻ vì được cưng chiều.

Hạ Bách ho thành tiếng mấy cái, cô dừng lại một hồi khiến người đàn ông cũng khựng bước chân dờ lại.

"Yếu rồi lên lưng tôi cõng cô. Giờ một là cô chết, tôi đi trước. Hai là cả hai cùng đi." Triệu Trác Thầm hạ giọng thuyết phục nhưng thấy Hạ Bách không muốn thu ngắn khoảng cách. Cuối cùng anh phải nói thêm câu. "Cô mặc áo dày như thế tôi không chạm được vào da thịt đâu. Đứng có ngã xuống như lần trước mới cần giúp. Hôm nọ chẳng phải tôi bế cô sao?"

Hạ Bách quay sang nhìn người đàn ông thờ hất ra. "Tôi không phải thế." Cô nhú mày chịu con đau đầu. "Nhưng anh sao chịu nổi chứ?"

Triệu Trác Thầm cúi thấp người để tiện cho cô leo lên, thái độ có phần phóng khoáng. "Chúng quý chúng ta cũng duy trì được nửa tiếng nữa. Sẽ có người cứu giúp."

Hết Phần 5

Mong mọi người *nhấn sao* và *nhận xét* cho mình. Thực sự mình rất cần sự ủng hộ.

Chương 6: Chuyển đi có chút thay đổi

Hạ Bách vốn dĩ từ bé không khỏe mạnh nhưng được Trần Mặc Cảnh dạy bảo nên bù lại với sức khỏe cô lại có bản lĩnh kiên cường. Càng lớn tính cách cô lại có chút ngổ nghịch, đôi khi lại thể hiện rõ là con người bộc trực nên ít được lòng mọi người. Khi được người khác giúp đỡ quan tâm cô cũng có chút khó xử, nếu không thân thiết rất ít khi nhận.

Khi nằm trên tấm lưng người đàn ông thực sự trong lòng cô có chút không vui, sức lực con người vốn có hạn cứ như vậy thực sự chẳng tốt. Cô biết kiểu gì Trần Lục Bắc cũng sớm quay lại, trước khi đi theo mọi người cô cũng dán thêm miếng giữ nhiệt nhưng chẳng hiểu sao không có hiệu quả lắm. Thường như vậy anh trai sẽ đi cùng cô, lần này có thêm Triệu Trác Thầm nên cũng coi như có thêm công cụ. Dù có thân thiết đến mấy thì cô đủ biết giữa kẻ làm với chủ vẫn có khoảng cách, đặc biệt với anh trai thì không tránh khỏi tính kỉ luật.

Đi lên gần đến đoạn dốc Hạ Bách vỗ nhẹ vào bả vai Triệu Trác Thầm. "Được rồi. Cho tôi xuống đi."

Giọng anh có chút ảnh hưởng của thời tiết nên có chút khó nghe. "Nằm yên một chút nữa đi."

Cô không yên tâm, bản thân cũng đã khỏe hơn nhiều nên thuyết phục thêm. "Tôi đỡ rồi. Cho tôi xuống đi sắp đến nơi rồi."

Vừa nghe xong câu người đàn ông liền thả Hạ Bách xuống, tuy hơi bất ngờ nhưng anh cũng nhẹ nhàng nên cô vẫn đứng vững. "Có gì cô tự chịu trách nhiệm với bản thân đấy."

Cô vừa cúi xuống nặn hai đầu gối để lấy sức đi nhanh chóng ngẩng đầu lên gạt gạt mấy cái. Anh vẫn đứng đó đợi nên để ấy chút cũng chẳng nhỏ. "Lạnh thế này lại lên vùng cao. Kéo khăn lên không tí hắt lại là tôi."

Hạ Bách đứng dậy khá nghe lời làm theo. "Bộ anh trai tôi khó tính lắm hả? Tôi thấy phải thân thiết lắm anh mới được đưa về nhà đấy."

Triệu Trác Thầm xua tay cười, trông anh có vẻ thoải mái hơn nên cô gái kia cũng có chút dễ chịu cười lại. "Anh ta khá nghiêm khắc với kẻ dưới. Như bố cô vậy."

Cái này Hạ Bách buộc phải ghi nhận, cô bắt đầu đi tiếp theo bước chân của anh. Vừa đi vừa nghĩ đến khung cảnh đã lâu không thấy, trên cao bình lặng hơn đô thị nên mẹ cô từng rất thích. Khi còn sống, Dương Hiểu Tinh nói được chồng đưa đến đây để nghỉ dưỡng, khi chân bà không đủ sức đi lại bố cô sẽ đẩy xe. Cái hình ảnh ấy thực sự mang màu sắc bi thương đến mức cả cô còn sợ nhớ lại, chỉ là với bố cô nó đáng được trân trọng từng giây phút. Ông ấy chẳng khác cũng chẳng than vãn, cho đến khi người phụ nữ đó không còn mới một moment đứng trước mộ mà khóc thét lên.

Lên đến nơi, mọi người đều ủa vào phòng bếp chỉ mình anh bình tĩnh cởi bỏ chiếc áo phao ướt đầm rồi lấy một chiếc áo khác. Hạ Bách cũng vậy nên đợi anh xong cùng nhau vào.

"Cảm ơn anh chuyển lúc này." Hạ Bách đút tay vào túi áo về mặt có phần khó xử quay sang nhìn người đàn ông.

Triệu Trác Thầm lắc đầu xán tay áo lên cho tiện rồi châm một điếu thuốc đã bị bão tuyết làm ỉu. Phía trên đầu lọc thì vẫn khô ráo nên anh không để ý, cho đến khi hút một hơi mùi vị không được hài lòng, trông rất khó chịu.

Ngày lớp tức anh nhăn mặt ho thành tiếng mấy cái, do nóng giận nên tiện tay anh ném ngay điếu thuốc ra ngoài cửa sổ. "Cô đem theo cả phê đen phải không?" Giọng anh có chút vị và nói thêm. "Pha giúp tôi một tách."

"Chết tiệt.. Anh lớn tiếng.

Hạ Bách đang định đáp lại nhưng nghe thấy sự nóng giận có phần cực tính chỉ gạt đầu rồi đi. Đôi lúc cô cũng thấy thân phận nghèo khổ chẳng hợp với người đàn ông nữa lì, cứ như mấy gã khách sang rất khó chiều theo. Theo như những gì từng thấy, đồ ăn có khi cũng vừa ăn anh mới động đũa.

Bên trong bếp có phần ẩm cứng, thiết kế vẫn nhả nhận đúng phong cách nhà gỗ. Chỉ vừa vào đến cửa mùi khói đã lan đến khứu giác người khách, một mùi hương có phần khó ngửi nhưng đậm chất miền quê. Bên ngoài tuyết vẫn hạ mình chà lên nhau nên ngồi tại đây có phần khép mình lại, vừa được trò chuyện lại có cảm giác gia đình. Nói là vùng cao nhưng đều đầy đủ tiện nghi, còn có phần thú vị hơn đối với dân thành thị bên dưới.

Hạ Bách pha hai tách cà phê, cũng không quên hỏi người đàn ông muốn uống thêm ngọt. Thực ra phần này khiến cô có chút bất ngờ, không ngờ nổi một người có chút cương nghị, nóng tính, nam tính, ít nói đến vậy lại uống cà phê sữa. Có thể đúng, mỗi người một sở thích nhưng nghĩ đến đây thì cô có phần thấy không hợp. Dù anh có dặn chỉ một chút nhưng có hết phần bất ngờ.

Trần Lục Bắc với Mạn Khương thì uống chè được phơi khô trong dịp hè ở đây, mùi vị cũng có chút đắng thanh nên để nhâm nhi nói chuyện rất tốt. Hai người nói chuyện sâu về chính trị, anh cô rất thông thạo việc này nên giúp Mạn Khương hiểu thêm. Có lẽ vì thế mà Hạ Bách đành bắt chuyện kẻ nhạt nhẽo ngắm tuyết gần cửa sổ.

Vẫn là trong gian bếp nhỏ, Hạ Bách ngồi đối diện Triệu Trác Thầm ngay khi vừa đặt hai tách cà phê xuống. Anh cũng không cười nói gì, chỉ mở miệng cảm ơn rồi chăm chú vào điện thoại nhắn tin. Tính của Hạ Bách rất khó ưa, người ta không thì cô cũng bỏ đi làm việc khác.

Do đem theo máy ảnh để ghi lại những khoảng khắc đẹp nên Hạ Bách chẳng để tâm mấy chuyện ngoài lề, cô cầm tách cà phê lên lau hai tranh thủ. Người ta thường nói ở vị trí trên cao nhìn ngắm mọi thứ sẽ thấy nó phi thường thế nào, còn cô lại thấy khi đó mọi thứ chỉ nằm trong tầm mắt chẳng khác gì mây. Có thể vì thế nên cô luôn bị mắng không biết cảm nhận nhưng thực ra mà nói, một từ đẹp đâu hợp ngắm nghĩ sâu xa về mọi cảnh sắc.

Phía xa là núi được phủ trên mình màu trắng ngần của tuyết, nói là xa nhưng lại bắt trọn được một khoảng khắc ở vị trí này rất tuyệt. Gần như cảm nghĩ đi vài cây là thấy cả một ngọn núi cao lớn trước mắt muốn nuốt chửng cả máy ảnh. Mọi thứ rất tuyệt cho đến khi hơi ức trào về phá nát sự tĩnh lặng một lần nữa.

Hạ Bách quay người vào trong, người dựa vào thanh gỗ chắn ban công. Cô thở dài khẽ than vãn một mình. "Mùa tuyết thứ ba rồi mẹ. Con vẫn chẳng thấy ổn chút nào. Có phải do con ích kỉ không chịu nhận ra.."

Nụ cười Hạ Bách không được hoàn hảo, có chút thương tâm len vào. Cô đưa tay lên nắm bắt những không gian trước mặt nhưng xà vào kẻ tay chỉ có không khí lạnh lẽo. Mẹ cô từng nói hạnh phúc là biết buông bỏ, biết nắm bắt và không được đắm chìm vào sai lầm. Nhưng bà quên không dạy cô cách chấp nhận yêu thương như nào? Hình như nó rất khó với cả bà, thậm trí là vô cùng tuyệt vọng.

Từ Đềm bước vào phòng nhìn thấy Hạ Bách không được vui cũng chẳng nói gì bước đến gần. Tóc cô gần đây không còn dài như mọi năm, sự cô độc hình như cũng ghé thăm làm tổn

thất đến nội tâm không ít. Ánh mắt Hạ Bách nếu nhìn kĩ sẽ không thấy bất kì một chút cảm xúc nào, cô thường lơ đãng ở một nơi xa tìm về một miền yên tĩnh. Có thể nói là có nhiều thứ không đáng để cho một người như cô gánh nhận nhưng ai chẳng có nỗi khổ, chỉ là họ không bỏ được thì tự biến mình thành viên đá trong cuộc chơi đó. Tan dần rồi chẳng thấy kẻ năm xưa đâu, không còn tiếng cười cũng chẳng thấy ánh mắt hồn nhiên.

Bước chân của Tư Diễm dừng lại, bà nhìn cô gái trước mặt khẽ gọi. "Hạ Bách."

Cô có chút động tĩnh nhìn bà, nụ cười vẫn vui mừng khó coi. "Di." Cô ngưng lại, lắng đọng một thanh âm nghẹn ngào rồi kéo chiếc ghế gần ban công ra đội bà ngồi xuống rồi đứng cạnh. "Di mới đi mua đồ về, trời lạnh sao còn mặc phong phanh?"

Tư Diễm giữ lấy bàn tay trên vai mình, có phần thanh mảnh hơn. "Vẫn là Hạ Bách lo cho ta." Bà cười quay lại nhìn cô rồi lại ngắm cảnh tuyết năm nay. "Ta nghe nói con mới có được chút tiếng tăm. Có phải chịu khổ rồi phải không?"

Hạ Bách lắc đầu, vô tư nói. "Công việc vốn không tránh khỏi miệng đời, tiền kiếm no cơm áo nhưng tổn hại thanh danh. Con vốn chỉ thuận thời thế được người ta để mắt."

"Con gầy đi nhiều, ngày càng có nhan sắc hơn người. Nhất định phải thông thái, tập đoàn rộng lớn cũng nên vào giúp bố cai quản." Tư Diễm dặn dò.

Hạ Bách không biết nói sao, có thể ai cũng hy vọng cho cô một tương lai sáng nhưng đều không muốn đẩy cô đến gầy nơi sâu thẳm. Tư Diễm lại khác, bà luôn nói phòng trừ đến mấy cũng chung một dòng máu, chỉ là cô có phần lương thiện hơn bọn họ, yếu ớt hơn. Nhưng chung quy không thể bảo vệ cả đời.

"Mọi người đều muốn để con yên bình, mọi chuyện nhà họ Trần không liên quan đến con." Cô nói.

Tư Diễm cười. "Ta làm việc cho bố con từ khi mới vào, cả mẹ và bố con đều chẳng ai tâm thưởng. Họ đều là kẻ máu lạnh, một khi đã không vừa lòng sẽ không tha nhưng lại không hại người vô cớ. Chỉ tiếc năm đó ta sợ ý bỏ lại công việc vì phe một cánh tay, không bên cạnh họ cũng biết thế nào là tâm thưởng. An nhàn nhưng không có nghĩa vui vẻ, lẽ sống nó vốn lạ."

Tư Diễm từng bỏ xương máu vì Trần gia không ít, tình nghĩa mặn nồng chỉ vì một phút nông nổi cứu vớt tình nhân năm đó mà trở về trong âm thầm. Bà không kể với ai, cũng không than vãn, chỉ cười một người yêu mình rồi chăm sóc ông ta cả đời. Đến giờ người ta cũng đau thêm gì ở bà, bỏ đến với nhánh hoa tươi mới. Tuổi già vẫn một mình, con cháu đi lâu ngày mới về.

"Hạ Bách, giá thế chỉ là một thời. Khó cũng phải leo lên. Là con gái đã thiệt cho con, làm con của Trần Mặc Cảnh lại càng mất đi một tuổi xuân." Tư Diễm cẩn thận căn dặn, bàn tay chai sạn nắm chặt lấy tay Hạ Bách. "Ta biết mẹ mất là một cản trở lớn của con. Nhưng con không thể để bản thân mình đi xuống, ở đâu đó bà ấy vẫn ở bên con. Ngay trong trái tim con cũng có hơi ấm của bà ấy, hơi ấm ấy vô hình như tình thương con cất giấu đi. Sự kiên cường của con không phải đặt sai chỗ sao?"

Hạ Bách cười, lệ trào ra khỏi khóe mắt. Mùa tuyết năm mười tám tuổi cô vẫn không có bản lĩnh. Giống như những tấm cây cao vút phủ lên mình lớp tuyết dày như gánh nặng, không động đậy chỉ biết đung lặng giữa khoảng trời vô tận.

[...]

Lần này cả hội về sớm hơn dự định, khi tuyết vừa ngưng sau đó vài tiếng mọi người đã nhanh chóng soạn đồ. Hạ Bách có chút nuối tiếc nhưng vì công việc của hai người kia nên cô cũng không quản được. Cô vội vội vàng vàng chạy đến chào Tư Diễm rồi dặn dò bà chăm lo cho sức khỏe, cuối cùng ôm bà vào lòng an ủi chút tủi thân của kẻ già. Nhìn bà vậy thôi chứ có tuổi rồi lủi thủi một mình cũng cô đơn chứ.

Chuyến đi đường dài này Hạ Bách dùng thời gian để đọc qua lời nhắn đến từ người quản lí nơi cô làm cho gần đây. Chị ấy có nói tập đoàn YS muốn nhận cô về làm cho họ, điều này khiến bản thân cô có chút lưỡng lự.

Mạn Khương sau đó xuống xe cùng với Trần Lục Bắc để bắt chuyến xe khác ra sân bay. Lễ ra Triệu Trác Thẩm cũng phải đi nhưng trước khi đi thì được dặn dò thêm gì nên đổi lại là đưa Hạ Bách về nhà an toàn. Lúc đầu cô chút hoang mang nhưng chuyện này càng nghĩ cách có nhiều điều toan tính, tốt hơn vẫn không nên quan tâm.

"Cô có muốn ăn gì không?" Phía trước hơi tắc đường nên Triệu Trác Thẩm quay sang hỏi, chỗ này gần nhà cũ của mẹ anh sống với bố dượng. Tự nhiên dừng lại bản thân lại nghĩ về đứa em gái nhỏ, giờ này chắc cũng đang coi cút trong góc nhỏ nào.

Hạ Bách có chút ngờ ngợ nhìn qua khung cảnh xung quanh, này giờ cô tranh thủ tìm hiểu về công ty giải trí YS nên không để tâm đến đường xá. Nghĩ lại mùi bánh bao nóng trong ngõ nhỏ cũ kĩ khiến dạ dày cứ sôi sục lên, cô không rõ còn bao nhiêu hương vị trong đó. Chỉ là nhìn vào nơi đó có chút tò mò, nhà cô ít cho cô đến những nơi như này nên ngoài món bánh bao thì cô chỉ đoán thêm có hương nồng tiêu của há cảo.

Quay sang phía Triệu Trác Thẩm đang chờ câu trả lời, cô có chút phản khởi trả lời. "Được. Không mấy khi tôi cũng muốn ăn gì đó."

Nghe nói thế lòng người đàn ông có chút niềm nở hẳn, anh tìm cách đỗ xe rồi cùng Hạ Bách đi vào phía trong. Thực ra suy nghĩ đánh giá về cô từ anh vốn dĩ không xấu, so với những cô gái anh gặp qua rất ít ai muốn bước vào đây. Trong khi anh đang vội cô cũng biết ý nói khẽ. "Có chuyện thì đi nhanh đi. Tôi không chắc sẽ không có ai theo dõi chúng ta đâu."

Giọng người thiếu nữ vừa đủ để nghe, cô cũng không quan tâm nhiều mà ghé vào xe hàng nghỉ ngơi thoáng. Nhìn thấy cô bước đến người phụ nữ chủ hàng nhanh chóng lau sạch bàn tay đó hừng vì lạnh vào chiếc khăn đã chuyển màu cũ mốc. Giọng chị ấy lấp bắp vì lo lắng. "Cô.. muốn dùng gì?"

Hạ Bách thừa hiểu sự tôn trọng này một phần do sự cách biệt về hoàn cảnh. Cô không làm khó chị ấy mà khẽ cười hoà giáng lấy lại chút không khí dễ chịu. "Một phần há cảo thịt, rau nữa. Chị có thể cho tôi thêm hai chiếc bánh bao với bát mì ít cay không?"

"Được, được." Người phụ nữ có chút vội vã, vừa nhanh nhẹn lấy há cảo nóng hổi ra lại nhanh chóng lấy mì. Chả hiểu sao nhìn thấy mà Hạ Bách cũng có chút vui, nhộn nhịp hơn nhà hàng nhiều. Trong ngõ còn mấy quán cháo, bánh ngọt rồi cả đồ nướng nữa, người thôi mà thơm nức mũi.

Trong thời điểm đó Triệu Trác Thẩm chỉ biết chạy nhanh qua mấy ngõ nhỏ bên trong để đến một chung cư cũ nát bốc mùi. Anh không ở đây nhiều nhưng mỗi khi quay lại đều có chút khó chịu, căn nhà mục nát bên trong lúc nào cũng rục mùi rượu với sự ỉm lặng của đứa trẻ. Giữa anh với gia đình này vốn dĩ có mật thiết cũng vì người mẹ đang nằm viện, khi để anh lại cho kẻ họ Tần năm đó lại đi cưới một ông già chỉ biết đánh đập vợ con với rượu chè.

Vừa vào đến nhà Triệu Bình An liền chạy đến từ một góc khuất ôm chầm lấy chân người đàn ông. Con bé năm nay cũng phải học tiểu học mà vì từ bé bệnh tật với căn bệnh rối loạn tâm lí đeo bám nên chỉ lủi thủi ở nhà. Giọng nó hớn hờ. "Anh về đón em đi với mẹ hả?"

Anh ngồi xuống vuốt mái tóc bết bần của con bé, khẽ cười. "Phải rồi. Chúng ta đi đến một nơi mới." Dừng lại một chút anh khẽ khời. "Lão già đó đâu rồi?"

Triệu Bình An cứ nghe đến cái tên hay cách gọi ám chỉ đến bố là cả người lại co rúm lại. "Bố lấy lợn của em đi mua rượu rồi. Bố đập nát nó kia kia."

Anh nhìn theo hướng tay con bé, vừa hay nghe thấy tiếng nó khóc liền ôm vội nó lên rồi rời đi. Vừa đi anh vừa dỗ với thanh âm lạnh ngắt. "Nín nào. Nín đi.. Ông ta lại đánh em sao?"

Những hình ảnh này trước đây Triệu Trắc Thẩm chưa từng nghĩ đến, cho đến khi chạy về đây để lo cho bệnh tình của mẹ anh mới dần lên với không gian âm i của cái ngõ nhỏ trôi qua mỗi ngày. Trước đây, anh không biết có một người mẹ phải còng lưng ra để nuôi một lão già nghiện rượu. Giờ nghĩ lại anh không biết trách bà ấy hay trách năm đó được gửi cho người đàn ông bà ta yêu đến mức mang danh kẻ thứ ba.

Ra đến đầu ngõ Hạ Bách đã đứng đợi sẵn, cách đó vài bước chân là bỏ dựng người đàn ông. Người lão nặc mùi rượu tiến lại gần chỗ cô, theo phản ứng tự nhiên cô cũng nhanh chóng lùi lại vài bước. Chị bán hàng thấy thế liền chạy ra kéo ông ta ra, trông có vẻ nặng nhọc nhưng cũng giúp được đôi chút.

Chị nhỏ nhẹ nói với ông chủ. " Ông Tâm say rồi thì về nhà đi. Vác họa vào thân bây giờ."

Ông ta có vẻ kích động nhanh chóng đẩy ngã người phụ nữ, âm thanh từ cổ họng như có cục đờm chấn ngang nghe rất khó chịu. Ông nóng giận gần hòng. " Lèm bà lèm bèm"

Nói xong câu ông tiến đến phía Hạ Bách, cô vẫn không chạy đi mà cúi xuống với lấy khúc cây dưới chân. Trong ánh mắt cô không chút lưỡng lự, ngay sau đó vụt thẳng vào chân người đàn ông khiến ông. " Say thì về nhà nghỉ đi."

Vóc dáng đó khiến ánh nhìn của Triệu Trắc Thẩm có chút lay chuyển với điều mình không ngờ đến, anh cứ nghĩ cô sẽ vạng thêm mấy cái nữa nhưng thấy lão đã co quắp cái là phải tay bỏ đi. Phía xa anh nghe không rõ thanh âm từ miệng cô, chỉ biết bực nhọc mà chửi thề cho nhẹ lòng.

Ra đến xe Hạ Bách thấy có thêm đứa trẻ, trước giờ cô không yêu thích trẻ con nên cũng không để tâm. Nhưng nhìn vẻ mặt mang chút sợ sệt của nó cô lại không tránh khỏi thương cảm, ánh mắt đẹp như chứa đựng ngàn nỗi buồn thực sự khiến cô động lòng. Triệu Trắc Thẩm có nói đó là em gái cùng mẹ khác cha của anh, nó bị mắc bệnh tâm lí. Có lẽ chút nữa xuống xe sẽ chẳng nhớ nổi bây giờ làm gì đâu, nhưng có điều thứ khiến nó sợ lại thành nỗi ám ảnh.

" Tôi chỉ cần cô không nói với bên nhà mình là được." Triệu Trắc Thẩm bỏ điều thuốc vào gạt tàn rồi bắt đầu khởi động xe.

Hạ Bách lắc đầu khẽ cười. " Tôi sẽ cho con bé ở trường tình thương nếu anh đồng ý. Một người bạn của tôi làm về bên này, đừng lo."

" Nếu vậy thì tốt quá." Triệu Trắc Thẩm như được cứu, nếu không có câu nói đó của người thiếu nữ anh cũng không biết sẽ cho con bé ở đâu trong mấy ngày này. Với thân phận này đi xin vào trường cho con bé cũng khó.

Xong xuôi việc giúp người đàn ông Hạ Bách cũng được về nhà.

Hết Phần 6

Mong mọi người nhận xét và nhấn sao ủng hộ mình!!!!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Sự nghiệp thăng hoa như giá điện

Tối hôm đó mỗi người một ngả, Hạ Bách về nhà lại gặt hái thêm vài dự án mới nên cũng không có gì đáng lo ngại. Cô tắm rửa nhanh do trời lạnh, trong nhà không có lò sưởi hay điều hòa nên chỉ biết cuộn mình trong chiếc chăn bông. Kì này, cô nghĩ sẽ bỏ qua khoản quần áo mà tân trang lại nhà cửa, mọi thứ đều phải tự lập nên phải kiên trì.

Đêm hôm đó, phía Trần Lục Bắc cùng Mạn Khương vừa kịp hạ cánh chuyển bay.Triệu Trắc Thẩm xong xuôi cái thì xin ở đó qua đêm để bầu bạn cùng với em gái. Cả một nhóm chỉ mình Hạ Bách thành thời cây phim, cô chẳng buồn nghĩ đến những thứ ngoài kia chỉ biết tìm thú vui cho mình.

[...]

Đêm hôm qua, tuyết lại rơi một đợt nên đường xá cũng chưa được thu dọn kĩ càng.

Hạ Bách rời nhà sớm đi tìm một tiệm hamburger ngon, ăn xong cái là bắt xe đến tập đoàn YS.

YS vốn là cái tên của giới giải trí, hiện tại nó vẫn nằm ở đỉnh cao hơn vài tập đoàn từng gây bão với lá bài trong tay trước đây. Theo Hạ Bách, việc được mời đến hẳn cũng chỉ là may mắn, số tiền được trả thù lao thì không thể cường lại. Nhưng cũng xem qua thông báo qua gmail, cô không biết mình sẽ làm gì ở nơi đó.

Hồi đầu vào phía trong, Hạ Bách được một nhân viên nữ đưa lên đến nơi im ắng trên cao. Ngoài bàn ghế và tủ sách, cộng thêm một tách trà nóng thì chẳng có gì. Cô không quá lo ngại, ngồi xuống ghế theo chỉ thị của cô nhân viên trẻ.

Mãi lúc sau thì một người đàn ông bước vào, hình như là kẻ đứng đầu YS. Trông bộ dạng tuơng tấ, đôi mắt sâu, thêm chút râu mép nên trông có vẻ lớn tuổi.

Hạ Bách khách sáo đứng lên cúi người chào hỏi.

" Cô đến rồi. Ngồi đi. "Người đàn ông không vội vã, hẳn khẽ cời chiếc áo khoác bên ngoài vắt lên ghế rồi ngồi xuống. Nhìn kĩ mặt không quá tuổi như Hạ Bách nghĩ ban nãy, nhưng cũng chẳng trẻ lắm.

Theo như kinh nghiệm làm việc bao năm của Phúc Thương, mọi cô gái đến đây đều rất nhiều chuyện để lấy lòng hẳn nhưng người này lại thích tù sách hơn cả kẻ cầm quyền. Hạ Bách từ cái chào đến khi ngồi xuống đều không có ý bắt chuyện trước, cô uống trà rồi lại điếm danh những cuốn sách trên kệ.

Ánh mắt thiếu nữ tĩnh lặng vô cùng. Phúc Thương quan sát kĩ càng cả thân hình đến nhan sắc trên người Hạ Bách mang theo. Hẳn nhắm chắc mình đã chọn một con chủ át bài nhưng chẳng hề có cách thu phục, nhìn kĩ đồ trên con người đối diện hẳn cũng cá rằng đều có đủ thương hiệu nổi tiếng.

Trước tiên vẫn là một dáng vẻ ung dung khiến nam nhân động lòng, thậm trí một chút để tâm đến Phúc Thương cô gái đó cũng chẳng có. Thay vào đó mọi sự dung túng nhỏ nhẹ đủ làm hẳn mất đi hình tượng.

Hạ Bách khẽ cười đặt tách trà xuống. " Tôi Hạ Bách. Cho hỏi anh là? "

Người đàn ông có phần bờ ngõ ngồi thẳng dậy, hần tự rót cho mình một tách trà nóng rồi nhìn cô. " Phúc Thương, Hiện là người điều hành YS. "

Hạ Bách cũng nghiêm túc vào vấn đề chính. " Anh muốn chúng ta hợp tác về vấn đề gì? Người mẫu hay ca sĩ? "

Phúc Thương chẹp miệng chưa biết nói sao, gần đây hắn có điều tra qua về cô nhưng không lấy được quá nhiều thông tin. Để nói vào tâm điểm của hợp đồng thì hắn có nhiều dự án hơn thế, để mình có áp lên sức nóng càng tăng vọt cổ đông. " Cả hai thì sao? "

Hạ Bách cười, cô dùng ngón tay mới tẩy màu son đỏ chót mấy hôm nghịch ngợm miệng tách trà. " Giá thành hơi cao nhưng hợp đồng chỉ duy trì trong sáu tháng. "

" Sáu tháng là quá ít. " Phúc Thương không nóng vội chỉ nhẹ nhàng cân nhắc lại.

Hạ Bách lắc đầu. " Thị trường giải trí cũng có nhiều, chúng ta đều nhắm vào tiền, danh tiếng. Chờ đến khi kết thúc, có cạnh tranh tôi sẽ nghĩ ngơi việc kí thêm. "

Để nói về chuyện này Phúc Thương có thể nhìn rõ lòng tham của cô gái trước mắt nhưng hắn không thể phủ định câu nói đó. Đến cả ánh mắt lời thoại đều cứng nhắc, sự chắc chắn của Hạ Bách đều cho thấy cô không thể nhún nhường thêm chút nào. Đó dường như được coi là mức giá vô hình nhưng đủ đắt đó.

" Cô nghĩ mình đắt giá đến mức thế? Mọi người kí hợp đồng với YS cũng chưa từng quá đề cao mình. Đến cả Tiêu Ánh đều phải biết nhún nhường. " Phúc Thương nâng tách trà nguội dần, ánh mắt mất bình tĩnh cố cân nhắc thái độ của Hạ Bách.

Cô lắc đầu, khẽ liếm nhẹ lớp son trên môi. Cuối cùng ngược mắt nhìn thiết kế nhà nhận của trần nhà, thờ dài lên tiếng. " Tiêu Ánh gia cảnh không tốt, phải biết nhìn trước nhìn sau nhún nhường là đương nhiên. Có điều anh đã bao giờ thấy chị ấy nhận điều chị ấy không làm chưa. Vẫn có sự tự tôn của bản thân. "

Hạ Bách lặng đi một chút rồi khẽ hạ cằm xuống, không cao ngạo nhưng vẫn có chút kiêu kì nhìn người đàn ông. " Chúng tôi đều có giá trị nên mới được đưa vào tròng. Dân chơi thì muốn phải quá tiền phải không? " Cô cau mày thuyết phục.

Tách trà trên tay Phúc Thương chưa vơi một giọt, thay vào đó lại xen vào những hơi nóng trên nắp tách rót xuống. Hắn mở nắp ra, bỏ xuống bàn mà miệng không phản kháng được. Sau cùng cũng lặng lẽ chịu đưa ra một số tiền chưa có trong lịch sử trả công cho lá bài. " Được, tùy cô ra giá. "

" Lần đầu sẽ có khuyến mại. " Hạ Bách có chút tươi tắn đáp lại rồi chỉnh chu chờ bàn hợp đồng.

Xong xuôi cũng mất nửa tiếng.

Hạ Bách không tiêu tốn thời gian mà cầm chút tiền vừa nhận được đi đặt một chiếc đệm, chăn và lò sưởi điện. Ngoài ra, cô cũng đi mua chút son tường để trang trí lại những vết ố loang lổ trong nhà. Thực ra, hiện tại cô chẳng biết phải chọn đồ như thế nào. Tiêu tiền vừa phải cũng coi là vấn đề cần cân nhắc, thứ cô muốn là chất lượng nhưng rẻ.

Đi ngang qua những tiệm hàng lớn, những nơi nguy nga với ánh đèn vàng tạo lên cảm giác sang trọng bây giờ không phải là lựa chọn. Hạ Bách cố đi thêm vài bước đến cuối con phố nhưng vẫn không khá khẩm hơn. Những dãy nhà ăn dựng lên ngày càng nhiều, khách sạn chen nhau mọc lên cứ như muốn rút cả mảng tài sản còn lại trong túi người thiếu nữ. Những món tráng sức đắt đỏ của đủ thương hiệu được trưng bán trông rất mê hoặc, không thích thì không phải là cô.

Hạ Bách thở phào một hơi, cô quay đầu đứng gần hộp đựng thư, nhanh tay đặt một chuyến taxi thân thuộc.

[...]

Đến gần chiều tối, Hạ Bách về nhà với thùng son nhỏ. Cô không bộc lộ chút cảm xúc nào, trông cũng có vẻ hơi mệt nhưng vẫn không ngồi nghỉ.

Ghé ra ngoài ban công sau nhà bị thiên nhiên làm hao mòn những thanh sắt mỏng. Nơi đây thực sự rất nhỏ bé, chỉ đủ để một xào phơi đồ, một chậu hoa hồng kịp héo phủ chút tuyết mỏng. Hạ Bách không biết nói gì về điều này, hình như đó không phải điều cô thích nhưng lại vô cùng bình yên. Trước giờ, mọi hình ảnh cô thích là một căn phòng lớn với đủ thứ đồ được sắp xếp một cách nhã nhặn. Cô thích sự giàu có nhộn nhịp của xã hội hiện tại, chỉ cần có tiền đã xua đi chút muộn phiền.

Nhưng trước mắt Hạ Bách bây giờ là những căn nhà cấp bốn đan xen với vài căn hộ hai tầng nhỏ, một vài quán ăn cũ kĩ nhưng vẫn đông khách ra vào. Ngoài một tiệm thuốc lớn nhưng giá bình dân thì không có gì đặc sắc.

Phía sau những chung cư cao vót chính là đô thị nhỏ của những tầng lớp khác. Ở đó không nhộn nhịp ánh đèn, những chiếc cột điện mắc nối nhau như tơ nhện trên không trung trông vừa thô sơ lại có chút bất mắt. Những mái tôn xanh, đồ đan xen nhau lại xuất hiện thêm vài hộ gia đình gia đình khá giả mới bộ mái ngói đỏ mờ.

Hạ Bách bỏ lại thùng son ở một góc ban công, rồi đóng cửa phụ sau bếp đi vào. Mùi nước cống bên dưới đó không được vệ sinh cho lắm, với một người như cô thì khó mà chấp nhận việc này. Nhưng nói sao đó cũng là ở phía sau một khu đô thị sầm uất, hẳn là vài năm nữa cũng được biến hóa đầu vào đó để phát triển.

Trong nhà cũng không có quá nhiều đồ dùng, bàn ti vi thì lại không có ti vi. Hạ Bách đứng lại phòng khách một hồi, cố quan sát kĩ từng chi tiết để tìm cách bố trí. Cuối cùng cô hít một hơi sâu, hai tay nắm chặt lại lấy tinh thần.

Đầu tiên vẫn từ phòng khách, nào là sắp xếp đồ gọn vào một góc rồi kiểm một tập báo đặt kín mấy mép tường. Hạ Bách có chút vụng về nên mới loáng thoáng tí đã lộn xộn hết lên, cô không hề có chút kinh nghiệm nào về việc này, tất cả đều học được trên những phương tiện truyền thông. Nếu để nói là không biết làm thì cũng không phải, có thể do lần đầu đụng tay nên có chút không quen. Chỉ sau mười lăm phút lại đầu vào đấy cả.

Hạ Bách chạy ra ban công sau bếp, cô lấy thùng son với chổi son mới mua vào phòng khách. Cứ thế từng bức tường nham nhở được phủ một lớp son bóng, ai nhìn kĩ một chút mới thấy không đều. Nhưng riêng với cô chủ nhỏ này thì mọi thứ rất tuyệt, cả căn hộ nhỏ nặc mùi son ngay cả khi cô đeo một chiếc khẩu trang dày. Chỉ cần nghĩ đến mùi đó thôi là hai cực thái dương trên trán lại muốn nhíu lên.

Hơn tám giờ tối, Hạ Bách nghỉ tay treo từ trên chiếc thang hai chân xuống mà vội vã nằm bệt xuống sàn nhà. Hình ảnh đó trông vừa có phần đáng yêu lại có chút muộn phiền, hai má cô phồng lên đôi mắt lại nghĩ về điều xa xăm gì đó.

[...]

Đêm tối phở phở lên đèn chiếu rọi cả khu phố thịnh soạn, nơi đâu cũng có đủ mùi vị để thử. Thậm chí, đi qua vài quán rượu lớn có thể thấy cả những chất kích thích mời chào, mà túy hay bóng cười cũng không có phần giấu diếm kĩ như mọi người từng nghĩ. Mới đặt chân xuống vỉa hè xa hoa đã nhận thấy rõ điềm xấu, nam thanh niên sóc thuốc nằm co giật một góc phố nhanh chóng thu hút một lượng quan tâm nhỏ.

Hạ Bách dừng lại ngó nhìn một chút, khi nhìn thấy anh ta cúi bịt mép cô chỉ biết chẹp miệng rồi rời đi.

Trời hơi lạnh nên trông người thiếu nữ này có chút ngậm ngùi với chiếc áo khoác dạ, cô không nghĩ ra ngoài một chút lại mau lạnh đến thế. Có thể do thân nhiệt gần đây yếu đi vì sức

khỏe, lần trước bị ốm sau khi được người đàn ông đó chăm sóc trong ngày cô cũng quên uống thuốc. Mỗi lần uống không dứt điểm như thế cô sẽ lại cảm thấy mệt mỏi nhưng lại chẳng thay đổi nổi thói xấu. Đây là lí do Trần Lục Bắc mỗi khi biết con người này bệnh sẽ không rời khỏi miếng ăn trong ngày nữa bước.

Dừng lại trước quán đồ nướng cuối dãy, trông nó có chút hướng theo phong cách Nhật Bản nhưng mùi vị lại không tẻ. Hạ Bách khá thích ăn đồ xứ hoa anh đào,nhưng đây là quán duy nhất lấy lòng được cô, rẻ ngon bổ. Thực sự rất tốt cho việc tiết kiệm

Nhưng lần này cô được mời ăn nên bỏ qua vấn đề tiền nong đi.

Hạ Bách lục đục tìm chỗ ngồi của người anh trai mình, cô đi lên lầu hai thì chỉ được coi là vô tình đụng vào ánh mắt của một kẻ tình cũ. Cô không vội chào hỏi, cũng không cười chỉ biết lặng lẽ bước qua bàn ăn đó với dáng vẻ thanh cao nhất. Trước giờ, có một điều mọi người thường thấy về cô đó là bản lĩnh kiên cố hơn nội tâm. Có lẽ vì đó nên nhất quyết cô sẽ nghĩ, anh ta đã bỏ rơi một người thật tốt. Hẳn là sẽ thật tốt nhưng vô tình cô lại cảm nhận người phụ nữ gần anh đáng hơn nhiều.

Đầu người thiếu nữ hơi cúi xuống, hai mắt nhắm chặt lại rồi hít một hơi sâu.

Mối tình đầu đó chỉ được chớm qua trong một tháng nhỏ nhoi nhưng chưa ai biết cô đã năm lần bảy lượt gửi thư cho anh ta. Chưa ai biết một ngày cô uống say, vô tình mở lời nói vài câu vào cuộc hội thoại trống rỗng. Mọi chuyện diễn ra điều rất tự nhiên, không quá đẹp. Đôi khi nhìn lại sẽ thấy sự yếu ớt, nhút nhát khiến mình chết chìm trong đó ra sao.

Hạ Bách phẩn trấn lại, cô mau chóng ngồi xuống bàn ăn gần chỗ Trần Lục Bắc và Thanh Tự. Nói qua một chút đó đều là hai anh trai của cô, Thanh Tự lớn tuổi hơn và được bố mẹ nhận nuôi từ khi chưa có con. Anh ấy là người thuần Trung, rất hiền trai.

" Hai người ăn gì chưa? " Bỏ túi xách sang một bên, cô buồn chán chống tay xuống bàn rồi đỡ lấy chiếc cầm gọn gàng ngắm nhìn bàn ăn bèo bọt.

Thanh Tự bỏ điện thoại qua một bên, loay hoay tìm cái gì đó không tiện trả lời nên Trần Lục Bắc lắc đầu. Anh tiện tay vứt cho cô cuốn menu. " Em gọi món đi."

Hạ Bách ngồi thẳng dậy, ghé hơi thấp nên cô ngồi không ý tứ lắm. Nhìn chung thì so với bộ đồ thì cũng chỉ được coi là cá tính. " Anh bao đấy, em sẽ không nể tình túi tiền đâu."

" Cứ thoải mái, anh trả." Thanh Tự loay hoay tìm được chìa khóa xe nhanh chóng tiếp lời. " À, anh mới đặt được cuốn sách em thích đấy. Vài hôm nữa anh đưa cho."

Mất Hạ Bách như sáng lên, thứ cô thích nhất vẫn là vài món quà nhỏ từ người anh này. Anh ấy chưa từng hỏi cô thích gì, chỉ là một người hay quan sát về vài thói quen cô hay làm, để tâm đến tủ sách cô là có thể tìm ra những thứ chẳng ai hiểu. Cô vui vẻ thốt lên, vẻ mặt tươi tắn hơn nhiều khiến cả hai người đàn ông ngồi trước mắt rất yên lòng. " Thật sao?"

Cô nhướn mày trầm tĩnh suy nghĩ, hai người kia cũng không chen vào.

" Bức họa ôn hòa." Hạ Bách cân nhắc câu từ lên tiếng.

Thanh Tự gạt đầu một cái, anh ấy thích ánh mắt của người thiếu nữ khi vui. Không phải quá bộc lộ cảm xúc, chỉ là anh thấy nó không cứng nhắc, tĩnh lặng như thường ngày.

" Em sống như này ổn chứ? Căn nhà đó trong thời tiết này chắc lạnh lắm. Về đi, anh nuôi." Thanh Tự nhìn thẳng vào ánh mắt mơ hồ của người thiếu nữ, cô không trả lời chỉ cười miễn cưỡng lắc đầu. Lòng anh khi ấy như đem thêm một con ác mộng, chỉ cần nghĩ đến cả đêm đã trần trọc không ngủ được.

" Kệ nó đi. Nó lớn rồi, anh lo cái gì. Hạ Bách nó kiếm tiền giỏi lắm." Trần Lục Bắc biết phần cảm tình đặc biệt trong lòng ai kia đã lâu, về phần này anh không trách được. Dù sao cả hai đều không phải anh em chung dòng máu nên chẳng thể cảm đoán, nhưng để nói nếu đắm đầu vào Thanh Tự chỉ đáng để trưng bày trong những món hàng Hạ Bách có.

Trần Lục Bắc bên cô gái nhỏ này đã lâu, tính từ khi cô lên sáu tuổi đến giờ thì đã ướm đủ thanh xuân của anh. Nhìn cô trông có vẻ rất năng nổ nhưng không ai biết rõ con người thật trong đó là gì. Khi cô phát điên lên sẽ là một con người khác, khi làm việc sẽ hết sức, yêu sẽ hết lòng. Với anh thì con bé có thể làm đủ điều nhưng không ai thay đổi được một điều, nó hơi hoang phí cũng hơi hào phóng với người ngoài. Thấy kẻ ăn xin là có thể móc hết tiền túi cho, thấy người ta tốt với mình một chút đã mang cả tâm chân tình trao tặng.

Gần đây, Trần Lục Bắc có thấy Hạ Bách đề ý đến anh bạn mình. Đầu anh như muốn nổ tung ra, anh sợ nó đề ý đến ai như vậy đấy. Nó chẳng mạnh mẽ chút nào như mọi người thấy, lúc nào cũng im im trong phòng rồi đập phá đủ thứ, cuối cùng lại tự dọn dẹp coi như chưa có gì.

Hồi sau Triệu Trác Thầm cũng chạy đến nhưng chỉ đưa cho Trần Lục Bắc một chiếc thẻ dữ liệu rồi rời ra ngoài với một người phụ nữ, trông có vẻ hai người ít thân mật hơn lần trước. Hạ Bách lúc đi vệ sinh còn nghe loáng thoáng tiếng cô ta quát lên với người đàn ông, không phải mối quan hệ như cô từng nghĩ, chỉ là bạn bè nhưng anh là người đơn phương.

" Anh cũng dùng bữa ở đây sao? " Hạ Bách phải đi qua hai người này mới vào được phòng ăn bên trong nên tiện cũng mở lời.

Triệu Trác Thầm vội vã lắc đầu. " Không có. " Vừa dứt lời anh đã chạy theo người phụ nữ kia, nhanh đến mức Hạ Bách ngỡ ngàng nhìn theo.

Hết Phần 7

Mong mọi người ủng hộ nhấn sao và nhận xét cho mình.

Mong mọi người ủng hộ nhấn sao và nhận xét cho mình!!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Thục ra anh ấy mang tình nghĩa với người khác

Bên dưới đường vẫn chỉ là sự ồn ào thường thấy, không phải quá bình dị cũng không quá phô trương. Nó vốn dĩ đều chỉ lặp đi lặp lại những vai diễn để mọi thứ tránh nhàm chán. Hiện tại cũng vậy, khi lui ra ngoài ban công với điều thuốc xem xét chuyện tình của người đàn ông thì Hạ Bách mới hiểu thêm vài điều.

Thế giới sinh ra hàng tỉ người nhưng không bất luận ai cũng phải san sát để giống nhau. Từ nhân cách, giọng nói, tài năng đều mang một màu sắc riêng. Giống như một cô gái xinh đẹp, có sự nghiệp bỗng dưng bị bỏ chặt bởi cách cư xử của người đàn ông. Đó là điều mọi người nhìn vào đang thấy, còn cô chỉ biết nhìn về hướng Triệu Trác Thầm. Từ ánh mắt đến cử chỉ đều bị tác động bằng câu từ đầy oan ức của cô bạn, anh như muốn gồng lên nhưng lại im lặng.

Phía dưới cũng ngày được chú ý, mọi người không chen vào xem mà đứng ở một vị trí khác nhau hướng mắt đến. Giống như một hành động văn minh nhưng không kiểm chế được tính

tò mò, có người cũng chán nản với cách cư xử này nên bỏ đi.

"Đủ rồi. Im ngay. " Triệu Trác Thầm vứt chiếc túi xách trong tay xuống mặt đất, ánh mắt vẫn nhẫn nhịn nhìn người phụ nữ trước mắt. Anh nhìn cái cách cô phán đoán về anh, nhìn sự khinh bỉ cô đặt lên tình cảm của mình. Điều đó giống như một con sóng cuốn hết những hồi ức niên thiếu anh từng giữ gìn, cô ngày càng khác. Thứ anh muốn thấy không phải một Hoắc Tĩnh tham lam, mạnh mẽ, coi thường.

Thời gian như cơn lửa cứ áp lấy những điều tốt đẹp nhất, rồi dần thiên đổ nó thành những mảnh kí ức xám xịt. Khi chọn yêu, chọn một lời cầu hôn suốt cả chín năm thứ anh nhận lại là sự sỉ nhục. Người đàn ông hít một hơi sâu, khẽ cười nhìn Hoắc Tĩnh. " Xin lỗi. "

Những chiếc móng mài rửa đã lâu dần cắm sâu vào da thịt nhưng Hoắc Tĩnh vẫn đứng lặng người nhìn người đàn ông. Cô định hét lên thì vô tình thấy ánh mắt anh đã chuyển hướng, vẫn là trên đầu một cô gái chẳng ra gì. " Triệu Trác Thầm. " Giọng cô ghen lại mang theo một sự giận vặt, đầu cúi xuống nhìn bóng anh dài dài trên vỉa hè. " Anh vì một đứa con gái như vậy sao? Anh không phải ghét bọn họ lắm sao?"

" Anh quên rồi sao? " Hoắc Tĩnh nhắc lại, trái tim như được ánh mắt thờ ơ của anh ghim lại vô cùng khó thở. Cô cố ngẩng mặt lên nhìn rõ nụ cười đùa giỡn của Hạ Bách, càng nhìn sâu vào ánh mắt của người thiếu nữ nhỏ tuổi đó tâm can lại thất lại. Chỉ cần vài câu nói không lựa đúng vách ngăn trong người đàn ông, không lập đủ sự tức giận trước mặt, anh lại lún sâu hơn vào sai lầm.

" Thầm, coi như em xin anh. Về nhà đi. Đừng theo bọn họ nữa, họ không tốt. " Hoắc Tĩnh nắm chặt lấy bàn tay thô ráp, đôi mắt run lên lo sợ rồi cũng trở nên yếu ớt. " Anh điên sao mà đi cùng bọn họ. Lũ chó rúc mạng người kiếm cơm đó, anh không phải rất ghét sao? "

" Phải. Ghét chính cả anh. " Triệu Trác Thầm rút tay lại, bước chân lùi về sau tạo một khoảng cách không quá xa nhưng khiến cả hai như lênh đênh trên biển. Anh mặc ghen nước mắt của người phụ nữ trước mặt, cô lại nuốt lại sự lạnh nhạt cay đắng từ anh. Người đàn ông khẽ cười, anh gỡ chiếc nhẫn trên tay xuống, vô tư bỏ nó giữa phố xa với lực ném mạnh. " Hoắc Tĩnh. Em đã từng coi trọng anh chưa? "

Triệu Trác Thầm rút bao thuốc trong túi quần ra, đặt lên miệng một điếu rồi mồi lửa. Hút một hơi anh nhả khói, người phụ nữ trước mặt cực kì ghét khói thuốc nên đã lùi lại. " Anh đã dối em quên anh ta, đã cầu hôn. Giờ thì sao?"

Hoắc Tĩnh không kìm nổi nóng giận, uất ức, hối hận. Trước giờ, cô chưa từng nghĩ đến việc này có thể xảy ra. Giống như cơn bão không nghe dự báo trước, cô chịu đủ cảm giác mà mình chưa từng trải. Triệu Trác Thầm chưa từng gần gũi với cô gái nào suốt gần mười năm, chạy theo cô với cả một tương lai sáng. Cho đến khi mẹ anh lâm bệnh, gia đình không có tiền anh đã bỏ lại nơi quyền quý vốn có để sa vào đồng bùn lầy.

Hoắc Tĩnh cố bình tĩnh, giọng nói lạc qua sự thương tâm. " Là em sai, là em không muốn anh ở nơi cũ nát đó. Anh phải chạy vật cả năm, không muốn anh khổ? Anh đã cầu hôn em mà? "

" Đó là trước đây. Em đã không đồng ý cả khi anh có địa vị. Anh cần tiền cho mẹ và em gái. " Người đàn ông nhìn rõ sự ân hận trước mắt, anh không biết cô có từng yêu mình hay không? Khi rời khỏi nhà họ Tần, một xu trong tay anh cũng không mang theo. Công việc từ một người quản lí một tập đoàn có thể lực thành kẻ chạy vật, thực sự rất mệt với vài đồng lương. Nhưng chính cô đã coi thường những đồng tiền lẻ đó, khuyên anh về nơi lạnh lẽo chỉ có quyền lực, không tự do.

Triệu Trác Thầm hút một hơi thuốc, nhìn dáng vẻ yếu ớt trước mặt. Đó chính là người anh nghĩ cả đời sẽ bên cạnh trở che nhưng giờ đã chật khỏi suy đoán. Anh cúi đầu không dám đối diện, cảnh môi miệng dạn lên tiếng. " Anh vẫn luôn tôn trọng em. Cho đến khi em luôn áp đặt điều mình muốn mà không nghĩ đến cảm giác của người khác. Giờ em có thể không lo nghĩ nữa, anh là kẻ xấu. Không ai nghĩ em sai. "

" Em chỉ muốn tốt cho anh thôi. " Hoắc Tĩnh hét lên, ánh mắt mờ dần.

Triệu Trác Thầm lạnh nhạt quay lưng đi vào trong quán đồ nướng, anh đi thẳng lên lầu ngồi vào bàn với hai người đàn ông. Mọi người đều không có sự khó chịu, không hỏi chuyện mới xảy ra mà vô vào kể về những cô gái xinh đẹp. Đó là lần đầu tiên Triệu Trác Thầm ngồi nghe Trần Lục Bắc nói hết một câu chuyện, toàn bí kíp của gái khó coi.

" Tôi nói cho cậu nghe, chịu đựng một người phụ nữ như vậy không được coi là tốt. Ai lại nửa đêm chạy đi mua đồ ăn cho cô ta rồi lại bị đồ bỏ. " Trần Lục Bắc lên giọng mỉa, nhưng ánh mắt không ngừng để ý em gái đứng ngoài hành lang.

" Cô ấy không quen ăn thôi. Dù sao cũng bỏ qua đi. " Triệu Trác Thầm nâng chén rượu.

" Để cô ấy một mình giữa phố sao? " Thanh Tự nâng chén rượu, cả ba cùng ly.

" Phải vậy chứ biết làm sao? Tôi cũng hết cách. " Triệu Trác Thầm ngửa cổ uống hết chất lỏng trong chén, ánh mắt vẫn đem một chút thương tình nhỏ nhất chưa dứt được. Điều này thực sự không thể trách, anh cũng đã theo đuổi người ta từ khi còn học chung trường. Nhắc lại sự nuối tiếc chỉ biết cháy siết, giờ tốt nhất vẫn không dính líu đến tương lai của người phụ nữ đó. Lòng anh ri thành những vết đứt vô hình, tê nhức đến mức rượu chảy vào lại như một liều thuốc giảm đau.

Hạ Bách nói chuyện qua điện thoại một hồi lâu, cô mở miệng không nhiều. Chủ yếu của cuộc trò chuyện chỉ mang tính chất nhắc nhở trong công việc, do là người mới nên vẫn luôn được nhắc nhở biết điều. Cô tuy có phần cao ngạo nhưng biết chỗ đứng nên cũng hiểu.

Vừa xong chuyện thì Hạ Bách đi vào, cô định ngồi cạnh Triệu Trác Thầm thì anh trai lên tiếng.

" Qua đây ngồi. " Thanh Tự nhìn Hạ Bách đặt ghế ngồi xuống gần Triệu Trác Thầm nhanh chóng lên tiếng.

" Em ngồi đây cũng được. " Cô ngồi xuống trả lời rồi quay sang nhìn người bên cạnh. " Đưa giúp tôi bát với đĩa. "

Triệu Trác Thầm nhìn qua dáng vẻ nhợt nhạt hơn thường ngày của Hạ Bách, tay kẹp điếu thuốc nhanh chóng rụi nó xuống gạt tàn. Xong cái anh cũng nhắc ghế ngồi dịch vào trong rồi chuyển bát đĩa cho cô, nhìn vậy thôi chứ cô cũng chẳng buồn nói thêm gì.

Thanh Tự ngồi đối diện thay vì tiếp rượu với anh em thì chăm chú gấp thức ăn cho Hạ Bách. Trước giờ trong nhà ai cũng biết cô ăn nhiều nên đều không quá ngạc nhiên, đến Triệu Trác Thầm cũng chẳng chạy theo nỗi sức ăn đó. Đôi khi nhìn anh cũng chỉ biết ngưỡng mộ, với một người mới trở nên khó cực thì anh rất khó ăn. Ngược lại, Hạ Bách dễ ăn vô cùng, vừa miệng cô thì đồ thường dân hay cơm chiên không cũng no bụng.

" À đây là Thanh Tự. Anh trai tôi. " Trần Lục Bắc đang ngồi nói chuyện với Triệu Trác Thầm thì nhớ ra chưa giới thiệu, hai người cũng chỉ cười làm quen qua loa xong thôi.

Hạ Bách rất kiêu kì, cô quay qua quay lại chỉ có ăn với nghe hai người đàn ông kia nói chuyện. Thanh Tự cũng nhanh chóng xin phép về trước khiến không khí thoải mái hơn. Nhìn mấy bàn ăn xung quanh cũng thưa dần, men say trong người cô cũng có đôi chút nên đành dừng lại mấy chén quay qua nhìn hai người trong bàn.

" Anh làm gì cho bố tôi vậy? " Hạ Bách nhìn Triệu Trác Thầm, giọng nói không quá cách biệt nên cũng dễ nói chuyện. Cô thấy anh ăn không nhiều, chủ yếu là uống với nói chuyện nhưng mặt lại chẳng có dấu hiệu nồng độ cồn.

Anh quay sang nhìn cô, câu hỏi đối với người mới vào làm vốn dĩ có chút khó đáp. Như bản thân anh sinh ra đã không phải như những người khác. Theo lí lịch tra được thì người đàn ông là con trai của Tần Ngạn với một người phụ nữ trẻ, mẹ anh chỉ được coi là bồ nhí nên sau khi sinh đã bị tách biệt với hơi mẹ. Mãi khi bà ấy mang bệnh, không có tiền chữa bệnh, chôn cất rượu chè thì mới được gắp lại Triệu Trác Thẩm.

"Tôi không rõ, có thể là một người dễ sai bảo." Người đàn ông quay sang trả lời, ánh mắt vẫn luôn lạnh nhạt khiến Hạ Bách có chút dễ tâm không nhỏ.

Cô nhìn anh khẽ cười rồi quay sang hỏi Trần Lục Bắc. "Anh biết không?"

Người kia đang lật thịt trên lò nướng hỏi ngược đầu lên, anh cũng lắc đầu không rõ nhưng vẫn trả lời. "Bố vẫn đang cân nhắc. Nhưng hình như sẽ kể cận em và làm bia đạn thôi. Em hiểu mà."

Hạ Bách gật đầu không rõ vui buồn nhưng vẫn mờ lời với hai người, cô chỉ rõ từ khi anh trai nói điều đó, bản thân khó chịu vì điều gì. Vốn dĩ ở lẽ sống của xã hội ở phía cạnh khác cô cũng hiểu đôi phần, nhất là chuyện trên dưới, dùng mạng dối lấy chỗ đứng không có gì lạ. Hiện tại, đầu óc cứ như một vòng quay giữa công lý với những điều ác nhân. Không rõ cô theo phe nào, chẳng nói nào đủ để thấu hiểu tâm tư nhau nên có thể cứ chung hòa. Đôi khi cũng phải nghĩ, họ ác như vậy nhưng tại sao tâm hồn lại buồn thấu nát tâm can mình.

"Cậu đưa con bé về nhé. Tôi có chút việc." Trần Lục Bắc nhận được cuộc gọi trông rất khẩn cấp, vừa nghe được câu đã đứng bật dậy đi thẳng.

Triệu Trác Thẩm ngẫm hiểu được vài chuyện nhưng cũng không thể hiện rõ mặt, anh vẫn ngồi ăn như thể một mình. Khi cả hai đều không mờ lời, anh khẽ quay sang nhìn cách người thiếu nữ trầm tĩnh, chống đũa nghỉ ngơi. Đối với anh mà nói, hình ảnh thực chất không hợp với một cô gái còn nhỏ. Có nhiều điều đúng là anh không hiểu nhưng bằng tuổi cô, tội bạn anh quý đến mức mồm cũng chẳng ngọt chuyện.

Người đàn ông gấp cho Hạ Bách một miếng thịt, kèm thêm một câu. "Mới chín tới, ăn đi."

Cô quay sang nhìn anh không nói gì, gấp miếng thịt trong bát chạm với một chút sốt rồi lại suy nghĩ về công việc hiện tại. Nghĩ mãi cũng không trôi những thông tin chết tiệt, kiểu như có một chút gì đó tác động nhẹ lên những thói xấu của cô. Mấy ngôi sao dù nhỏ hay lớn đều rất giữ hình ảnh, còn với cô thứ quan trọng chỉ vì tiền. Như này có được coi là ích kỉ?

"Anh có thấy tôi có cơ hội nổi tiếng không?" Hạ Bách nhìn người đàn ông bên cạnh chăm chút nướng thịt với hơi nóng phả lên. Nghe cô nói, anh quay sang nhìn rồi gấp cho một miếng thịt để vào bát cô. Hồi đầu có vẻ anh chưa nghĩ ra câu trả lời chắc chắn nên lược bỏ chút thời gian chỉ để lật thịt.

Triệu Trác Thẩm nghiêng đầu nhìn Hạ Bách, anh cam đoan về ngoại hình thì cô hơn nhiều người nhưng tính cách thì không được ổn cho lắm. Với vẻ ngoài mấy ngày hôm nay có không tươi tắn như mọi hôm, chỉ là thiếu chút son phấn không có gì khác biệt, vẫn vô cùng thu hút. Có điều cho dù cô đẹp đến mức khiến muôn vật ghen ghét thì cũng sẽ rơi vào bãi bùn lầy đầu đó, khổ mà vực dậy với tính cách này.

Anh nhìn cô, đôi mắt gần như biết cười của người thiếu nữ khiến trái tim anh có chút tươi mới hơn. Có thể đây là lần đầu anh thấy rõ ánh mắt đẹp đến vậy nhưng rồi nó cũng về một nơi sâu thẳm của nỗi buồn, vô cùng đáng ghét. "Cơ hội thì có nhưng nắm được thì cũng không tốt."

Hạ Bách rót chút rượu vào chén, cô vẫn không nói gì mà uống hết chất lỏng trong ly. "Cũng phải. Kiểu người hơi sa đọa thì không nên làm người nổi tiếng."

Người đàn ông hiểu câu nói đó theo một hướng khác, từ khi cô uống chén rượu thì vẻ mặt cũng trầm ngâm hơn. Giống như cô có rất nhiều chuyện để nghĩ đến nhưng không có hướng giải quyết. Trông có vẻ như nắng hạ yếu ớt, vừa không có sức sống lại bị trói chặt giữa khung trời lớn, vô cùng lạc lõng. Anh nhỏ giọng, nhìn cách cô chế giấu cảm xúc mà ăn ngon miệng. "Nếu vì đam mê cũng nên thử một lần."

Hạ Bách khẽ cười, gấp hết chỗ thịt cô đã ti ni lật trên bếp xuống bát người đàn ông. "Ăn nốt đi, anh ăn ít kinh khủng."

"Cô no chưa?" Anh quay sang hỏi.

Cô gật đầu liên tiếp mấy cái rồi ngồi im.

[...]

Lục đục mãi hai người mới xuống sáng quán. Trời bắt đầu có tuyết nên có vẻ hơi lạnh so với chiếc áo dạ của Hạ Bách. Trông cô vẫn bình thường nhưng sắc mặt có khác đôi chút, thể mà vẫn chẳng ngại gì đi hân ra ngoài trời.

Hoắc Tích vẫn đứng trước quán ăn, sắc mặt yếu ớt như khiến cô ấy trở nên đáng thương. Đôi mắt thương tâm đã cạn đi thứ vị mặn mà mà ghim sâu vào Hạ Bách sự căm hận. Cô nhìn cô người phụ nữ đó, bước chân chừng lại không dám bước. Đó có thể là kẻ đáng thương nhất sau khi mẹ cô rời đi, đáng về kiên cố vì người đàn ông mà chẳng phải ai cũng làm được.

"Cô không biết thân biết phận còn chen vào giữa chúng tôi. Hạ Bách.. Cô có biết anh ấy không thể ở bên các người không? Một lũ chèo lên công lý, phá luật hại người, các người.. Định đem anh ấy vào chỗ chết sao?" Hoắc Tích không hét lên, không nóng giận nhưng thanh âm từ cổ họng như đem tất cả tâm tình, ác cảm mà trối dậy. Cô ấy tao nhã, trông rất ngoan hiền, có học thức và khiến Hạ Bách như cảm lạnh trước tình yêu này. Cho dù cô không biết người sai trong đây là anh ta hay cô ấy, nhưng cảm giác lúc này chỉ đổ dồn về phía người phụ nữ.

Người thiếu nữ đứng dưới trời tuyết khẽ nở một nụ cười giễu cợt, cô không biết người đang trách mình tên gì nhưng người ta lại như hiểu hết về cô. Bộ trông cô giống người thứ ba lắm sao? Rõ ràng người này chỉ dựa trên những thứ cô ta vô tình nhìn thấy mà phán xét, một kẻ độc đoán luôn cho mình đúng. Hạ Bách trước giờ không khiếm nhượng, cô tiến lên một bước nhưng vẫn kiêu hãnh như một bông tuyết ngã xuống bụi trần, trắng tinh khôi. "Đàn ông không thích quản chặt, cũng đừng ghen tức vô cớ. Nếu lần này cô cho rằng chúng tôi vụng chộm và vớ vẩn tương lai anh ta.. Thì thực sự cô vô cùng coi thường tình cảm anh ta rồi. Chúng tôi chưa nói chuyện được như một người bạn nữa là."

Hạ Bách nhìn hình dáng lo lắng không vững chắc của Hoắc Tích, cô hơi lùi bước chân lại thì Triệu Trác Thẩm cũng bước ra. Anh có chút ngỡ ngàng nhưng không dễ tâm đến người phụ nữ mà cầm một điều thuốc, nhà được hơi khói thì lên tiếng. "Đi thôi." Giọng nói lạnh xẹt vô tình đến mức cô không ngờ tới, anh đi trước, vô cùng chậm rãi.

"Triệu Trác Thẩm." Hoắc Tích hét lớn cái tên khiến cô ngậm tức, tủi nhục, hối hận. Nhưng rồi cô hiểu lựa chọn suốt mười năm qua giờ đã chuyển hướng.

Thanh âm cuối cùng hét lên khẽ chạm vào lòng người đàn ông, kể cả Hạ Bách cũng chợt bị nén lại trong lòng. Mãi sau cô vẫn nhớ câu nói từ chị ấy. "Bộ em muốn anh tốt hơn cũng là sai? Em yêu người khác cũng là sai? Em chịu tổn thương cũng là sai.. Anh đã nói sẽ chờ, sẽ chờ, sẽ chờ mà.."

Hạ Bách chỉ biết nói gì thêm, cũng chẳng rảnh để kích đầu rồi tự biến mình thành kẻ phá hoại. Cô đội mũ áo lên rồi đi theo sau bóng lưng người đàn ông. Thực ra, nếu chị ấy yêu người khác bị tổn thương thì cũng khó trách để bước thêm một lần nữa vào chuyện tình cảm. Nhưng nói vậy lại không công bằng với kẻ bên cạnh.

Hết phần 8

Mong mọi người nhấn sao và nhận xét ủng hộ mình!!!

Chương 9: Sự hăm hiu trong số phận của người đàn ông là vô hình

Phần 9: Sự Hăm Hiu Trong Số Phận Của Người Đàn Ông Là Vô Hình

Tuyệt cứ dần phủ kín vết chân, đường phố ngày càng vắng vẻ, ít xe, ít tiếng động.

Hạ Bách đã cố tìm vài chuyến xe trên mạng nhưng cuối cùng do tắc đường nên không thể được, cô cứ lảo đảo bước sau người đàn ông. Nhìn bóng lưng đơn độc của anh ta cũng đủ biết hành động với lời nói tách biệt đến nhường nào. Tình yêu lúc đó của anh cứ như phải chôn đi, ngoài từ đáng thương cho mối tình ra thì chẳng có gì để diễn tả. Chuyện tình giữa hai con người này cô thực sự không biết rõ, khi cô nhìn xuống chỉ là vô tình thấy họ cãi nhau. Hành động của người phụ nữ rất nóng giận, cô ta như bịt tất cả lời nguy biện của anh lại, khiến anh phải trở thành kẻ tồi giữa phố xá. Có thể anh tồi thật nhưng tất cả những thứ cô từng thấy qua, hình như anh ấy đã chịu đựng quá đủ.

Có lần vô tình cô nhìn thấy Triệu Trắc Thầm muốn ném tung chiếc điện thoại nhưng rồi anh lại kìm nén, hít một hơi sâu nghe đầu dây lèm bèm.

Hiện tại, bản thân con người đó như vô cùng trống rỗng.

Triệu Trắc Thầm vẫn đi trước không có một chút để tâm đến con người phía sau, anh cứ bước một cách chậm rãi để hồn thả vào những cuộc cãi vã gần đây. Những thanh âm ồn ào đầy sự bất lực của người phụ nữ như để lại trong anh một chút lỗi lầm. Hoắc Tích rất thích chen ép suy nghĩ của người khác thành của bản thân, cô luôn cho rằng mình đúng, chẳng có chút gì tốt đẹp. Nhưng đã cùng chơi với nhau từ rất nhỏ, theo đuổi cô từ bắt đầu nhận thức rõ sự quan trọng trong tình yêu. Anh đã dành cả thanh xuân, đến khi đi làm rồi cùng cô đi du lịch rất nhiều nơi. Nhưng chỉ có một thứ khuất mắt mà anh chưa từng lí giải được.. Hoắc Tích tuổi hai ba đã trao thân cho anh nhưng trái tim luôn sợ hãi trong tình cũ, nhất định không cho anh cơ hội. Rõ ràng trước khi bước vào nơi căn bã này, anh đã rất tốt, rất coi trọng cô.

Có thể tình yêu như một tấm lưới, đã bắt chọn được rất nhiều khoảnh khắc tươi đẹp, thương tâm nhưng sẽ không giữ chọn thứ chân thật nhất để ôm vào lòng. Tựa là một thứ hương khiến con người đắm chìm, phiêu mình theo những thứ ác tâm để tìm đến bề tình. Nhưng quên mất mãi chỉ là mơ hồ.

Hạ Bách vẫn lặng mình bước theo sau, cô không để tâm lắm chỉ biết lục túi xách tìm bao thuốc. Nghĩ ngợi một lúc thì cô không châm điếu thuốc mà vứt cả hai thứ đó vào thùng rác, nói sao chứ trông cô khá hư hỏng so với người cùng lứa.

"Về nhà tôi được không? Giở về nhà cô cũng không kịp." Triệu Trắc Thầm quay lại nhìn Hạ Bách đứng gần thùng rác chưa kịp dịch chuyển, lạnh nhạt hỏi một câu rồi quay lưng đi lên cầu thang của tòa chung cư.

Cũng khá lạnh nên người thiếu nữ cũng chẳng khách sáo là bao, cô cũng chậm rãi bước theo sau anh. Nơi đây trông mới hơn chỗ cô sống, màu sơn cũng khá sang trọng. Còn thêm cả khóa điện tử, nhìn thôi đã thấy thích thú theo một hướng nào.

"Uống nước ấm hay ăn mì không? Tôi nghĩ cô có thể ăn thêm." Triệu Trắc Thầm nhìn về mặt có chút không tự nhiên của Hạ Bách nên đành mở lời trước, có điều câu nói cũng chẳng giúp cô thấy thoải mái hơn mà có chút xấu hổ.

Hạ Bách nhìn người đàn ông coi ảo khoác vút xuống ghế, cô cũng ngồi xuống một góc. "Nước nóng được rồi."

"Đợi một chút." Anh đáp lại rồi đi vào trong bếp, nhà mới dọn đến nên khá sơ sài, anh còn chẳng nhớ cốc mới mua để đâu, lúc này mới nhận ra chưa có cả nước lọc. Nhìn ra ngoài phòng khách thấy cô vẫn im re, anh mới nói vọng ra. "Uống sữa nóng được không?"

Hạ Bách hơi giật mình nhưng xong cũng bớt căng thẳng hơn. "Cũng được. "

Người đàn ông nghe vậy cũng thoải mái hơn hồi đầu, anh chưa từng ở trong nhà với cô gái lạ nào nên cảm giác rất bất an. Đồi lức ngoảnh lại đã thấy cô im bất ngấm không gian bên ngoài qua cửa kính, cô hình như nghĩ điều gì đó rất lâu rồi lại cười một cách khó coi. Dáng vẻ trông trưởng thành hơn với độ tuổi cũng khiến nhiều người lo ngại, cô lúc vui, lúc buồn chẳng rõ vì gì. Khác với người phụ nữ anh từng theo đuổi, luôn ồn ào, hay cười nói thì con người này chỉ biết nghĩ về tương lai, rảnh rỗi lại tìm tòi những thứ cũ rích trong đầu.

Lò vì sóng dừng lại, Triệu Trắc Thầm bắt giác giật mình nhưng nhanh chóng để ánh mắt rời khỏi người thiếu nữ. Anh cũng loạng choạng cho tay trần vào cầm lấy cốc sữa nóng trong lò, nhưng chỉ được vài giây tay anh vội rút lại mà tẩy rất lên. Hành động ngốc nghếch đó gần như ghi đậm trong mắt Hạ Bách, cô vô tình thấy nó rất đáng yêu mà ôm lấy bụng khúc khích cười. Trông anh ta kia, đồ cả mặt ra so với lúc mới cãi nhau với bạn gái thì hình ảnh lúc này anh thực sự rất ngu ngốc.

"Đừng cười nữa, sữa của cô. " Triệu Trắc Thầm nhăn nhó nhìn dáng vẻ vô tư của người thiếu nữ, anh cũng chẳng chấp gì một người bé tuổi hơn mình nên đặt cốc sữa được kê một lớp đĩa gỗ bên dưới xuống rồi đi thẳng vào phòng. Cô cũng gật đầu cảm ơn thì phải, do đi hơi nhanh nên anh chỉ có cảm giác là vậy.

Cốc sữa cao bốc hơi nóng khiến Hạ Bách cứ lạng người đi sau tiếng cười mà nhìn, cô nhìn sự tỉ mỉ mà người đàn ông đó đã làm. Không chỉ là một cốc sữa đóng túi được hâm lại mà còn thêm cả giấy ướt, một túi bánh mì nhỏ, anh ta thực sự rất chu đáo. Cô không nhớ rõ anh đem mấy thứ lặt vặt này ra lúc nào, có thể là khi cô đang ngắm cảnh sắc bên ngoài trong đêm tuyết. Mấy món đồ đó để ở góc bàn đằng kia, mãi giờ cô mới để ý, nhưng cô có thể chắc chắn lúc mới đến không hề có hai thứ này.

Trôi qua nửa tiếng đồng hồ, điện xung quanh cũng được tắt hết chỉ còn lại ánh đèn cao vút ngoài đường hắt vào qua cửa sổ sát đất. Hạ Bách vẫn ngồi im trên ghế xem nốt mấy tập phim tình cảm, vừa thưởng thức những tình tiết éo le vừa nhăm nhi những mẫu bánh mì với cốc sữa đã nguội, như này thôi cũng được coi là thiên đường. Mỗi khi ở một mình chỉ cần như này cô cũng thấy rất vui vẻ, tuy cơ mặt có nét buồn nhưng tâm hồn lúc nào cũng chỉ lượn quẩn với những bộ phim đã coi, đôi khi cũng có nghĩ đến vài chuyện vớ vẩn. Xét cho cùng nó vẫn chung quy về một nỗi buồn man mác, bởi tất cả những bộ phim cô xem đều có chút thương tâm khiến bản thân rất bức bối.

Trước đây mỗi tối Hạ Bách đều cùng Trần Lục Bắc xem phim, mọi thứ đều rất giản dị. Cô cùng với anh ấy đi mua bắp rang bơ, cùng mua một loại nước mình thích rồi chạy đi lựa đĩa phim hay về nhà cùng xem. Anh ấy khác với những người đàn ông cô từng biết, anh dùng hết cả tâm huyết của mình chỉ để cô cười, cô khóc trên bờ vai mình. Hồi đó cả hai còn bé lắm, chắc cũng chỉ tầm tuổi đi học trung học nên luôn chui vào chăn để khúc lóc với mấy bộ phim tình cảm. Khi lớn rồi cũng chẳng khác bao, tuy có cãi lộn nhưng chỉ có anh ấy ngồi bên cô mới dám khóc khi xem phim. Hắn cũng phải có ý tứ hơn trong khoảng cách nhưng chỉ có anh ấy mới hiểu được cô đôi chút, hiểu được sự thiếu sót về tình cảm gia đình..

Nhớ về Trần Lục Bắc khỏe mất Hạ Bách lại rơm rớm thứ vị mặn mòi, cô co người lại ngồi ôm lấy đầu gối trong góc ghế. Cả mẹ cô nữa rồi cả người bố vĩ đại luôn đứng ở phía xa lo lắng. Cô đều phụ bọn họ, bỏ học, ăn chơi, để mất cả một thanh xuân đẹp. Nhưng đến bây giờ cô vẫn không thích trường học, nơi đó lúc nào cũng nhộn nhịp hơn so với cách sống của cô, mỗi ngày đều là sự trái ngược về tâm hồn, cô rất khó chịu.

Người đàn ông bất giác đi từ trong phòng ngủ ra, anh cũng không tình tảo nên nhìn qua dáng vẻ của Hạ Bách cũng đủ hiểu chút chuyện. Lúc đầu anh định hỏi chuyện nhưng đứng lại vài giây thì quyết định bước vào bếp, trong nhà hiện tại rất nhiều đồ ăn vật dư trữ nên anh đem hết ra để trước bàn trước gương mặt buồn thiu đó. Hạ Bách có hơi bất ngờ nhìn anh, tuy nhiên nước mắt cô đã lau sạch, cơ thể đã thả lỏng như chưa có gì.

"Buồn bực thì ăn vào." Triệu Trác Thầm vừa nói vừa đi về phía góc tường gần cửa sổ sát đất, anh chọn một khoảng cách khá xa rồi ngồi xuống nhìn khung cảnh bên ngoài. Mọi thứ vẫn như thường lệ anh thấy, vô cùng nhàm chán so với những gì tưởng tượng. Có lẽ do khung cảnh vốn dĩ không hợp với kẻ như anh, nó không có quá nhiều sự thay đổi, lúc nào cũng lặp lại nhàm chán. Còn đâu đó đối với người thiếu nữ kia, nó lại như một bức tranh đủ màu sắc dễ cảm nhận, nếu như vậy thì cứ cho là đầu óc cô khá phong phú.

Hạ Bách nhìn túi đồ ăn trên bàn chẳng biết nên vui hay buồn, trông cô cứ như người mất hồn thoáng cái lại lộ ra chút thương tâm. Ngoảnh mặt nhìn người đàn ông ngồi phía xa với điều thuốc hừng đỏ trong căn phòng tối, cô vội cười với dáng vẻ ung dung tự tại đó sau vài giờ cãi nhau. Sau khi về đến nhà trông anh có vẻ dễ chịu hơn nhiều, đối với cô suy nghĩ anh cũng thoáng thật. Không biết bên trong tổn thương như nào nhưng về ngoài luôn có chút cao ngạo, lúc nào cũng tỉnh lặng, chả biết khi vui về hơn sẽ như nào.

Người thiếu nữ quay người về phía Triệu Trác Thầm, hai tay đặt lên thành ghế nhìn anh.

"Anh đang nghĩ về cô gái đó sao?" Hạ Bách thân nhiên hỏi, về mặt anh ngay sau đó có vẻ khó chịu nhưng không trả lời, giống như chắc chắn ngoài cô ấy thì chẳng có ai để anh bận tâm.

Lúc sau, khi không gian lặng dần đi để ngắm con tuyết cuốn đến nhanh hơn thì Triệu Trác Thầm mới để ý cô gái trên ghế. Cô ngồi im nhâm nhi miếng socola đắng mà anh yêu thích, vừa ăn vừa xem chuyện tình dở dang của hai nhân vật đang được yêu thích hiện nay. Anh không dám chắc mình đếm đủ số lần cô xem lại trích đoạn đầm nước mắt đó, tuy nhiên cô gái nhỏ đó không khóc mà chỉ im ắng cảm nhận nó một cách kĩ càng. Còn con người anh như âm i nhớ lại những vết nứt tình cảm vừa đây, tiếng hét lên của nữ chính giống như Hoắc Tịch oán trách anh vài giờ trước.

Hạ Bách khẽ nhìn dáng vẻ đơn độc, cô khẽ cười. "Thương người đó đến vậy sao lại buông tay?"

Triệu Trác Thầm cúi đầu xuống gạt bỏ đi dáng vẻ cao ngạo, anh bắt đầu tự hỏi bản thân mình rồi chỉ có duy nhất một câu trả lời. "Cô nghĩ sao khi yêu một người làm nghề này? Theo đuổi người ta bao năm rồi vẫn chỉ đứng một chỗ?"

Nghe qua Hạ Bách nhoen miệng cười, cô chậm rãi gói miếng socola ăn dở vào cẩn thận. "Cái nghề này thì đáng gì để đem ra so sánh trong cuộc tình. Mẹ tôi sẵn sàng cưới bỏ tôi, bà ấy coi đó là mất nguyên rồi. Có thể cô ấy có nỗi lòng thôi, tôi thấy cô ấy cũng bất lực, hình như không dám bước vào chuyện tình cảm nhưng lại không muốn đánh mất anh."

Anh thờ dài. "Tôi không biết nữa nhưng cô ấy từng yêu một người đến mức quên cả mạng sống."

Hạ Bách đứng dậy, vươn người một cách thoải mái nhất. "Trong tình yêu thì không biết ai đáng thương nhất. Nếu nghe anh kể thì sẽ thương cảm cho anh, còn cô ấy kể sẽ là cô ấy đáng thương. Cho dù cả hai bên vực nhau thì đều vậy thôi. Như một cầu nối, luôn có sự cảm thông."

"Cô nói chuyện chán thật." Anh đứng dậy buông một câu rồi đi đến vớ lấy gói mực khô đóng gói.

Hạ Bách ngồi lại xuống ghế, điện thoại cô sáng trưng, liên tiếp có những tin nhắn đến. Lúc đấy lại sức nhớ ra chuyện ở nơi học chụp ảnh. "Này anh làm người mẫu chỗ thầy Diêm Tự phải không?"

Triệu Trác Thầm nhăn mày, anh không nhớ có sự việc này nhưng chẳng vội trả lời mà ngồi im một lúc. Hồi sau nhớ ra đến anh cũng bất ngờ, cũng có nhớ đã gặp cô ở đó. "Hôm đó tôi chỉ thế chỗ ông anh trai thôi. Vì tiện thôi."

Hạ Bách vừa ngồi trả lời chỗ tin nhắn vừa cười. "Anh trai anh sao? Tần Chu Tước?"

Anh vừa gạt đầu cái cô đã khen lấy khen nể. "Thật sao? Anh ta là một tác giả mà tôi hâm mộ đó. Tôi cũng chỉ gặp anh ấy lần đầu tại đó, có nét nghiêng giống anh cực."

Triệu Trác Thầm chép miệng nhìn thái độ vui mừng không đáng có ở một người có nét mặt buồn, anh hình như đã đánh giá sai cô đầu đó. Đến cuối cùng thất vọng nói. "Là anh em ruột lo chẳng giống, cô mê trai đến mất cả tự trọng rồi."

Hạ Bách lắc đầu. "Tôi chỉ thích những người có chí hướng, chỉ cần thấy họ có chút bình lặng là được."

"Cô lạ thật. "Anh đưa cho cô miếng mực khô, nghe qua có vị cay nên cô chẳng kịp từ chối.

Hạ Bách ngẩng đầu vui vẻ nói. "Thực ra, tôi thấy anh cũng tốt mà. Đầu cứ làm việc xấu là xấu đầu. Người trong giới vốn dĩ ngay từ đầu đã phạm pháp, chúng tôi cũng chỉ là một loại nên thắng làm vua, thua làm chó. " Cô nói thêm. "Sống có lòng tốt mà không kiếm ra tiền cũng khó lắm nên cứ phiêu đi."

Triệu Trác Thầm ngồi cũng chẳng xa chỗ Hạ Bách là bao, bằng tuổi cô anh chẳng nghĩ nổi những điều này có lẽ do môi trường sống khác. Hồi đó anh chỉ lao đầu học để kiếm được cái bằng giò, sau đó đi làm cho Tần Nhu An, ông ta là bố ruột của anh, có anh từ một đêm qua lại với một nghệ sĩ dương cầm. Anh gõ nhẹ vào trán cô. "Còn nhỏ mà suy nghĩ lớn nhì?"

Hạ Bách nhăn mày, trước giờ chỉ có mình Trần Lục Bắc dám làm thế với cô nên không thoải mái trong người chút nào, cô ngồi thẳng dậy, khoanh hai chân trên ghế, nghiêm túc nói. "Này không được làm thế. Chúng ta không hề thân thiết."

"Vậy làm sao để thân thiết?" Triệu Trác Thầm quay sang hỏi.

Cô cũng không hứng thú mà xé miếng mực ăn hoài, đến lúc hết rồi mới quay sang nhìn người đàn ông. "Kể cho tôi nghe về gia thế của anh đi. Không được chệch một li, còn nếu có điều không nói được thì tốt nhất không nên kể." Cô đã thêm một câu nữa. "Nếu là anh em nhà Tần Chu Tước hẳn anh phải giàu lắm chứ?"

Về mặt Triệu Trác Thầm có vẻ không được vui lắm, nhưng đầu đó anh lại tin tưởng cô như một sợi chỉ để khâu lên mảnh vải thì phải thắt nút hai đầu với giữ được lâu. Thời điểm đó anh không rõ là gì, có vẻ do vài chuyện buồn mới trải qua lại có một người để nói chuyện nên trở nên mất kiểm soát. Anh nhìn ánh mắt trong trẻo khác ban nãy của người thiếu nữ, cô chỉ có ăn để chờ đợi câu chuyện anh sắp nói. Từng món đồ đều được cô tỉ mỉ chọn, dạ dày cô như không đầy vậy, nhâm nhi từng chút nhưng thoáng qua vẫn có một nét gì đó man mác buồn.

"Chúng ta trao đổi một chút. Cô cũng phải kể được chứ?" Người đàn ông ngồi quay mặt về phía Hạ Bách, anh nhìn sự vội vã trả lời tin nhắn của cô, thậm trí là cả với ông bố bận trăm công nghìn việc cũng đang nói chuyện với cô.

"Nhưng chuyện của tôi cần phải bí mật. Tôi là kẻ chơi dơ lắm nên anh không nên tin tưởng đâu. " Hạ Bách có chút giật mình nhưng vẫn đưa ra một lí do để phòng trừ, cô đặt điện thoại sang một bên sau khi tắt bỏ thông báo. Về mặt cũng vô cùng nghiêm túc, trông những lúc không phẩn son này cô luôn có một ánh mắt sâu thẳm, trong veo mang một chút thương tâm. Ai cũng nhận thấy điều đó từ lần đầu gặp mặt nói vài câu và chẳng thể phủ nhận, cô có một đôi mắt bóp chặt cảm xúc đối phương. Đôi mắt nặng tình biết nói.

Triệu Trác Thầm nhận ra ánh mắt kiên quyết trong cuộc trò chuyện, anh không tin rằng người này kém mình năm con giáp. Trông như từng trải rất nhiều chuyện nên có một điểm đặt khá vững chắc. Anh khẽ cười, lộ hai bên má lúm trông không đáng yêu bao nhiêu nhưng có điểm khó xử đầu đó. "Giữa tôi và Tần Nhu An có một khúc ước, không ai được xâm phạm

đến ai cho dù không có tìm cảm cha con cũng phải tỏ ra là người một nhà. Trước kia, tôi mang họ Tần, cuộc sống cũng được biết nhưng lạ, vàng bạc như nào. Tôi chưa từng nghĩ mình là con riêng cho đến khi nghe chuyện từ mẹ kể, đó có lẽ là điều tôi với bà ấy luôn có những quan điểm trái chiều. Mẹ tôi chỉ là một nghệ sĩ đương cầm được bố tôi bao nuôi, bà ấy là người thứ ba. "

Anh thờ dài giống như loại bỏ những mệt mỏi sau khi được nói ra, Hạ Bách luôn thích lắng nghe nên rất im lặng nhìn anh mở giọng nói nối tiếp câu chuyện.

" Bà ấy mấy năm nay mắc bệnh ung thư máu trắng. Tôi chẳng thể dễ yên nên quay về sống cùng mẹ, có điều trong khế ước với bố thì nó coi như mất đi một bước tiến trong tương lai. Mẹ tôi không có tiền, đưa con gái thứ hai lại bị bệnh tâm lí nặng, chồng là thứ rượu chè đánh đập mọi lúc. Nhưng khi rời khỏi nhà họ Tần, công việc không có, chỉ cần đi xin một chỗ làm mới cũng bị bỏ chặn lại, chắc nhờ gia đình cô thì mẹ tôi mới được trị liệu, có tiền viện phí." Giọng nói người đàn ông trĩu nặng sự bất lực, anh thờ phào nhẹ nhõm nhìn cô.

Cô khẽ cười nhìn ra ngoài khung cửa kính chật hẹp nhưng bao quát được cảnh đêm vô tận. " Nhưng sao anh không làm cho bố anh? Gửi tiền chữa bệnh cho mẹ cũng được."

Ánh mắt Triệu Trác Thầm không có chút thiện cảm nào với câu hỏi này nhưng nụ cười trên môi vẫn tự tại với công việc hiện tại. " Nếu mang họ Tần thì không được dính dáng đến người phụ nữ thứ ba."

Hạ Bách nhanh chóng mở lời. " Phải có một chút khác nghiệt mới được coi là cuộc sống. Nếu anh kiếm được nhiều tiền, sống với mẹ và em gái sẽ hạnh phúc hơn. Nghe nói thôi tôi cũng thấy sự giàu có trước đây cũng chỉ là được hưởng kẻ nên cũng cô đơn lắm nhỉ? " Cô thờ dài, dang hai tay như muốn ôm gọn cả bầu trời. " Tin tôi đi tiền mua được nhiều thứ lắm nhưng đôi khi hạnh phúc hơi nhàm chán. "

Triệu Trác Thầm nhìn sự thất vọng thoáng qua trong cách cô chạm rai hạ tay xuống, giọng nói cũng nhỏ đi như chưa chắc chắn. " Tại sao lại nhàm chán? "

Hạ Bách lặng lẽ cúi đầu. " Bởi có những thứ vì tiền mà đánh mất, thay vào đó lại mua được vài thứ để lấp đầy nơi đánh mất. Có điều dù đúng hình dáng nhưng không cùng một tâm hồn. Nó nhàm chán ở chỗ cảm giác không thành thật lắm, như đang đánh lừa bản thân. Cuối cùng ở trong căn phòng thật lớn vẫn thấy mọi thứ vô vị."

Hết Phần 9

Mong mọi người nhấn sao:((vote cho mình.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Hoàn cảnh sẽ không có lỗi nếu cả hai chịu chung đường

Phần 10: Hoàn Cảnh Sẽ Không Có Lỗi Nếu Cả Hai Chịu Chung Đường

Đến phiên Hạ Bách kể chuyện, cô ngồi im nhìn bóng mình phản chiếu trên bức tường đối diện mà chột cười. Ngày trước, khi mới gặp Triệu Trác Thầm cô chẳng hề có chút thiện cảm nào, nhưng đến lần thứ hai có vẻ là vô tình tìm ra chút gì trong con người đó. Những thứ đó nảy sinh tự nhiên, không cần mằm giống do bản thân mà từ một phương xa reo lên ánh nhìn. Cô chưa từng nghĩ anh là một người đàn ông tốt khi ở một quán rượu nhậu nhẹt. Nhưng dần rồi cách đối xử lạnh nhạt với cô và sự áp áp với những kẻ quan trọng của anh như khiến lòng cô có chút tham lam. Cả cuộc đời cô muốn tìm một người đàn ông nhỏ nhẹ, biết quan tâm, bản thân luôn bình lặng với mọi chuyện xung quanh là đủ.

Ánh mắt Triệu Trác Thầm với những người không thân thiết luôn có khoảng cách, từ ngữ cũng thô cứng hơn nhiều. Cô nhìn anh, không biết lựa chọn là đúng hay sai nhưng cuối cùng cũng chọn được đáp án.

" Tôi kể cho anh một bí mật duy nhất được không? " Hạ Bách quay sang nhìn người đàn ông, cô thích sự trầm mặc của anh.

Triệu Trác Thầm không biết lòng mình muốn gì nên cũng chẳng gật đầu, anh ngồi nhìn cô khẽ cười. " Tùy cô."

Hạ Bách mím môi lấy hết dũng khí để nói một lời thật lòng, cô cười rặng rờ giống như vớ được vàng nhưng anh không nhìn rõ ánh mắt bị giấu đi. Thanh âm nghe cũng rất nhẹ nhõm, không rõ thật hay đùa. Cô nói. " Bà tôi trước khi mất nói năm hai sáu tuổi tôi sẽ chết."

Nghe xong câu nói này anh vội cốc mạnh vào đầu cô, coi đó là một trò đùa nhảm nhí mà cười thành tiếng. " Ngủ đi, muộn rồi. Muốn nằm giường hay sofa? "

Hạ Bách cũng vui vẻ vỗ vai cái xuống ghế vài cái. " Ở đây là được rồi. Tôi không kén chọn nhưng cũng cho xin thêm cái chăn chứ lạnh lắm."

" Được rồi, đợi một chút. Dọn bánh kẹo trước khi lũ chuột tha cô đi. " Triệu Trác Thầm đứng dậy nhìn chỗ đồ ăn bày bừa có vẻ hơi chướng mắt nên nói cái là đi luôn.

[...]

Một buổi sớm mờ mịt..

Người đàn ông đứng trước phòng khách ngăn nắp, chăn cũng được gấp lại đàng hoàng để ở một góc ghế. Anh không rõ cô gái đó muốn chạy qua con tuyết này như nào, đúng là thời tiết không khác nghiệt như đêm qua nhưng vẫn chưa thể chạy xe với đóng tuyết lấp đầy đường. Đứng trước nơi ồn ào tối qua, anh như trở nên tĩnh lặng vài phút để nghĩ bản thân muốn gì. Cuối cùng thì cũng lúi mảy ra gọi cho Trần Lục Bắc.

Đầu dây kia bắt máy nhanh hơn thường lệ, giống như đã cầm sẵn máy định gọi đến cho đối phương. Trần Lục Bắc hoảng loạn hỏi. " Hạ Bách nó còn ở chỗ cậu không?"

Triệu Trác Thầm thoáng lo lắng đi từ phòng khách ra ngoài cửa, giày dép không có ở đây thì chắc chắn đã đi rồi. " Hình như đi đâu từ sớm rồi."

" Tôi gọi điện cho nó không được. Nếu thấy nó quay lại thì gọi lại cho tôi. Máy nó thuê bao nên nhà tôi hơi lo." Nghe xong người bạn nói anh cũng thờ dài. " Ủ, tôi sẽ báo lại sau."

Cuộc trò chuyện kết thúc trong bầu không khí lo lắng, Triệu Trác Thầm cũng nhanh chân quay lại phòng lấy áo khoác rồi ra ngoài xem sao. Nhưng cũng may vừa đi ra đến cầu thang đã gặp cô gái nhỏ với một túi đồ một nhọc đi lên, đầu tóc dính tuyết trắng lốm đốm trông khá tàn tạ so với mấy tấm hình nổi trội trên mạng gần đây. Anh cũng như được nhẹ nhõm một phần, còn cô chỉ cảm cúi nhìn xuống chân đếm từng bậc thang để tránh nhàm chán nên chẳng nhận ra điều gì khác thường.

Đến gần mấy bậc cuối Hạ Bách ngẩng đầu nhìn người đàn ông, hai đôi mắt cô cau lại một cách khó chịu như vật gì cản đường. Cuối cùng đứng lại nhìn kĩ đường nét gương mặt anh một chút, cô lại cười xua tay. " Anh đang đi tìm tôi đấy hả? "

Triệu Trắc Thầm không nói gì chỉ cúi xuống xách phụ cô gái này mẩy túi đồ rồi đi trước, anh không hiểu mình đang cảm thấy gì mà hai má cứ nóng rực lên. Mùi hương trên cơ thể cô thực sự rất dễ chịu, không nồng nàn như những người anh gặp qua, chỉ cần lần này thôi.. có thể nếu cô không thay đổi nước hoa thì hẳn anh sẽ nhận ra nhờ mùi hương.

Hạ Bách chậm rãi đi đằng sau người đàn ông, cô lôi điện thoại trong túi xách ra gọi cho Trần Lục Bắc.

Đầu dây mĩa mai. " Tiểu cô nương, nhiều chiêu quỷ quái định ăn thịt con nhà người ta sao?"

Hạ Bách đứng lại khẽ cười, cô quay người đi lại phía cầu thang ban nãy đứng đó thờ dài. " Anh không nói được câu gì hay hơn sao?"

" Nói sao lại cô đây. Tớ anh qua đón em nhé? Không được ở qua đêm nay nữa, nhà em nặc mùi son thì về ngôi nhà to bự này đây. " Trần Lục Bắc nghiêm túc hơn trong giọng nói, anh cũng biết phải có chừng mực nên không quản trách đêm qua.

" Cũng được, ngày mai em phải đến công ty. " Cô nghĩ đến một chút công việc mới, vừa hứng thú lại có chút nhàm chán không thấu nổi. Cuối cùng lại vui vẻ cười để cho qua mấy chuyện rồi kể với anh trai chút muộn phiền. " Anh.. Liệu em sẽ làm được không? Giống như kiểu em muốn lợi dụng người này để hạnh phúc hơn vậy.."

Trong tình yêu luôn có những khuất mắc nhỏ như hạt cát nhưng khi vô tình bay vào mắt cũng phải đưa tay dụi rồi chẳng may khóc. Tất cả đều được sắp đặt theo những bước chân của cảm xúc, nếu đi đúng đường coi như nhận được một sự niềm nở vào ngày mới, ngược lại sẽ là bế tắc bất lực. Hạ Bách thừa hiểu những điều này nên cô không muốn nhúng chân vào trò chơi, có thể đến lúc này cô mới hiểu chuyện tình cảm là một con lốc xoáy muốn cuốn cả cô vào thể giới hỗn loạn. Cái ngày cô mới rung động với một chàng thư sinh thì mọi thứ khác giờ nhiều, cô tự biết cách đơn phương rồi từ bỏ, bởi một kẻ muốn lên đảnh trên biển người với chính mình như cô chẳng hợp với những kẻ có chí hướng tốt.

Lúc này, Trần Lục Bắc mới nói một câu khiến cô yên tâm hẳn. " Hãy dùng tâm hồn em cảm nhận họ, ra đi hay ở lại duy trì mối tình đều là một mẩu chuyện để lại hoài niệm cho bản thân. Cho dù em có làm gì, anh vẫn ủng hộ. Anh biết em rất chừng mực, biết cách kiểm soát."

Nghe được những lời này chỉ khiến lòng nhẹ nhõm hơn, cô thờ dài chuẩn bị kết thúc cuộc điện thoại bằng chút gì đó tử tế nhưng lại vội tắt máy chạy theo bóng người đàn ông phía trước khi cửa căn hộ đã mở ra.

Phanh vội dõn chân nhỏ nhấn lại trước cửa. Hạ Bách nhìn Triệu Trắc Thầm khẽ cười, nụ cười hồn nhiên đến mức anh phải thả lỏng người đứng sang một bên cho cô gái nhỏ vào trước. Công cuộc này ôn hòa hơn cô nghĩ nhiều, anh tuy ít nói nhưng cũng không còn bức nhọc, khó chịu trong suy nghĩ như ngày hôm qua. Chỉ thoáng qua vài giờ đồng hồ cô lại điên rồ chọn lấy người đàn ông này, cô thích sự trầm lặng mà anh quan tâm một cô gái, chỉ cần biết nếu bắt chọn được mọi chuyện sẽ rất tốt.

Mùa đông năm đó để lại dấu ấn đậm nét trong Hạ Bách, cô lựa chọn trở thành một người tốt đẹp hơn để tóm bắt lấy người đàn ông này.. Phần nào để quên đi chút mảnh tình vương lại, phần nào lại đột nhiên vì ích kỉ không muốn bỏ đi cơ hội tốt.

[...]

Buổi sáng hôm đó bắt đầu với món cháo sườn yêu thích của cô nàng trầm tính.

Triệu Trắc Thầm không thích món ăn này cho lắm nhưng chẳng hiểu sao lại chịu ngồi ăn với không khí yên tĩnh hiện tại. Anh nghĩ cô đang có ý định với mình và rồi chỉ vài phút con người trước mặt này lại lạc vào những mơ suy nghĩ hỗn loạn. Cô yên tĩnh đến cả ánh mắt cũng không chuyển động, anh thực sự không hình dung nổi sự buồn chán này với cô như nào? Có lẽ do anh luôn sống với những tiếng động ồn ào của mấy bộ phim trong căn nhà này nên thấy nó vô cùng nhàm chán. Mỗi khi rơi vào tình thế nào lòng lại vô cùng khó chịu, anh không thích đắm mình trong đó như kẻ trước mặt.

Chuông cửa vang lên vào khoảnh khắc người đàn ông quan sát cử chỉ của cô gái đối diện bỗng nhiên khiến không khí trở nên ngột ngạt. Hạ Bách bắt đầu có động tĩnh nhìn về phía anh, cô không nói gì chỉ im lặng thể hiện bằng ánh mắt.

Anh đứng dậy, giọng nói vẫn có một phần khoáng cách. " Để tôi ra xem."

Hạ Bách chỉ biết gật đầu rồi dùng hai tay dụi mắt.

Mọi chuyện gần như nằm trong bàn tay của Hạ Bách, cô chỉ vào nghe được vài tiếng khóc nhỏ nhẹ bên ngoài đã nhanh chóng đứng dậy để lại vị trí ban đầu rồi đi chuyển ra ngoài ban công. Bên ngoài đã dậu đi cái lạnh nhưng gần như áp đặt lên ánh nhìn một sự đơn độc, đường phố heo lánh đến mức một bóng người, bóng xe cũng không thấy. Người thiếu nữ chậm rãi cúi người xuống, dựa mình vào thành ban công. Cô đột nhiên thấy nhớ nhà, nhớ những mùa đông ngồi nướng đùi món trên bàn với sự sum vầy không bao giờ có lại..

Đã lâu đến vậy tuyệt vẫn chưa ngừng rơi, thực ra ngay khi này khi mưa đổ về cô đã thấy Hoắc Tịch ngồi dưới đó với gương mặt xanh xao. Chả hiểu trong lòng cô nghĩ gì mà lại thương cảm cho chị ta, ở mặt nào đó hai người này hợp đôi đến lạ. Có lẽ chính vì điều đó cô lại mong mình là chị ta, chỉ một chút cũng muốn được yêu thương bằng sự chân thành của người đàn ông. Trên đời, vốn dĩ đều cho phép con người ích kỉ, chỉ là sự ích kỉ của cô chẳng hề chọn vẹn. Ở một khía cạnh nào đó cô lại vô cùng nuối tiếc cho mối quan hệ này, ánh mắt chị ấy buồn đến mức chỉ cần nhìn thấy đã muốn đồng cảm. Thử hỏi sao anh ta đành lòng bỏ lại?

" Đừng khóc nữa, ngồi xuống đây.. " Giọng Triệu Trắc Thầm đầy lo lắng, khác hẳn khi nói chuyện với Hạ Bách. Anh nhìn qua khu bếp trống rỗng còn lại bát cháo của mình, lòng cũng cảm thấy có chút khó chịu nhưng nhanh chóng gạt nó đi. Sự vội vã tìm lấy một cốc nước ấm của anh thực sự khiến câu chuyện như rẽ sang ngã khác, ở đầu đó giữa cảm nhận của người phụ nữ và nàng thiếu nữ không chênh lệch bao nhiêu. Anh vẫn có những hành động khiến người khác phải đưa chìa khóa tâm can, giọng nói anh đến cả cử chỉ đều hiện lên sự chân thành.

Bên ngoài không cảm nhận được bao nhiêu câu chuyện nhưng đột nhiên Hạ Bách hơi khó chịu, cô không chịu được lạnh lâu nên thoáng cái mặt đã đỏ lên. Dù sao cô cũng lựa chọn đứng chờ thêm chút nữa, bởi tắm rửa ở phòng ăn cũng sớm muộn được kéo ra.. Nếu theo quan điểm của một người phụ nữ vẫn mình muốn bắt chuột, thường cô ấy sẽ rất chậm rãi rồi nhỏ nhẹ để mọi chuyện sẽ khiến con vật nhỏ bé rút lui.

" Anh đang tìm gì vậy? " Hoắc Tịch cầm cốc nước ấm mới được pha, anh chắc hẳn cũng chưa mua nhiều đồ cho căn hộ mới nên đến cả nước ấm cũng lấy từ bình giữ nhiệt. Nhìn anh vậy đột nhiên lòng cô thấy xót, ngày trước căn hộ hai đứa sống chung đầy đủ bao nhiêu giờ thu gọn lại bấy nhiêu. Cô nhớ ngày nào đó anh tiêu hoang bao nhiêu mà vì chữ hiếu quay lại với bà mẹ nghèo, anh chấp nhận những trở ngại do chính bố ruột đặt ra.

Triệu Trắc Thầm giật mình từ trong phòng ngủ của mình, anh chạy ra tìm ngoài ban công phòng khách. Từ chỗ ẩm ướt trên đồng tuyết đó anh có thể thấy rõ bóng dáng đơn độc giữa trời tuyết bên kia, cô bé đó hình như không lạnh run lên mà hướng mắt về một phương xa. Chỉ là đột nhiên anh thấy cảm thông, cũng vụt quên đi sự xuất hiện của Hoắc Tịch rồi chạy vào phòng bếp mở cửa ban công ra.

Giữa sự bàng hoàng của hai người phụ nữ Triệu Trắc Thầm vẫn giữ vững quan điểm, anh đã chọn điểm dừng thì sẽ không gây vương vấn cũng chẳng hà có để Hạ Bách đứng ngoài ban công chịu lạnh. Cô ấy hẳn cũng suy nghĩ có chút nể nang, cũng có phần khó xử nên mới ra ngoài đây đứng.Chỉ là chưa kịp mở cửa thì Hoắc Tịch đã nhanh tay hơn một chút, ánh mắt cô ấy có chút bức bối nhưng nhanh chóng trở nên thoải mái nhìn người bên ngoài ban công.

Hạ Bách quay người lại nhìn, cô cũng chỉ vội cười chào hỏi rồi chẳng biết nói gì. Cũng có thể do khó giải thích, cũng có lẽ do mọi chuyện khiến cô vô cùng khó xử. Nếu như nhìn vào

trông cô giống kẻ thứ 3 lắm nh?

" Bấy giờ anh đều tự hỏi cô ấy ở đâu phải không? " Hoắc Tịch nhìn người đàn ông đứng ngay gần kề, tay chị ấy cuộn tròn thành nắm đấm như ôm chặt lấy những dòng cảm xúc thương tâm đang chảy trong cơ thể. Anh vẫn một cử chỉ lạnh nhạt nhìn ra ngoài ban công, vô tình chạm mắt với cô. Chị ấy hẳn rất yếu đuối, từng bị tổn thương rất nhiều nên ngôn từ qua ánh mắt dù làm cô yếu lòng. Giọng chị ấy nhỏ nhẹ, khua đi chút hơi hận. " Em xin lỗi.. Làm phiền rồi."

Hạ Bách lặng cả người đi với những từ ngữ đầy cảm xúc ấy, cho đến khi bước chân Hoắc Tịch vội vã bước đi cũng không vương thêm giọt lệ nào. Cô vội quay sang đẩy mạnh người đàn ông, giọng nói hốt hoảng. " Mau mau.. đuổi theo chị ấy đi."

Triệu Trác Thầm có chút dịch chuyển vì tác động mạnh nhưng rồi lại đứng im, anh khẽ cười trong sự bất lực. " Kệ cô ấy đi. Ngoài này lạnh lắm vào trong đi." Câu nói vừa xong thì anh cũng rời đi, chung quy vẫn là nỗi đau lan rộng khắp cơ thể, ánh mắt anh ấy sâu thẳm đáng thương thế nào? Vì ai?

Đột nhiên Hạ Bách nhận thấy tình cảm ấy như vình hăng, ở một khoảng nào đó vô cùng thiêng liêng. Chính vì nó đáng được trân trọng như vậy mà cô muốn mình sẽ là kẻ kế tiếp được như vậy, sự ích kỷ nhỏ nhen của cô khiến cả hai bọn họ ra đầu nỗi này. Dù chỉ là một lỗi rất nhỏ nhưng cô thương con người đó, thương chị ấy và cả anh.. Cô rất sợ nhìn thấy người khác chia xa, bởi cảm giác đó cô đã trải.. Dù có thể không phải trong chuyện tình cảm nhưng đầu sao vẫn mang nỗi niềm mất mát lớn về cảm xúc, đáng thương cũng đáng hận không chấp nhận nổi.

Khi Hoắc Tịch cúi đầu chọn cách ra đi, ánh mắt người đàn ông như bất động nhưng cả thân xác lại vô lực đứng yên. Cái đáng trách là anh không thể chạy đến ôm chặt chị ấy như trước đây, bởi dù trước đây dù người phụ nữ đó có đem lòng theo một người khác thì chính anh đã nói sẽ bên chị ấy cả đời. ĐIềm hẹn giữa quá khứ lẫn hiện tại lúc nào cũng lu mờ, tâm can Hoắc Tịch hẳn cũng bị tổn thương làm mất mù đến mức luôn lùi lại một bước trước chuyện tình cảm. Dù là chị ấy có lỗi nhiều nhưng đầu đó trong lòng Hạ Bách lại không cho phép mình cướp lấy hạnh phúc từ kẻ đó, cô sẽ thông cảm cho chị ta.

Trên cuộc đời còn rất nhiều đối tượng tốt.

[...]

Triệu Trác Thầm ra ngoài đến trưa muộn mới về, đồ ăn trong nhà thơm nức mũi khiến anh cũng không chần chừ bước vào. Bữa cơm còn chưa nguội mà căn bếp lại lạnh lẽo như thường ngày, anh không đi tìm con người đó xung quanh như hồi sáng mà kéo ghế ngồi xuống ăn bữa cơm thịnh soạn. Trên bàn ăn có để lại một mẫu giấy xấu xí nhưng mang lên mình nét mực thanh mảnh, nhìn qua cũng thấy hoa tay cô có vẽ có rất nhiều.

Tờ giấy có ghi: Tôi nghĩ anh nên tìm cô ấy đi. Hai người nên cho nhau cơ hội chứ? Mẹ tôi nói hoàn cảnh sẽ không có lỗi nếu cả hai chịu chung đường.

Hết phần 10

Thả sao cho Trang nhé!!!

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Đến cả chuyện tình cảm cũng không rõ

Từ ngày rời khỏi căn hộ của Triệu Trác Thầm tiếng tăm của người thiếu nữ ngày càng nổi trong ngành giải trí, dĩ nhiên không ai ăn mất nhau đồng nào. Hạ Bách dần trở thành tâm điểm cho những đại gia có tiếng đề mắt, cô biết thêm rất nhiều cái tên lớn trong giới kinh doanh. Thay vào đó cũng dần hiểu tại sao mình có thể vào tập đoàn YS dễ dàng như vậy. Phúc Thuương rất dễ tâm đến cô, biết tính cách cô khác với những cô gái trước đây hẳn đưa về nên cứ chỉ thân mật luôn được thể hiện một cách tinh tế. Thậm chí, hẳn luôn kiểm chế dục vọng qua một bên đề thu phục cô như thú cưng của mình. Nếu không đạt được mục đích tự khắc sẽ ra giá cho những tên ăn chơi trong đường dây của hắn, nghe có vẻ rắc rối nhưng Hạ Bách đã từng gặp qua nửa người trong số đó. Hầu hết có quen với Trần Mặc Cảnh, tuy chẳng ai biết cô là con của ông nhưng chỉ cần nói là người quen thân sẽ rất tốt cho con đường này.

Cũng nhờ có chút danh tiếng nên Hạ Bách cũng gặp được Tần Chu Tước, anh ấy là nhà văn được giới trẻ yêu thích nhiều nhất trong nước mấy năm gần đây. Lúc đầu cô không biết anh ấy cũng làm ở YS, mãi sau này có nhiều lần chạm mặt mới biết. Đã thế cô còn được chụp bộ ảnh cưới cho nhà thiết kế của Nga chung với anh ta nữa, thực ra cô chỉ thích lối hành văn của anh thôi chứ không có đi quá tình cảm nam nữ. Với cô giữa công việc và tình cảm phân định rất rõ, kể cả có gặp những khách hàng lớn cũng không quá thân mật sau cái ôm chào hỏi.

Giờ về hôm nay do cùng ngồi nhận dự án mới nên hai anh em đi chung, Hạ Bách vốn ít nói lại được cái chú tâm vào điện thoại để đọc mấy bài báo linh tinh nên hay bỏ quên lại người đi cùng. Lúc đi ra gần đến cửa chính, Tần Chu Tước hơi ghé lại gần cô để xem nội dung bài báo khiến hơi thở khẽ chạm đến vành tai nhạy cảm của người thiếu nữ.

Thực sự lúc đấy Hạ Bách có chút hoảng loạn, cô vội tách ra xa vài bước rồi quay người lại nhìn người đàn ông. Anh khẽ cười nhìn thái độ của cô rồi khẽ lên tiếng trừu chọc. " Tôi có ăn thịt em đâu."

Người thiếu nữ có chút giật mình, cô nhìn Tần Chu Tước rồi cúi người xuống. " Xin lỗi."

Hành động của Hạ Bách như để lại một chút ấn tượng khó phai trong lòng người đàn ông. Anh nhìn bóng dáng né tránh của cô liền có chút chạnh lòng, đây có lẽ lần đầu tiên anh gặp một người như vậy. Cô nói từng đọc qua tác phẩm của anh và rất thích nó, từ khi đó anh cũng cho rằng những quyển sách là nội dung xuyên suốt cuộc trò chuyện. Từ con người đến nội tâm cô gần như là cuốn sách vô hình, khi nhìn vào lần đầu anh từng nghĩ sự kiêu sa sẽ dẫn cô đến vinh quang nhưng hiện tại cô chẳng khác gì nhánh hoa giữa đám cỏ dại.

" Xe đến rồi, tôi xin phép về trước. " Hạ Bách nhanh chóng nhấc chân theo câu nói nhưng người từ trong xe cũng rời vào đón cô ngay sau đó. Thực sự điều này cô không lường trước, người mời cô đi ăn hôm nay là Trần Lục Bắc nhưng Triệu Trác Thầm lại là người đến đón. Anh ta trông khó gần hơn trước thay vào đó lại có chút lịch lãm, ăn chơi, khi đến còn cầm theo một túi đồ. Cô không rõ trước đây anh có như vậy không nhưng với hình ảnh hiện tại đến cả nói là cũng một người cũng khó.

" Hai người quen nhau sao? " Tần Chu Tước ngờ ngợ hỏi, theo như anh nhớ khi bị đuổi khỏi nhà em trai anh không có trong người một đồng. Nhưng để nhìn lại ở thời điểm này nó có vẻ sống tốt hơn anh nghĩ.

Triệu Trác Thầm khẽ cười và coi thường, đưa một tay đang đút trong túi quần ra lấy làm khách khí. " Lâu không gặp anh trai. Khỏe chứ?"

Người đàn ông kia trông có học thức hơn nhiều, lời lẽ đến cử chỉ đáp lại cũng đem chiều hướng tốt đẹp. " Khỏe. Trông em có vẻ sống tốt hơn khi ở nhà họ Tần nh?"

"Anh nhìn cũng thấy mà." Triệu Trắc Thầm trả lời qua loa rồi quay qua phía Hạ Bách đưa túi đồ trên tay cho cô. Anh có vẻ không khó chịu dùng lời lẽ như người đàn ông kia, thay vào đó vẫn có cách cư xử như trước đây. "Tuồng cô đứng một mình nên tôi đem vào. Không biết có vừa sở thích không nhưng với như quà cảm ơn."

Hạ Bách chưa biết cảm ơn vì điều gì nhưng cũng cầm lấy rồi nhìn đồng hồ vẫn đang chạy theo vòng tuần hoàn trên tay. "Cảm ơn vì món quà. Nhưng chắc phải đi thôi, giờ cũng muộn rồi." Nói xong cô quay sang nhìn Trần Chu Tước, cũng không để tâm nhiều đến sự bất an của anh ta mà cúi người chào một câu rồi nhanh chóng kéo người đàn ông bên cạnh đi.

Ngoài trời lạnh hơn nhiều, Hạ Bách vừa kịp chui lên ghế phụ đã vội chà hai lòng bàn tay vào nhau. Miệng không ngừng lầm bầm. "Lạnh.. lạnh.. mẹ kiếp."

Triệu Trắc Thầm cũng kịp châm điều thuốc xong liền vút cả hộp vào lòng người thiếu nữ bên cạnh. Anh có vẻ hơi khó chịu với cuộc gặp mặt này nên chưa chạy xe mà còn ngồi quan sát anh trai phía bên trong. So với những điều như chạy xe luôn hay tốt thái độ anh lại im lặng, vừa dùng dập theo hành động của anh ta vừa ngồi hút nốt điều thuốc.

"Chạy xe đi, còn nhìn gì nữa. Nãy thì cau có.." Hạ Bách dậm mạnh vào bả vai người đàn ông, anh không phản ứng nhiều chỉ quay sang nhìn rồi bỏ điều thuốc trên miệng xuống mà khởi động xe.

Triệu Trắc Thầm quay sang nhìn phong thái có chút phóng khoáng hơn trước. "Làm người nổi tiếng có vẻ thay đổi tính cách nhì?"

Cô vừa nghe được nửa câu liền bung điều thuốc trên tay rồi cười. "Học hỏi được nhiều thứ hơn cũng phải tiếp thu chứ." Thờ dài một hơi rồi người thiếu nữ để điều thuốc vào gạt tàn thuốc phía trước mặt. "Kiểm được tiền vào túi cũng phải làm với lòng người khác phải không?"

Người đàn ông cũng đồng tình với ý kiến này nên nhướn mày xem xét. Nhìn cô bây giờ anh cũng công nhận lớn hơn so với tuổi. Về vấn đề tiền nong anh có thể gạt qua nhưng độ tuổi này với thứ cô theo đuổi thực sự không hợp. Vốn dĩ Triệu Trắc Thầm cũng không để tâm đến, giờ hỏi đến vấn đề này với sự nhớ. Trước khi đến đây, Trần Lục Bắc cũng phản ánh về công việc phản cảm này nhưng lại không đủ tiếng nói để ảnh hưởng đến cuộc sống của em gái. Anh ta nói: Cũng tự biết Hạ Bách không phải loại dễ dãi nhưng lo vẫn phải lo, nó bị đồng tiền làm mờ mắt đến cả cuộc gọi cũng kiểm lời.

Hạ Bách nghiêng người sang phía Triệu Trắc Thầm nheo đôi mắt sắc sảo lại, để đôi mắt trở thành tâm điểm với kẻ trước mặt. Cô chột cười cân nhắc thêm một câu. "Hoà nhập không khác biệt cũng rất tốt."

Người đàn ông cũng đưa mắt sang nhìn nhưng rồi nhanh chóng quay đi, anh vừa lái vừa xem mấy tin nhắn gửi đến. Lúc đầu có vẻ lộ rõ vẻ mặt nóng giận, đôi mắt lạnh lẽo nheo lại mang chút nghi hoặc. Hạ Bách không rõ tin nhắn đó có gì nhưng chỉ biết gửi đến từ phụ nữ, lúc nghiêng người sang cô cũng chỉ là vô tình. Xong xuôi cũng chẳng dám nghĩ nhiều mà tranh thủ nghỉ ngơi cho đến lúc dừng xe.

[...]

Khác với mọi lần đi ăn, Trần Lục Bắc hôm nay lại chọn một nhà hàng sang bậc nhất chốn thành thị. Không gian bên trong nhã nhặn đem theo màu nhạc nhẹ nhàng khiến Hạ Bách có chút bất ngờ. Cô không rõ đã bao lần đi ăn cùng anh với đủ những quán nhỏ lẻ đường, nơi mà cô ít đi đến nhất. Có lẽ vì đã lâu không quay lại chốn xa hoa nên cũng có phần lạ lẫm.

Triệu Trắc Thầm đi sau, chào hỏi qua Trần Lục Bắc cái là vội bỏ đi. Khoảnh khắc đó vụt qua ánh mắt Hạ Bách nhanh đến mức cô chưa kịp nhận thức, chà rõ trong lòng có gì gắng buộc lại nhói lên chút khó chịu. Cô cứ ngỡ là bữa ăn sẽ ngập tràn câu chuyện phiếm của hai gã đàn ông, hay là chút có mặt của con người trước mặt. Nghĩ đến điều này nhiều hơn một chút, tình cảm lại không phân định nổi khiến lòng thiếu nữ như chìm chìm xuống đáy hồ. Cho dù mặt nước trong veo nhưng ngược lên chỉ thấy sự chói chang của ánh hạ, vô cùng bề tấp.

Trong khi ánh mắt cô vẫn hướng ra ngoài cửa thì Trần Lục Bắc cũng đủ hiểu chút nào, anh đóng cửa lại sau khi giao dịch xong với người đàn ông. Giọng nói nghiêm túc khiến cả không khí trĩu nặng xuống. "Cậu ta mua cho em sao?"

Ánh mắt anh đảo qua túi quà bên cạnh ghế Hạ Bách. Cô không chối cũng chỉ gật đầu, hai mắt cứ dán vào menu để lựa đồ với phục vụ.

"Đừng nói với anh em vẫn còn ý định lần đó đấy. Cậu ta không hẳn tốt như em nghĩ đâu." Trần Lục Bắc đề điện thoại lên bàn, ánh mắt nhìn từng cử chỉ mắt tự nhiên của em gái. Trước mặt anh nó rất ít khi giấu diếm, chỉ cần động vào chút tâm tư liền không tránh khỏi sự khó xử.

Hạ Bách chọn xong đồ mới quay lại câu chuyện của Trần Lục Bắc, cô cũng không muốn nói về vấn đề này nên cũng ra mặt nghiêm túc. Hiện tại công việc đang tiến triển tốt đẹp, mấy việc cá nhân này cô không muốn làm ảnh hưởng. Nhìn qua phía Trần Lục Bắc cô cũng phải vội giải vây cho mình. "Anh dựa vào đâu mà nghĩ thế chứ? Em không có rảnh."

Anh hơi cau đôi mày lại, vẻ mặt có chút khó chịu với câu nói dối của Hạ Bách. Nhưng đầu đó anh lại cho rằng chính nó không hiểu chuyện tình cảm chính xác như nào. Vừa nhìn thấy ánh mắt hệt hăng khi người đàn ông kia rời đi, cảm xúc nó cũng tự xuống. Anh không nặng lời hạ giọng nói. "Anh chỉ muốn tốt cho em thôi. Sau tháng này công việc của cậu ta cũng không đơn giản nữa đâu, danh phận và cả tính cách con người đó không đơn giản như em nghĩ. Hạ Bách em tự cân nhắc."

Cô nằm dài ra bàn ăn khó chịu lên tiếng. "Em biết anh ta là con họ Tần. Cũng biết anh ta đem lòng với người khác nhưng cái quan trọng là họ dừng lại rồi mà. Và lại chuyện tình cảm không thể trách em không để phòng, nó đơn thuần tự nhiên đến thôi."

Dáng vẻ của Trần Lục Bắc trong bộ vest nếu để quát nạt thực sự có thể gây sát thương lớn. Hạ Bách không thể phủ nhận điều này nên vội ngồi thẳng dậy, cô xua xua tay đánh tan luồng khí trước mặt. "Trần Lục Bắc.. Anh gọi em đi ăn mà đừng có quát em nữa. Hôm nay, em rất mệt, rất mệt."

"Anh cũng chỉ nói cho em biết. Người đàn ông khi này vội vã vì một người phụ nữ đấy. Nên cứ liệu." Giọng nói dứt khoát của Trần Lục Bắc như cái tát vô hình đến người thiếu nữ, ánh mắt nó có chút lặng xuống để cô che giấu tình cảm đến cả bản thân cũng không biết. Chính cả anh cũng không cho phép mình tin rằng chỉ vài ngày đủ làm con người để lại dấu ấn trong nhau. Nhưng khi ánh mắt Hạ Bách đột nhiên hừng đỏ, vì cái điều mà bản thân cô không nhận thức được nó khiến anh cũng sửng lại.

"Em không biết.. em thực sự không hiểu chuyện gì đang diễn ra. Anh điên à?" Hạ Bách đứng bật dậy có phản kháng nhưng cuối cùng nó như bằng chứng cho tình cảm đang tuôn chảy trong cô. Vô tình khó tin đến mức bản thân cô nghẹn lại. Cô nhìn anh trai, khuôn mặt anh cứng đờ mang theo sự kiên định. "Điều này là không thể. Em về trước. Em bận lắm nên tuần này đừng gọi cho em"

Bước chân người thiếu nữ vội vã đến mức lãng quên mất túi quà tối đó người đàn ông kĩ càng lựa chọn. Cô đi bộ rất lâu trên con đường vắng, có vài người nhận ra, có vài người muốn chụp ảnh. Chỉ có điều khi đăng tải những bức ảnh đó, điều Trần Lục Bắc nhìn thấy vẫn là nụ cười đứa em luôn mang theo.

Hết Phần 11

Hình như truyện có vẻ không được lòng mọi người lắm. Mình chẳng biết nên nói thế nào? Chỉ là muốn biết cảm nhận của độc giả để cải thiện hiện thôi.

Cảm ơn đã theo dõi và ủng hộ mình.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12: Nếu cô muốn tôi sẽ chọn

Có một điều nghĩ đến lại thấy nực cười, vừa không rõ ràng lại không có bất kì cột mốc nào để phân định. Hạ Bách về đến căn hộ cũ nát liền trở nên bức nhọc với không gian chật hẹp, ngoài cảnh sắc phía trước có chút ánh đèn đường thì chẳng có gì hợp với bản thân. Cô ngồi trên sofa, ngả mình ra ghế, ngược mắt nhìn trần nhà ngả màu đục. Im lặng rất lâu mới nhận ra sự đơn độc ở đây đang ôm chầm lấy cơ thể yếu ớt, cô vội khóc. Chỉ dám khóc trong im lặng, cô không muốn nấc nghẹn lên, cũng không muốn khó thở.

Thời điểm để bản thân gục ngã của Hạ Bách cũng chỉ tích tắc trong một giờ đồng hồ. Khi ngồi trước bàn trang điểm, cô tự giấu lại bản thân mình hiện tại có những gì mà lại giấu nhìn đi theo một người đàn ông như vậy? Ở vị trí này chính ra cô là kẻ nhiều người muốn với đến, rõ ràng cô sẽ có nhiều người yêu quý hơn chứ không hà tất là anh ta. Nhưng nghĩ rất lâu nó chỉ để lộ sự nguy hiểm.

[...]

Đến sáng hôm sau, trời bắt đầu có tuyết rơi khiến phong cảnh bên ngoài bị ảnh hưởng không ít. Hạ Bách cũng được quản lí đưa đến bộ phận chụp ảnh mới, cô mất thời gian để trang điểm hơn người đàn ông nên sẽ bắt đầu sau.

Tần Chu Tước thay đồ, trang điểm qua trước nên đang chụp hình ở phía ngoài. Khi đầu thấy Hạ Bách cũng chào hỏi như đồng nghiệp nhưng hình như cô không để tâm.

Thân hình người thiếu nữ vẫn đang trong độ trưởng thành nhưng người đàn ông không phủ nhận sức hút từ cơ thể đó đến bản thân. Bộ đồ của Hạ Bách có chút mỏng manh, vừa nhìn thấy cũng đủ khiến mọi người kinh ngạc. Cho đến khi cả hai tương tác với nhau cảm xúc gần như rõ rệt hơn. Dù trời có đổ lạnh đến mấy cô gái trong lồng ngực anh cũng không run lên, nửa lời than thở cũng không thấy.

Nhiếp ảnh gia rất thích làm việc với Hạ Bách, cô quyến rũ, trẻ con, năng nổ và không thiếu sự táo bạo dứt khoát. Quan trọng nhất cô bắt khung ảnh tốt hơn với những người mẫu chuyên nghiệp hẳn từng làm việc chung.

"Tuyệt lắm." Tôn Già bắt được một tấm hình đẹp liền thốt lên. Với một người nghiêm khắc, thích đột phá thì cô gái nhỏ này khiến hẳn có phần yêu thích.

Hạ Bách cúi người niềm nở cảm ơn rồi đi thay đồ ngay sau đó. Da cô dần đỏ lên vì lạnh nhưng nó không đáng là gì với những thứ cô sẽ nhận lại được.

Tần Chu Tước đứng gần đó liền ngó lời khen. "Em có tiềm năng thật đấy. Sớm sẽ đánh đổ những tên tuổi lớn thôi."

Hạ Bách vừa cười vừa gỡ vài phụ kiện trên người ra. "Đó cũng là điều em muốn."

Nghe được điều này từ một cô gái trẻ khiến người đàn ông có chút ngưỡng mộ, anh không biết nhiều về cô. Từ tối qua mối quan hệ này mới có chút màu sắc nhưng đầu đó lại có hình bóng khác chen ngang. Anh chưa nghĩ rằng mình đi đến chuyện tình cảm mà mong sẽ kết bạn được với người này. Đầu đó trong anh thấy sự ảnh hưởng lớn đến mọi người trong giới sẽ bắt đầu từ cô. Mọi người hoà đồng bao nhiêu cô lại thăng trầm bấy nhiêu, anh muốn tìm hiểu để về lên người phụ nữ mới trong cuốn sách tương lai.

"Anh làm kinh doanh sao? Hôm trước em có thấy anh trong một bài báo, hình như là vậy." Hạ Bách không chắc chắn chỉ là mang máng nhớ.

Tần Chu Tước cực ghét kiểu tóc vuốt nên vừa rửa nó xuống anh liền như mang một sắc thái khác. Thấy cô hỏi thế anh cũng không giấu. "Vị trí đó trước là của Tần Trác Thẩm. Giờ bố anh cần người tiếp nhận."

Hạ Bách ngỡ ngàng tiếp nhận câu nói, cô không quen nghe cái tên Tần Trác Thẩm, cũng không hề biết cái tên con trai họ Tần nổi tiếng ăn chơi đó lại là cùng nằm trên một người đàn ông. Cái tiếng của nhà họ Tần vốn gây ảnh hưởng lớn, vài năm trước còn đứng vào những nhà kinh doanh có thể lực nhờ chính sách của đứa con trai. "Vậy người làm lên thương hiệu lớn mấy năm nay là em trai anh sao?"

Người đàn ông gật đầu có phần thua kém. "Nó có tố chất như bố anh vậy. Chỉ là hơi khó gần. Hai đứa không phải quen nhau sao?"

Hạ Bách nhanh chóng chối bỏ. "Không có."

"Vậy mà anh cứ nghĩ nó trưởng thành hơn rồi." Tần Chu Tước có phần nóng giận nhưng nhanh chóng gạt đi, anh thờ dài lấy chiếc áo khoác trên tay ghế. "Anh có việc rồi. Về trước nhé."

Hạ Bách vội gạt đầu, từ hôm qua đến giờ cái tên Triệu Trác Thẩm hiện lên trong tâm trí cô nhiều đến mức cô không tránh khỏi việc dùng đến chất kích thích. Có thể mọi người nghĩ nó bình thường để dùng giải tỏa căng thẳng nhưng thời gian trước cô đã quá lạm dụng nên phổi cũng ảnh hưởng không ít. Bản thân cô không rõ tình cảm mập mờ này xuất phát từ đâu, càng nghĩ càng chỉ vì thời điểm cô cho rằng người đàn ông đó đáng để yêu. Hoặc chỉ vô tình đi lệch nhịp vì vài câu nói hay một ánh nhìn.

Đến trưa muộn hôm đó Hạ Bách mới về nhà, có lẽ sau chiều nay cô sẽ chuyển sang căn hộ mới rộng rãi hơn.

"Về rồi đấy hả?" Hạ Bách không để ý đến hành lang dài mà chú tâm vào điện thoại. Nghe được thanh âm quen thuộc cô nhanh chóng đứng lại trước cửa căn hộ nhìn người đàn ông.

"Anh đến đây làm gì?" Hạ Bách bỏ điện thoại vào túi áo rồi có chút khó chịu hỏi.

Triệu Trác Thẩm chưa nói gì chỉ đưa cho cô món quà để quên hôm qua tại nhà hàng trước. Thấy cô có vẻ không hài lòng anh cũng giải thích. "Tôi là có thành ý nên nhận đi. Tối qua mẹ tôi phải cấp cứu nên hơi vội."

Đôi mày người thiếu nữ khẽ nheo lại, cô đi lên mở cửa nhà rồi quay sang nhìn anh đứng tựa người vào tường. Giọng nói có chút khó hiểu. "Sao anh phải giải thích với tôi. Chẳng liên quan."

Đột nhiên người đàn ông có phản thái mái nhìn Hạ Bách, anh cầm lấy đôi tay cứng đờ mang chút hơi lạnh rõ rệt rồi đặt túi quà vào. "Tôi không rõ Trần Lục Bắc nói gì về tôi nhưng đã mang ơn sẽ trả. Nếu cô từ chối món quà vì tôi đi gặp người phụ nữ khác thì thật tệ đấy." Anh thờ dài nói thêm. "Tôi có quay lại nhà hàng ngay sau đó, cô có vẻ giận dữ nhỉ?"

Hai má Hạ Bách như bị đun đẩy nhiệt lượng trong cơ thể mà nóng rực lên. Cô cầm lấy món quà trong tay rồi rút bàn tay thanh mảnh lại. Đôi mắt hoảng loạn nhìn người đàn ông rồi bức tức mở cửa đi vào nhà. Quay ra thấy anh ta vẫn đứng đấy, cô nghiêng răng. "Được rồi. Về đi."

Triệu Trác Thẩm cau đôi mày lại khó chịu. "Tối nay Trần Mặc Cảnh muốn gặp cô."

Nghe đến đây ánh mắt ngư thiếu nữ có chút mệt mỏi, cô không làm quá vấn đề lên nữa. " Vào nhà rồi tính."

Triệu Trác Thầm chưa biết gì nhưng cũng đi vào, từ chỗ để giày anh có thể quan sát sự trống trải nơi đây. Không những thiếu sức sống còn cũ nát hơn chỗ anh từng ở khi có tháng lương bèo bọt, để nói với một kẻ như anh đã khó vậy mà cô còn ở đây một thời gian dài. Khi vào đến bên trong, đến cả hơi ẩm từ lò sưởi cũng không có khiến anh phải dừng lại nhìn tổng quát nơi đây. Lần trước đến đây có vẻ nhiều đồ đạc hơn, giờ phòng khách chỉ còn lại ghế sofa với kệ tivi.

Hạ Bách coi bỏ áo khoác bên ngoài rồi ngồi xuống ghế, nhìn thấy ánh mắt của Triệu Trác Thầm có vẻ không hài lòng lắm về chỗ này cô khẽ cười. Nếu như Tần Chu Tước nói, thì cuộc sống của người đàn ông cũng chưa từng cực nhọc trước đây nên có thái độ thế này cũng là điều hiển nhiên. Cô khẽ lên tiếng, " Chiều này tôi sẽ dọn qua chỗ khác, đồ đạc cũng rời đi từ sáng."

Triệu Trác Thầm có vẻ hài lòng hơn nên gật đầu. " Cô có vẻ vất đầu cũng sống được nên Trần Mặc Cảnh không lo lắng. Nghe tiếng có vẻ ăn chơi lắm nhưng không hẳn nhỉ?"

Cô khẽ cười, hai tay gác lên thành ghế trông có chút uy quyền khiến ánh mắt người đàn ông có chút xem xét lại câu nói. Xong cô cũng cân nhắc lại ánh nhìn. " Anh chưa biết nhiều về tôi cũng phải, chúng ta trước đây đều nằm trong vòng vây kín. Không thân mật tiếp xúc sẽ khó biết bản chất."

Triệu Trác Thầm gật đầu đồng tình rồi lấy bao thuốc trong túi quần ra, anh lấy một điếu rồi đưa cả bao cho Hạ Bách. Lần này cô từ chối khiến anh có phần ngỡ ngàng, miệng khẽ nhoeén cười khen ngợi. " Biết giữ hình tượng rồi sao?"

Cô lắc đầu, nhìn cũng thấy thêm nhưng không quá đến mức phải dùng. " Cứ cho là thế." Xong cô nói thêm " Ở đó rồi chờ tôi đi có việc."

" Cô có vẻ được thời nhì?" Triệu Trác Thầm cũng không quá bận trong thời gian này nhưng dù sao cũng không muốn giúp đỡ. Anh vẫn muốn đi khuấy khỏa một chút so với bị bó hẹp.

Hạ Bách từ trong phòng ngủ nói với ra. " Anh là người của bố tôi."

[...]

Thực ra việc đưa Hạ Bách đi cũng không mất quá nhiều thời gian, cô chỉ cần giấy tờ bệnh án đến phòng khám tư. Sau khi lấy thuốc xong cũng tiện xe nên anh đưa cô về nhà mới. Cả một quãng đường dài cả người chỉ nói được vài câu, sức khỏe người thiếu nữ không có tiến triển tốt nên cứ mê man trên xe.

Triệu Trác Thầm có thể không quan tâm đến người bên cạnh như thường ngày, anh luôn làm lơ những việc mình không quan tâm. Nhưng cứ thấy Hạ Bách nằm im không nói gì lòng anh tự dưng khó chịu. Thi thoảng quay sang cũng chỉ thấy cô dùng tay nhay mạnh hai cực thái dương.

Ánh mắt của Triệu Trác Thầm như gần gũi hơn, từ trong cảm nhận của người thiếu nữ lại nảy mầm thêm chút thương tình. Cô khẽ mở mắt ra quay sang nhìn người đàn ông có chút khó xử, đôi môi khẽ cười. " Tôi nay anh đón tôi ở nhà mới. Cứ nháy máy thôi. Ra ngoài sẽ bị chú ý tôi không thích."

" Vậy cho tôi số." Triệu Trác Thầm rút máy ra đưa cho người bên cạnh, cô cũng nhanh cầm lấy.

" Bố tôi lâu rồi không về nhà phải không?" Hạ Bách khẽ hỏi.

Việc này người đàn ông không biết rõ nhưng gần như thời gian này Trần Mặc Cảnh chỉ chú tâm vào việc vận chuyển vũ khí. Từ những ngày đầu anh mới vào làm, sự bó chặt về kỉ luật áp đặt lên da thịt đều một tay ông ta trừng phạt. Ánh mắt vô cảm của ông lão đó khiến anh không quên nổi, rõ ràng anh có thể vùng lên nhưng vì đồng tiền lại hèn hạ quỳ dưới mũi giày. Trần Mặc Cảnh nói một câu: Kiểm tiền ở đây bằng máu, bằng sự tôn trọng của cậu. Gia đình tôi như tính mạng của cậu, anh em ở đây trên hay dưới cậu đều phải biết điều.

Triệu Trác Thầm quay sang không chắc chắn trong cả ánh mắt. " Về hay không tôi không biết nhưng thời gian của ông ấy chỉ có ở tập đoàn."

Khi nghe câu nói đó ánh mắt Hạ Bách mang theo một nỗi buồn khó cảm nhận, cô thờ dãi rồi quay ra nhìn những bóng tuyết đang hạ mình trên phố. Nó rõ ràng đẹp đến mức khiến cô muốn mình vô tình rơi xuống thế trần, bởi chỉ một thời gian không lâu sau này nó sẽ tan biến thành sự tinh khiết mà bao người ví. Cô sẽ không nghĩ nhiều về sau này phải làm gì, tìm hạnh phúc từ đâu. Bản thân cô từ rất lâu đã thấy sự đáng thương đeo bám trong tâm trí, cô luôn cố tìm đến những điều bình dị nhất như nào người.. Thế rồi cuối cùng chẳng thể thích nghi được, cứ như bóng tuyết nhưng sống trong ánh hạ trầm lắng.

" Triệu Trác Thầm. Nếu để chọn một người để yêu thương anh có chọn một người như tôi không?" Thanh âm từ giọng nói Hạ Bách nghiêm túc đến mức chính cô cũng không muốn mình coi đó là trò chơi. Nhìn về phía người đàn ông, anh vừa châm một điếu thuốc không lâu mà nghe xong câu nói liền khẽ cười.

Triệu Trác Thầm xoay vô lăng một vòng, anh không vòng vo nhiều mà thẳng thắn đưa mũi kim vào thâm tâm người thiếu nữ. Mũi kim đó vừa khiến bản thân cô thấy nhói lên vì buốt lạnh nhưng đầu đó lại khâu kín sự trống trải. " Nếu để lựa chọn có lẽ tôi sẽ không chọn một người như cô. Kẻ có nhiều vết xước về tâm hồn rất khó để cảm nhận hết. Thậm chí, khi ra đi cũng có thể để lại trong lòng họ chút thương tâm. Chưa biết sao nữa nhưng người như cô không giàu cảm xúc, có thể tự bảo vệ mình, tự đương đầu với khó khăn. Đối với tôi loại người đó là đáng thương, bởi thanh xuân của cô hẳn chẳng tốt đẹp gì nên mới tái tạo nên những chiều hướng tiêu cực."

Nụ cười Hạ Bách gượng gạo đến mức đáng trách, có lẽ cô hỏi không đúng người cũng không đúng lúc nên mọi câu từ của anh ta đều khiến bản thân trở thành kẻ tội. Rõ ràng cô có thể thay đổi nhưng đến giờ đã làm vào đồng bùn quá lâu. Sự mất mát năm đó với không gian đơn độc cướp mất cả sự vô tư năm đó đi đâu cô không biết. Nó biến cô ra con người gì? Khiến cô phải tìm đến nơi đây lời lăng mạ để tìm lại chút thương tình.

Triệu Trác Thầm búng điếu thuốc qua cửa xe, anh không nhìn về phía Hạ Bách nhưng khẽ lên tiếng. " Nếu cô muốn tôi chọn. Tôi sẽ thử. Cô không phải lựa chọn tôi, chỉ là chúng ta cần chắc chắn. Nếu có tình cảm với tôi thì cứ mạnh dạn lên, cô chỉ cần nói một lời tôi sẽ không từ chối ngay đâu. Cô cũng tốt mà, lúc nào cũng nghĩ cho người khác thì thiệt cho mình lắm"

Hết Phần 12

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Cuộc chơi khởi đầu

Với Hạ Bách câu nói đó nửa vô tình, nửa muốn hỏi thẳng đến người đàn ông. Khi ấy trong lòng cô rất khó chịu, nếu chẳng nói ra sẽ bứt rứt trong lòng không yên. Nhưng cho đến thời điểm hiện tại nghĩ lại cô vẫn thấy điều đó chẳng có gì sau, câu trả lời đến từ anh cũng cho cô đôi phần dễ chịu.

Từ khi về đến nhà, ở một độ cao vừa phải đủ ngắm bao quát chốn thành thị, tâm trạng Hạ Bách cũng rất tốt. Cô có dùng một chút sữa ca cao nóng ăn kèm lát bánh mì mua sẵn để trong tủ lạnh từ hôm qua. Chỗ đồ đó chưa bao giờ đủ tiêu chuẩn ăn của cô, đặc biệt bữa sáng cô cũng ăn ít nhưng vì lười gọi đồ nên cứ nằm ở xem mấy bài báo bàn luận về mình.

Có một điều Hạ Bách không tránh khỏi chút phẫn khích trong lòng, mọi bài báo về cô đều nhận được nhiều lượt xem. Tuy có vài điều chê trách nhưng vẫn giúp cô có động lực, đôi khi bị đá kích đến mức cô mang trong thâm tâm sự hoảng loạn. Trước giờ, cô vốn ghét tại tiếng nhưng khi ở trong vòng vây này chỉ cần bỏ qua điều đó sẽ tự mình đón nhận tình thương của những người quý mến. Nghĩ rất nhiều lần về vấn đề này, đầu đó trong lòng cô vẫn thêm khát tình thương. Cái khoảnh khắc được mọi người cổ vũ, yêu thương nó giúp cuộc sống cô bớt đi phần nào sự trống vắng.

Luẩn quẩn với việc sắp xếp lại tủ đồ cũng mất khá nhiều thời gian của Hạ Bách. Vừa xong xuôi cái cô đã ngồi bệt xuống đất thờ đốc, quần áo của cô từ nhà cũ với căn hộ nhỏ chuyển sang đủ để lấp thành núi mắt. Nhưng nhìn thấy những thứ bất mắt này đối với một người mê hàng hiệu thì rất dễ chịu, cô ngồi nhìn nó khá lâu chỉ để tìm một bộ đồ cho tối nay. Quay đi quay lại mới để ý thùng đồ Trần Lục Bắc cho người đem qua sáng nay, anh có cần thần ghi thêm lời nhắn: Toàn bộ là sách em yêu thích.

Ngay sau đó không lâu, Hạ Bách lấy một chiếc áo len cao cổ màu đen bó sát để mặc với quần bò. Để mà nói cô rất thích phong cách này, ngày trước khi đi chơi tụ tập mấy vụ phối đồ để tăng địa vị trong đám người cũng phổ biến. Nhóm cô chơi từ trước vốn toàn giới nhà giàu, con của bạn bố cô cũng nhiều mà tự làm quen cũng không ít. Nói là ngỗ nghịch cũng không phải, mọi người đều có cá tính riêng. Lớn dần cũng theo hướng kinh doanh nhiều, cả một hội lớn cũng chỉ mình Hạ Bách bé tuổi nhất. Mỗi lần gặp lại chỉ cần thấy cô có chút phong cách cao ngạo mọi người đều bầu lựa chọc. Nghĩ lại cũng cả năm rồi không gặp lại, ai cũng có lối đi riêng nên thời gian bó hẹp với đồng tiền.

Loanh quanh Triệu Trắc Thầm cũng nháy mấy lần, Hạ Bách rất ít khi để chuông điện thoại ở máy riêng nên khi tắt không hề để ý đến. Mãi sau ngồi xem tin tức đợi người đàn ông mới động đến máy.

Cô cũng không nghĩ nhiều chỉ biết nhắn gọi lại, đầu giây có phần bực tức nhưng vẫn bình tĩnh hỏi. " Chuẩn bị xong chưa? Tôi đợi bên dưới."

Nghe đến đây Hạ Bách đứng dậy cầm theo túi sách với chiếc áo khoác dạ dài nhanh chân rời khỏi căn hộ. Khi ra ngoài tối thiểu cô vẫn có khẩu trang với mắt kính nên giảm bớt phần nào sự chú ý. Lúc đầu, bên ngoài đỗ rất nhiều xe nhìn qua cũng khó phân biệt, cô về anh đã thấy cô nên bật xi nhan trái của xe lên ra tín hiệu.

Vào trong xe khí lạnh giảm hẳn, mùi thuốc vẫn đặc trưng như hồi sáng nhưng là ở trên chiếc xe khác. Triệu Trắc Thầm cũng mặc một chiếc áo len cao cổ màu đen phối với quần đen, bên ngoài khoác chiếc áo dạ cùng màu rộng. Trên đôi tay găng guốc vẫn kẹp điều thuốc đỏ ừng, nhìn thấy cô vào anh cũng biết điều bỏ thuốc qua một bên.

" Cô lẽ mề thật đấy." Người đàn ông cau mày khó chịu rồi đưa cho Hạ Bách một cốc cà phê còn nóng, lúc đầu tưởng cô không nhận nên cũng để lại vị trí đầu. Xong cô nhận rồi lại làm bèm trong cổ họng. " Chậm chạp."

Hạ Bách vốn yêu thích cà phê đen, gửi mùi rất thơm nên uống lấy một ngụm nhỏ rồi thôi. Do đang trong thời gian điều trị bệnh nên cô tránh dùng chất kích thích, và lại cũng sắp ăn tối rồi nên không tiện. Dù sao cô cũng phải quay sang cảm ơn một tiếng.

Triệu Trắc Thầm cũng không phải người có lịch trình ăn uống khoa học, anh thích thì ăn uống nhưng nhìn qua thái độ cô có vẻ không hài lòng lắm. Lúc đầu anh cũng chẳng có ý định mua nhưng vì ghé vô quán đợi cô gọi lại nên cũng tiện thể mua.

Hạ Bách bỏ điện thoại qua một bên, cô tháo bỏ khẩu trang với kính cất vào túi sách.

Triệu Trắc Thầm cũng vừa khởi động xe xong thì điện thoại reo, bản nhạc chuông của anh nghe rất lạ. Đó là giai điệu dương cầm đầu tiên Hạ Bách nghe thấy, so với những bản của mẹ cô từng đánh thì khúc nhạc này âm i rất khó nghe. Thái độ khi nghe điện thoại của anh cũng không vui lắm, vừa có phần chẳng biết diễn tả ra sao.

Triệu Trắc Thầm cúp máy xong cũng thẳng thắn. " Bỏ cô có việc rồi nên không đi ăn được."

Sự hào hứng của Hạ Bách như ngọn lửa bị bão tuyết vùi dập xuống mặt đất. Ánh mắt cô cứng đờ nhìn khẩu miệng người đàn ông, ngón tay chỉ thẳng về phía mặt anh. Thanh âm từ cổ họng truyền đến vừa run lại muốn hù dọa người đàn ông. " Anh lừa tôi!"

Anh nghiêm túc khẳng định. " Là việc đột xuất."

Khi ấy Hạ Bách gánh đòn tâm lý mạnh nên không kiểm soát nổi hành động, cô hét lên với ánh mắt đanh thép. " Các người có việc tôi cũng có. Tại sao một chút thời gian cũng không dành cho tôi. Các người còn là con người không?"

Câu nói đó như một bộ phim ngắn vài giây lặp lại trong Triệu Trắc Thầm, từng chi tiết anh đều nhìn nhận rõ không lệch một chút. Sự việc xảy ra không quá to tát nhưng với con người trước mắt như phải vượt qua cả xa mạc mới tìm đến được dòng sông nhưng rồi lại mắc cạn. Không có nước, không có tình thương, gần như mọi thứ hiện lên đều biểu thị sự cô độc.

Cuối cùng chờ người thiếu nữ bình tĩnh nên Triệu Trắc Thầm đổ xe vào lề đường. Anh không dám hỏi người bên cạnh nửa lời, anh không chắc một vài lời an ủi có thể làm làn sóng phần nộ đó dừng lại. Khi khoẻ mắt cô đỏ ừng nổi lên những tơ máu yếu ớt, đôi tay cuộn tròn lại nổi cả mạch gân mấp mòi người đàn ông mới thấy xúc cảm con người đa dạng. Nó nhiều đến mức anh không lường trước được cô sẽ làm gì tiếp theo, sự nóng giận đó cũng vì thiếu tình thương. Cho đến giờ anh vẫn kết luận sự đáng thương nằm tận sâu trong ánh mắt kiên cường ấy. Hạ Bách thời điểm đó có phần chai sạn, càng nhìn vào chỉ biết lo sợ bản thân làm cô ấy tổn thương.

Rất lâu sau đó, tuyết rơi dày hơn.

Không khí ngày càng lạnh khiến sức khỏe Hạ Bách như chìm chìm trong đồng tuyết trắng xóa. Cô biểu lộ nó không rõ nhưng ánh mắt thoảng chút đờ đẫn như muốn ngã người nằm xuống ghế. Cuối cùng quay sang nhìn người đàn ông bên điều thuốc, giọng cô bực nhọc nghe rõ ràng. " Tôi hơi lờn tiếng. Xin lỗi."

Thành ý qua lời nói không nhiều nhưng cô chịu nói vẫn khiến người đàn ông dễ chịu hơn. Anh quay sang nhìn cô, tay để ngoài cửa sổ vẫn khẽ búng nhẹ đầu điều thuốc mấy cái. " Đi chơi khuấy khuấy. Tôi đưa cô đi."

Hạ Bách vội lấy bao thuốc để trên đầu xe, chìa một tay về phía người đàn ông xin bật lửa. Giọng nói có chút khách sáo. " Phiền anh không?"

Anh nhướn mày, giọng nói có phần cởi mở hơn. " Phải xem thái độ của cô ra sao."

[...]

Triệu Trắc Thầm trước giờ mang tiếng công tử ăn chơi, ngoài mấy nơi như hộp đêm anh cũng chỉ biết vài địa điểm để giải trí. Vốn dĩ không có nơi nào trông hợp tình hợp lý chút, không phải quán bar cũng là nơi chơi bi-a hay mấy quán nhậu nhẹt. Nay anh cũng chỉ chọn chỗ chơi bi-a, quán này của một người bạn anh mở kinh doanh nhưng không được nhiều khách biết đến nên khá thoải mái.

" Cô biết chơi bi-a không?" Anh quay sang hỏi người thiếu nữ đang chăm chăm vào thứ trò chơi vớ vẩn.

Hạ Bách khẽ gật đầu còn khẳng định thêm. " Từng chơi rất giỏi."

Điều này khiến Triệu Trác Thầm có phần dễ thờ nhưng cũng không tránh khỏi sự ngạc nhiên. Cô trả lời anh như cho xong rồi lại cắm mặt vào điện thoại chơi xếp hình, nhìn có vẻ dễ nhưng một bàn mà cả đường đi cô cũng không giải xong. Tâm trạng cô không có hiểu tốt lên nhưng tập trung vào gì đó gần như có thể kim lại bản thân.

"Vậy đi chơi cái đó được không?" Triệu Trác Thầm hỏi lại cho chắc.

Hạ Bách quay sang nhìn người đàn ông, cô có chút băn khoăn xong rồi cũng ậm ừ cho xong. "Lúc nào bố tôi cũng làm việc như vậy sao? Thời gian rảnh cuối tuần cũng không có nữa hả?"

Anh lắc đầu. "Từ ngày tôi theo ông ấy đến giờ, thời gian đều nằm trong khuôn khổ. Không biết rõ ông ấy bận thế nào nhưng gần như giao việc cho chúng tôi xong đều ở trong phòng. Thi thoảng có đặt bút vẽ, có vẻ rất thích hưởng dương nên không có bất kì bức tranh nào ngoài loài hoa đó. Tôi chỉ vô tình thấy ông ta đặt bút vẽ nhưng không hiểu sao ánh mắt khi đó đến cả chút sát khí cũng không còn. Nó im ắng như chết lạng vậy."

Nụ cười Hạ Bách khi đó giống như bông hoa Trần Mặc Cảnh đặt bút vẽ lên, không rõ thương tâm nhưng lại để trong lòng người phần ảm khuất. "Đó là loài hoa mẹ tôi thích."

Triệu Trác Thầm không muốn nói về chuyện buồn, trong lòng anh vốn ghét nhắc đến những thứ đã qua. Anh đã vô tình kể ra cũng khiến hồi ức trong cô ủa về nên nhanh chóng quay qua chuyện khác. "Loài hoa cô thích thì sao?"

Hạ Bách không nghĩ nhiều nhưng câu trả lời là đáp án chán ngắt. Cô thản nhiên nói. "Tôi chẳng thích hoa gì."

Thực ra khi nghe đến câu nói Triệu Trác Thầm đột nhiên tiếc thương cho tuổi trẻ của một cô gái xinh đẹp. Hẳn để nói ra cô ấy không phải không thích mà chưa có lí do để nhận hoa, cũng không được nhận bất kì nhánh hoa nào từ kẻ cô thương. Sự đề phòng của cô rất cao, nếu không liên quan trong cuộc đời này anh có thể dám chắc cô sẽ không nhận. Có những mối quan hệ từ cô đủ khiến người khác thấy phức tạp, những bó hoa như nào mới khiến cô yêu thích chúng chứ? Trước giờ anh chưa từng thấy người phụ nữ nào ghét bỏ những nhánh hoa ngoài kia.

Triệu Trác Thầm vẫn chưa giải quyết xong điều thuốc, hút nốt hơi cuối cùng anh mới bỏ đầu lọc vào gạt tàn trên đầu xe. Anh cũng không biết vì gì mà quay qua hỏi cô. "Đã có người hâm mộ nào tặng hoa cho cô chưa?"

Hạ Bách nghe xong rất khó chịu trong lòng, cô vừa nhận ra rằng cả một nhánh hoa cũng chưa từng có. Giống như sự nổi tiếng của cô rất nhạt nhoà rồi biến mất, đến đây cô cũng tự động viên mình mà cười. "Hình như chưa có ai."

"Vậy tôi tặng cô nhận không?" Anh đổ xe vào khoảng trống phía trước quán, khá trống trải nên không phải lưỡng lự để đầu.

Hạ Bách nhảy hai cực thái dương, cô chưa từng nghĩ một người cứng nhắc như anh cũng biết làm người khác vui. Không rõ anh muốn tạo lên những điều gì nhưng khoảng cách hiện tại khiến cuộc sống cô bớt chút trống trải. Trước khi bước xuống xe cô cũng trả lời. "Nếu anh không thể khiến tôi từ chối được."

Triệu Trác Thầm khẽ cười nhưng vẫn giữ khoảng cách trò chuyện nhất định, anh vói lấy bao thuốc vói bật lửa bên chỗ cô rồi mới bước xuống. "Tôi nghĩ mấy chỗ này cũng quen thuộc với cô rồi."

Hạ Bách đút hai tay vào túi áo da, đứng ngoài cách xa anh hai ba mét nhưng nghe vẫn đủ ý câu. Cô nghiêng rắng vì lạnh. "Không hẳn. Nhà tôi mở hộp đêm nên thường chơi với mấy chú trong nghề. Họ rất điêu luyện."

Triệu Trác Thầm thấy cũng đúng, anh chậm rãi đi phía sau người thiếu nữ. Khi vào trong quán không ít người nhận ra cô, việc đi cùng anh cũng dậy sóng không ít ý khiến trái chiều. Phá Tiêu đi từ trong ra còn ngậm điều thuốc trên mồm thấy hai người đi cùng nhau còn bất ngờ đến há hốc cả miệng.

Giọng hần run run chỉ tay về phía Hạ Bách. "Hàng mới của mày à?"

Câu nói vừa dứt khỏi miệng Phá Tiêu người đàn ông liền tiện chân đá vào chân hần, ánh mắt cũng có chút nhắc nhở. "Đừng có động vào cô ta. Cho xin một phòng trống đi."

Hết Phần 13

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Ra về trong nỗi lo

Hôm nay hơi kém may mắn vì quán đông hơn thường lệ, lại đang sửa chữa mấy phòng nên không có chỗ chơi. Hạ Bách bị không ít người đàn ông lôi kéo trong lúc rời khỏi Triệu Trác Thầm, khi ấy ngoài việc từ chối cô cũng không làm được gì thêm. Có vài gã say rượu được thời cơ bầu vúi lấy cánh tay yếu ớt của cô, có người lại vói lấy ôm cô vào lòng. Chuyện này trong lúc tâm trạng không tốt khiến hành động, câu từ của Hạ Bách đầy khiếm nhã.

Người đàn ông nặc mùi rượu đứng trước mũi gây cơ liên có phần phản kích, nịnh nọt cô gái nhọ trước mặt. "Ngoan ngoan nào, tôi sẽ cho em một chỗ đứng cao hơn hiện tại."

Lời si nhục dùng cho những người trong giới nghệ thuật bán rẻ trình tiết khiến Hạ Bách bị ức đến mức hai mắt mang theo sự dữ tợn. Cô tự như con báo chậm rãi đưa mũi gây cơ tiến về lồng ngực ông lão già. Câu nói bình tĩnh nhưng đôi mắt như muốn cào xé lão ra. Giọng cô trầm thấp nhắc nhở. "Tôi không bán trình cũng không cần lão già lùn tịt như ông nâng đỡ. Tôi nhắc nhở cho các người nghe." Hạ Bách dừng lại nhìn những kẻ bán tiền còn lại, nụ cười trên môi tựa như trời trọc nhưng lại có phần cân nhắc một cách rõ ràng. "Hạ Bách này.. Không khiêm nhường, nịnh nọt mấy kẻ rẻ tiền như các người đâu. Mùi rượu trên người các ông có thể về xịt thêm chút dầu thơm không? Khó ngửi như vậy tôi cũng khó tiếp."

Lão già trước mặt tức đến nổi điên muốn gọi người bắt giữ cô. Nhưng ông ta càng nóng vội ánh mắt Hạ Bách lại lạnh lẽo đến mức dọa nạt bao người, cô có sự thách thức khiến vài kẻ lùi lại khó tin. Còn lão già trước mặt lại nhục nhã không né đi được. Lão nuốt nước bọt, ánh mắt liếc nhìn xung quanh rồi quát lên tám từ. "Con đi về mặt bầy đặt làm sang."

Từ trong đi ra Triệu Trác Thầm có thể nghe rõ sự si nhục thô tục, ánh mắt anh vẫn giữ vững sự điềm tĩnh bước đến như không quen biết. Đứng phía sau cô gái đó, mọi sự tập trung nhiều hơn anh tưởng. Sức hút của cộng đồng mạng đến lời lẽ nói về cô đôi phần đã không tốt, tận mắt chứng kiến như này lại chẳng có ai bên vực. Bất kể có bao nhiêu người không động chạm tới cô cũng chỉ yên lặng mà không giúp đỡ, có lẽ điều đó đã dần lấp đi nỗi sống được yêu thương. Đôi vai cô không run lên chút nào, cứng nhắc như muốn dọa nạt kết trước mặt. Vẫn một cách ứng xử giống như kẻ máu lạnh sinh ra cô.

Hành động của Triệu Trác Thầm rất dứt khoát, sau khi nhìn nhận điều người thiếu nữ thực sự muốn là gì anh mới kéo cô ra sau lưng mình. Thứ cô muốn chỉ đơn giản là kim nén con

nóng giận, cô cũng muốn như bao nghệ sĩ khác được yêu mến chứ không phải bước lên từ mớ lùm xùm. Anh đủ biết cô tức điên lên với lời khiếm nhã đó như nào, khi đứng sau anh một tay cô cứ nắm chặt lấy một phần áo khoác anh. Giọng nói bắt đầu run lên nhưng nhỏ đến mức anh phải khựng người lại cố lắng nghe. "Đưa tôi đi đi.. đưa tôi ra ngoài đi."

Câu nói đó mang quá nhiều cảm xúc hỗn độn, người đàn ông quay lại đã nhìn thấy Hạ Bách cúi đầu khiêm nhường những máy ảnh chìa về phía mình. Anh vừa không hiểu có gì để đem ra đùa giỡn, lại chẳng hiểu như này nếu một mình thì cô chống đỡ ra sao? Cúi xuống nhìn đỉnh đầu cô không ngẩng lên nổi, giọng anh ồm trợn cả sức nén của cô nhìn từng người trầm giọng lên tiếng. "Bỏ máy xuống." Anh đóng đặc nhắc lại lần nữa. "Bỏ xuống."

Phá Tiều từ trong đi ra, phía sau còn có vài người đàn ông tướng tá cao lớn kẻ ngâm thuốc, kẻ cầm gậy. Giọng hần có chút cộc cằn. "Đến chơi có thuốc, có gái. Chúng mày làm loạn hay sao mà động vào khách của tao."

Không gian ngày càng căng thẳng, Phá Tiều nhìn qua phía trung tâm. Hần lần đầu thấy đứa bạn dễ tâm một cô gái mà lên tiếng trước đám đông như vậy, xem ra cô ta không phải loại nhút nhát như Hoắc Tích. "Đi đi, tao giải quyết cho."

"Làm cho đến chốn vào. Tao đi trước." Triệu Trác Thầm quay người lại cầm lấy tay Hạ Bách, anh gỡ từng ngón tay cô đang nắm chặt cây cơ ra. Giọng nói ôn hoà. "Được rồi. Thả lỏng nào."

Thời gian đó trông người thiếu nữ như một đứa trẻ, không khóc lóc chỉ im lặng đi theo anh. Không khí lúc nào cũng ngột ngạt, chỉ cần ở gần cô bất luận là như nào cũng có những điều rất lạ. Cho đến khi về đến chung cư, cô cũng chỉ cảm ơn rồi đi.

[...]

Sau đêm đó, Hạ Bách trở về nhà trong không khí huyền ảo của phố xá. Cô ngồi trong phòng khách còn rõ mùi ghê mới, ánh mắt tỉnh lặng nhắm lại rồi ngả người nằm xuống. Mọi thứ nhờ kính cách âm mà không có bất kì tiếng động nào, kể cả là gió lùa cô cũng không cảm nhận rõ.

Cho đến sáng hôm sau, Triệu Trác Thầm vừa thức giấc đã nhanh chóng vệ sinh cá nhân rồi gọi điện cho Hạ Bách. Chuông điện thoại vẫn đổ bình thường nhưng anh không nhận được hồi âm, kể cả cô từ chối cuộc gọi cũng không có. Không lâu sau đó khi vừa ra khỏi nhà Trần Lục Bắc cũng có mặt, ngoại lệ việc hồi đêm qua xảy ra chuyện gì thì về mặt anh ta lo lắng đến mức sợ hãi.

"Tôi đang hỏi cậu. Con bé tối qua có cư xử lạ không?" Trần Lục Bắc bức tức hỏi, ánh mắt chăm chú nhìn vào những cuộc gọi không hồi âm

Triệu Trác Thầm không nói gì chỉ biết nhìn thời tiết trước mắt, không lạnh gắt như hôm qua nhưng có tuyết. Anh cũng xem xét xem có cuộc gọi từ cô không rồi có phản thông cảm cho đàn anh trước mặt, so với tình cảm anh trai với em gái thì với Hạ Bách người này như một ông bố thứ hai. Chỉ cần cô gái đó không nghe điện thoại hay câu gắt anh ta lại như cảm thấy sắp mất đi một người thân. Im lặng một hồi rất lâu, Triệu Trác Thầm mới trầm mặc nói lại sự việc hôm qua vắn tắt. "Tối qua tôi có đón Hạ Bách đi ăn với bố anh nhưng ông ta bận đột xuất nên cuộc hẹn bị huỷ. Khi đó cô ấy tức điên lên, xúc động đến mức mất kiểm soát."

Trần Lục Bắc khẽ nheo đôi mày lại. Anh hỏi lại. "Cái gì?" Thái độ của anh chỉ vì sự hoảng loạn mà có phần không kiềm chế được, nghe đến đây cộng thêm chuyện cô bị sỉ nhục anh nghe từ một người bạn thì tâm không tĩnh nổi. Đôi tay gân guốc của anh cũng nhanh chóng vớ lấy cổ áo ngay ngắn của Triệu Trác Thầm. Hai hàm răng nghiến chặt lại lên tiếng. "Cậu được trọng dụng như vậy không có nghĩa đem em gái tôi ra làm trò đùa. Tôi cho cậu bữa ăn thì liệu đường tránh xa nó ra."

Triệu Trác Thầm thờ hất ra. "Tôi không đem phụ nữ ra làm trò đùa. Tôi đủ nhận thức nên làm vậy với loại người nào. Trong chuyện tình cảm tốt nhất anh đừng xen vào, nó sẽ đi theo con đường anh muốn với tỉ lệ cao đấy."

Nắm đấm trên tay Trần Lục Bắc không kim chế được mà lao mạnh về phía mặt người đàn ông. Khi Triệu Trác Thầm vẫn trụ vững, nở nụ cười cương trực lau đi vệt máu dài nhờ sự sắc nhọn của chiếc nhẫn của mình anh mới ngưng lại. Giọng nói anh lạnh lẽo nhưng mang theo nét thương tâm cô độc về người con gái kia. "Bất kì ai làm tổn thương con bé đều đáng chết. Nó với muốn ngăn người chỉ là kẻ bình thường nhưng với tôi nó như nhịp đập còn lại. Cậu phải hiểu nó chết lặng giữa muôn người như nào, nó ngu ngốc đến mức nào rồi hãy đối xử tốt với nó."

Triệu Trác Thầm đứng nghiêm chỉnh lại, anh nở nụ cười sâu xa không hứa hẹn bất kì điều gì. "Bản thân ai chẳng có một người để bảo vệ. Nếu sau này tôi chọn cô ta, không phải chúng ta chung đôi tượng sao?"

Khi ấy Trần Lục Bắc chỉ ngâm ngùi im lặng gọi điện thoại lần cuối cho em gái, nó không nhắc máy. Trước khi đi anh cũng để lại lời nhắc. "Cậu là kẻ giàu tình cảm nhưng không biết diễn tả. Người như thế với kẻ trầm cảm có hợp không?" Anh không quên thêm một vế. "Cậu cũng nên xem còn yêu người phụ nữ đó không?"

Suy cho cùng những câu hỏi đó đều đáng để xem xét lại, nó giống như một vật cản để bước đến chuyện tình cảm. Nhất định không được vì người này làm tổn thương người kia, nhưng có những người không kiểm soát được chuyện đó vì sự mãnh liệt trong thương tình.

[...]

Hạ Bách đi làm bỏ quên điện thoại ở nhà nên đến tối về mới để ý mấy cuộc gọi. Trước khi gọi lại cho Triệu Trác Thầm cô vẫn nói chuyện với anh trai trước, anh cũng đang trong chuyến bay qua Pháp nên cô không làm phiền quá lâu. Chỉ là khi nói chuyện xong với anh thì cô không có ý định gọi lại cho người kia.

Tối đó, Hạ Bách không ăn ở nhà mà đi tìm một quán cơm bình dân. Cô thích hương vị đặc trưng của mấy quán cơm rẻ mạt giữa thành thị hơn. Chả hiểu sao nhưng rất dễ nuốt.

Ở những nơi như này cô vẫn thường bị người ta nhận ra, khi ấy bản thân cô không rõ nó có hợp với một kẻ làm nghệ thuật không? Trước đây, cô cứ nghĩ làm nghệ này chỉ cần chân chính, tôn trọng nhau sẽ được nhiều tình thương từ khán giả.. Nhưng đến giờ mới nhận ra bản thân không có nhiều thời gian, đôi lúc lại cảm thấy đơn độc đến mức xa lạ.

Thời điểm đó, đột nhiên Triệu Trác Thầm lại có trạng thái quan tâm đến Hạ Bách. Khi cô đang ăn cơm anh lại gọi đến, lưỡng lự mãi có mới bắt máy.

Giọng nói đầu gây bên có phần lo lắng trầm mặc hỏi. "Cô không sao đấy chứ?"

Hạ Bách rất ít nhận được câu hỏi này, ngoài người thân thì hầu như rất khó nghe thấy. Cô chống đôi đùi gối cùi xuống bát cơm đã vơi, ánh mắt hạ xuống nhìn bàn ăn đạm bạc mà khẽ cười. Nụ cười của cô có phần bất lực nhưng lại vương đâu đó chút an ủi. Cô ngâm ngùi trả lời, kể cả anh trai cũng nói cô rất kiệm nước mắt nhưng thực ra nó dễ rơi nhiều hơn gần đây. "À..." Hạ Bách kéo dài câu nói, lúc sau ậm ừ mở lời thêm. "Tôi không sao, anh ăn tối chưa?"

Nghe đến đây người đàn ông đầu dây thờ dài như voi đi chút lo lắng. Anh chép miệng ngẫm nghĩ với hộp cơm trước mắt. "Đang ăn cơm thịt hầm với rau thối."

Hạ Bách mỉm môi nhìn màn cơm trước mặt, cô cũng ăn cơm với thịt hầm, đi kèm với đĩa nấm kim. "Trùng hợp thật, tôi cũng ăn thịt hầm"

Giọng anh khi đó thoáng cười mờ, trước giờ rất ít nghe thấy giọng điệu bồn chột như giờ. "Nói xem. Cô đang ăn bên ngoài à?"

Hạ Bách ậm ừ xong anh nói. "Đi một mình sao? Không bị như hôm qua chứ?"

Hạ Bách đưa mắt nhìn xung quanh, mọi thứ ở đây đều rất yên ắng. Đa số là công nhân đi làm về nên đều vội ăn bát com nóng. Họ mất nhiều sức để kiếm đồng tiền nên một hạt com cũng chẳng bỏ lại, nhìn thấy mái tóc ướt vì mồ hôi giữa trời lạnh này cũng khó tin. Cô gấp miếng rau vào bát. "Không sao, chỗ tôi ngồi cũng toàn người làm lao động. Ít người để ý lắm. Anh xem thời sự à?"

Triệu Trác Thầm cho nhỏ tiếng ti vi, anh vừa và miếng com to trong miệng nên nuốt mới nói. "À ừ.. Máy bán tin chính trị linh tinh đấy mà."

Cô nghe thấy vậy lấy nốt miếng thịt với gấp rau to để vào bát, đồ ăn mùa đông nhanh nguội nên cô vẫn tranh thủ. Trước khi ăn, cô cũng hỏi trước. "Nghe nói trước đây anh học rất giỏi. Bên công ty muốn tôi đi học lại, anh kèm tôi chút kiến thức được không?"

Người đàn ông chẹp miệng về khó khăn. "Thời gian tôi không có nhiều. Bữa rảnh tôi, bữa rảnh sáng. Sao cô không thuê gia sư?"

Câu nói đó khiến Hạ Bách có chút tụt hứng, cô cũng chưa kịp nói gì mà đứng dậy trả tiền bữa ăn. Khi ấy có vẻ anh suy nghĩ lại nên vội giải thích, hành động theo linh cảm nên chính bản thân cũng thấy lúng túng. "Ý tôi không phải không muốn dạy. Nhưng sắp xếp thời gian hơi khó."

Giọng người đàn ông từ tốn dễ nghe, đôi khi lại trầm xuống như một kẻ trưởng thành chín chắn. Cô cười. "Anh làm quen nghề chưa?"

"Không quá khó để thích nghi. Kiếm đồng tiền cũng dễ." Khi ấy từ đầu bên Hạ Bách không rõ anh đang gợn hay thật. Cô cứ vòng từ chuyện này qua chuyện nọ, nói đến hết tiền anh vẫn chờ để cúp máy trước.

Trời trở lạnh nhanh hơn ban sáng nên đường cũng vắng người, Hạ Bách cuốn khăn kín cổ rồi kéo một chút lên che đi phần sống mũi. Cô định đi bộ một lúc rồi bắt xe về nhưng không may nhìn thấy cảnh tượng ồn ào trước mắt nên đứng lại xem. Thực ra, sức ảnh hưởng của cô đến từ giới trẻ nên mấy người lao động nơi đây hầu như không nhận ra. Cô đứng đó cũng vài phút rồi rời đi.

Nơi đó có một người đàn ông chết vì lạnh, co quắt, màu da tái nhợt.

Con số vận may cứ xoay theo ý thích, an nhiên cướp đi từng sinh mệnh. Hạ Bách chỉ không dám chắc mình có lọt vào tầm số nguy cấp không.

Hết Phần 14

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 15: Có chút thân mật

Sau cuộc nói chuyện hôm đó, Hạ Bách cũng thường đi uống nước với Triệu Trác Thầm. Anh ấy không nói nhiều như trong điện thoại, có duy nhất một điểm chung là giọng nói có chút xa cách. Cô không có quá nhiều thắc mắc về điều đó, tính cách anh vốn có phần cao ngạo, đôi khi lại trầm mặc nên rất khó bắt chuyện. Có điều khi bàn về chính trị anh lại nói trau chuốt, rõ ràng đến mức cuốn người khác đi theo hướng anh ta chỉ ra.

Thực ra, thời gian gặp nhau của hai người đều thu xếp lắm mới được một nửa tiếng. Hạ Bách không phải rảnh quá nhiều kiến thức nhưng cô cần nhớ lại những bài cần thiết cho kì thi vào trường. Trước đây, cả Trần Lục Bắc và Triệu Trác Thầm đều từng học ở đó. Vốn dĩ nó là nơi đào tạo nhân tài chứ không phải một người đi theo nghệ thuật. Khi đặt ra vấn đề này, Phúc Thương cũng cho đó là một bức tranh đề cao cô lên. Nếu cô học giỏi, trong trường còn thể hiện tốt tài năng ở giờ ngoại khóa sẽ được báo chí đề ý.

Khi vừa quay sau cánh lúc chiều tối, Hạ Bách vội bắt xe đến quán cà phê gần nhà. Khung cảnh quen thuộc hai người ngồi gần đây là căn phòng kín. Triệu Trác Thầm lúc nào cũng mặc bộ đồ đen, đội mũ le che đi những đường nét ngũ quan mê người. Đôi khi cô cũng thấy anh trai mình mặc như vậy, chỉ là anh ấy quyền cao chức rộng nên chẳng hải hùng gì thể giới ngoài kia. Còn kẻ đàn ông kia, anh ta không phải sợ nhưng chưa bao giờ muốn bước vào đồng bùn lầy này.

Mỗi khi Hạ Bách đẩy cánh cửa vào Triệu Trác Thầm đều bỏ điều thuốc sang một bên, anh lúc nào cũng mở cửa sổ để căn phòng không giữ lại nhiều mùi. Thực ra, trước giờ anh không để tâm điều đó cho đến khi Trần Lục Bắc nói về tình trạng sức khỏe của cô.

Bàn tay gân guốc của người đàn ông vẫn đập đầu điều thuốc xuống mấy lần, giọng nói có chút khó chịu vì sự chậm trễ của cô. "Sao cô lúc nào cũng lè mè vậy?"

Hạ Bách vừa kịp tháo khẩu trang, cô che tay gấp một cái to rồi kéo ghế ngồi xuống. "Tôi mới xong việc là chạy đến rồi."

Triệu Trác Thầm nhướn mày theo dõi hành động của cô gái trước mặt, đến cả dáng ngồi cũng không ung nổi. Trông cô mệt mỏi đến mức muốn hất cả chậu nước vào mặt, cứ tí lại gấp rồi nằm dài ra bàn. "Năm luôn đó đi, úp mặt xuống. Nhân viên vào." Anh khẽ nhắc rồi chờ phục vụ đi vào hỏi. Thực ra, cô ta chưa kịp nói gì anh đã nóng vội nói trước. "Một ca cao nóng với bánh mì cơ lớn."

Hạ Bách nghe tiếng đóng cửa mới ngóc đầu lên, mắt cô đã riu lại nên lơ mơ hỏi. "Tôi đang giảm cân ăn không hết đâu."

Anh khẽ quấy tách cà phê. "Cô chưa đủ gầy sao? Cái gì cũng teo hết vào ra gì không?"

Nghe đến đây Hạ Bách cảm thấy xúc phạm nhẹ, cô cũng nhờ thân hình này mà được bao nhiêu đề ý vậy mà bị chê. Thậm chí, anh ta thẳng thắn đến cả ánh mắt cũng không có chút xem xét lại. Cô đành thờ dài. "Tôi không giống những người anh từng dùng qua."

Triệu Trác Thầm vừa đặt tách cà phê lên miệng phải bật cười. "Dĩ nhiên. Chưa dùng sao biết được."

Nghe được câu nói bản thân Hạ Bách có chút chùng mực, cô chưa kịp đáp lại mà bị cơn buồn ngủ thao túng. Hôm nay, cô gáp ngủ nhiều đến mức miệng cũng mỏi theo, có những lúc làm việc cũng vì nó mà bị dừng nhiều cảnh quay. Thực sự, công việc này kiếm được đồng tiền cũng khiến sức khỏe cô giảm sút. Lấy lại chút tỉnh táo cô có chút hụt hẫng hỏi. "Liệu tôi có thể qua được buổi phỏng vấn ở trường không?"

Người đàn ông không đặt nặng vấn đề học vấn của Hạ Bách, anh có xem cách cô tính toán qua. Cũng kiểm tra những thứ tiếng cô biết, thực sự có thừa tiêu chuẩn vào những ngôi trường như thế. Nhưng giao tiếp giống như bức tường lớn để hoàn thành bài thi, cô không thể thuyết trình trước nhiều người cũng như nói chuyện với người lạ. Khi hỏi qua Trần Lục Bắc, anh ta có nói: "Từ nhỏ nó vẫn thường làm việc một mình, kiểu như nó không muốn làm hải lòng ai ngoài bản thân. Bây giờ có vẻ khá hơn, nó biết cuộc sống cần những gì nên tôi không cảm nó bước vào giới giải trí."

Hình ảnh của người anh trai đó trong mắt Triệu Trác Thầm vô cùng đáng kính, dù không có quá nhiều thời gian cho gia đình nhưng vẫn cố gắng làm mọi điều tốt nhất có thể. Anh ta có nói thêm, ánh mắt dần vật. "Thực ra, tôi nghĩ nó muốn có những mối quan hệ như người bình thường. Nhưng bao nhiêu năm nay ở trường học vẫn luôn là nỗi sợ với nó. Tôi không biết vì sao nó luôn là trung điểm để trêu chọc, nó sống khép kín cũng lâu rồi."

Hạ Bách gần như chìm vào giấc ngủ mơ màng, cô vẫn cảm nhận được không gian xung quanh. Hành động hay giọng nói của người đàn ông cô đều hình dung rõ.

"Nhẹ tay một chút." Triệu Trác Thầm lạnh nhạt nhắc lại người phục vụ sau khi anh ta đem đồ đến.

Trời trở lạnh hơn về đêm, bờ vai người thiếu nữ như nặng hơn nhờ chiếc áo từ đâu nhẹ đặt xuống. Không lâu sau đó, bàn tay còn rõ hơi ấm của người đàn ông chạm vào chiếc cổ thon gọn. Cô chỉ mơ màng nhận thức điều đó rồi lại cuộn tròn trong vòng tay lạ lẫm. Vốn dĩ cô biết đó là ai nhưng lại vờ đi, anh cũng tính để mặt cô úp vào lồng ngực mình. Khoảnh khắc đó như khung cảnh những năm trước đây cô từng gặp, có lẽ ngoài bố và anh trai cô thì chỉ mình anh ta mới tự tiện với cô như vậy.

Đường đi về chung cư mới không xa. Nhưng ở hành động của người đàn ông cứ như thuận hết mọi góc ngách. Đến cả nhà từ căn hộ anh cũng biết, phòng ngủ hay công tắc điện như nào anh đều rõ.

Đợi cho bóng người đó khuất đi, đôi mắt Hạ Bách mới khẽ ngó nhìn không gian xung quanh. Vẫn là chiếc giường cô mới trải ga, mùi hương mới thay còn rõ rệt nhưng đâu đó lại có cảm tưởng mọi thứ đều rất khác.

[...]

Nửa tuần sau, Triệu Trác Thầm đi theo chân Trần Lục Bắc nên chỉ tiện gửi mail. Anh đưa toàn bộ tài liệu cần thiết cho bài thuyết trình về vấn nạn thiếu cây xanh của vài quốc gia. Mọi thứ đều chi tiết quá thể, khi nhận được Hạ Bách không tránh khỏi bất ngờ. Cho đến khi thi xong và nhận được lời khen cô liền gọi điện cho anh. Giống như một phép lịch sự, biết ơn nhưng đâu đó lại vì thêm nghe giọng nói đó.

Trước khi nghe thấy lời chào đáp lại mình thì loáng thoáng giọng phụ nữ bị đánh thức giấc ngủ. Hạ Bách có chút hụt hẫng nhưng vẫn nhỏ giọng hỏi lại. "Cho hỏi có phải số của Triệu Trác Thầm không?"

"Phải, cô.." Giọng chị ta có vẻ hoài nghi định hỏi lại thì xuất hiện giọng đàn ông, hai người cãi vã lâu mà quên cả tắt điện thoại. Có lẽ qua điện thoại nên giọng anh ấy lạc đi một chút.. Nhưng khi chị ta quát lớn ba chữ Trần Trác Thầm, còn khẳng định bản thân mình là Hoắc Tích lòng cô như nghẹn lại.

Vẫn như trước đây, Hạ Bách không quen nghe người đàn ông đó mang họ Tần. Bởi như vậy bản chất cao ngạo, lạnh nhạt giống như thấm trong máu con người đó không tách ra. Đêm qua có vẻ hai kẻ đó rất mặn nồng, cô còn nghe rõ qua điện thoại anh quát người phụ nữ đó mặc quần áo vào.

Trước cổng trường, Hạ Bách đứng khựng lại với chiếc điện thoại chờ đoàn người tan học đi qua. Cả gương mặt cô bị kìm, chỉ để lại ánh mắt vô hồn rồi tiến về chiếc xe phía trước. Người đàn ông trên xe như thường lệ sẽ vướn người hôn lên má cô cái, chỉ là lần này không tiện nên chạm nhẹ lên vầng trán lạnh.

"Em thi tốt chứ?" Phúc Thương châm một điếu thuốc dắt đỏ, nhìn thấy món hàng mình ưng đã lâu gấp lại nên hân rất nóng lòng.

Hạ Bách có phần nhẩn nhện, cô nhắm mắt thờ dãi để thoát khỏi nụ hôn khó chịu mới đây. Giọng nói cô có chút bất kính. "Tốt nhưng cũng chưa rõ kết quả. Cho em điếu thuốc."

Phúc Thương vẫn muốn rút ngắn khoảng cách, hân có phần lấn sang phía người thiếu nữ. Nhẹ nhàng cân nhắc. "Người nổi tiếng không dùng chất kích thích. Em quên rồi sao?"

Điện thoại Hạ Bách đổ chuông ngay lúc đó, cô chưa kịp bắt máy mà đưa mắt cân nhắc người đàn ông. "Được rồi, em không hút." Cô nói qua loa rồi lắng nghe đầu dây, giọng anh có chút khó xử. "Lúc này có chút lộn xộn. Có chuyện gì sao?"

Cô khẽ cười. "À không.. Tôi chỉ muốn báo với anh kết quả thi."

Phúc Thương búng điếu thuốc trên tay để ý cách cư xử của Hạ Bách, hân cố ý xen vào. "Tối nay anh muốn em đi tiếp chút khách quý."

Cô nhắm chặt hai mắt lại, hít một hơi sâu. "Phúc Thương, em đang nói chuyện. Tối nay trong lịch em được nghỉ. Anh buộc phải để anh đón, vậy khởi động xe đi." Quay lại cuộc trò chuyện cô cũng nhanh chóng tạm biệt trước. "Tôi có việc bận rồi, chúng ta nói chuyện sau."

Vừa dừng cuộc trò chuyện Phúc Thương quay sang. "Ai vậy?" Giọng hân có chút hoài nghi, trong lòng khó chịu đến mức muốn nổi điên nhưng trông bộ dạng mặt mũi của Hạ Bách lại hạ giọng. "Được rồi, em nghỉ đi."

[...]

Hạ Bách cũng làm chút việc để kiếm tiền tự nuôi bản thân mình, cô chỉ biết những thứ hiện tại không quá nặng nhọc về thể chất. Thi thoảng được người hâm mộ hỏi thăm, gửi quà cũng có chút động lực hơn. Có thời điểm cô nghĩ cứ sống bình lặng với bản thân sẽ ổn nhưng thực ra hạnh phúc đều không tự đến.

Nửa tháng nay, cô vẫn qua lại với Triệu Trác Thầm giống như xã giao. Việc đó khiến cuộc sống cô có nhiều sự kiện hơn, thực sự không bị trống rỗng.

Có những lần hai người chỉ im lặng với tách trà rồi làm việc. Hạ Bách chuyên tâm vào việc học hơn, thực sự gần đây cô mới biết Phúc Thương để tâm mình hơn trước đây. Hân có thể chu cấp tiền học cho cô, cho cô thời gian để tiếp thu nhiều điều hơn ở thế giới này. Hân ngày càng khác, nhưng mọi cô gái qua tay hân đều nói đây chỉ mức huấn luyện thôi.

Triệu Trác Thầm lại không quá đề cao việc học của Hạ Bách khi nghe về vấn đề trầm cảm của cô. Anh cho rằng bản thân cô thừa khả năng làm ra tiền dù không phải ngành nghề này, nếu đã là con gái Trần Mặc Cảnh chỉ cần chút đỉnh cũng coi là có tài năng. Cô có am hiểu về chứng khoán, thị trường nên nếu không có biến cố xấu lật thuyền sẽ có con đường tốt.

Chiều tối, Triệu Trác Thầm vẫn mang trên mình tông đen lạnh. Cơ thể anh còn thoảng rõ mùi máu tanh nồng, mới ngồi xuống quán gọi chút nước đã bị để ý. Anh không để tâm nhiều chi vợi chăm điều thiếu hụt lấy một hơi.

Trước khi rời đi một chuyến tránh nạn, giống như một thói quen gần đây. Anh gọi đến số Hạ Bách, cô không nhắc máy nên đành để lại tin nhắn thoại. "Tôi đi xa. Thời gian này thuyết trình trên lớp không thể giúp cô được. Bạn bè chắc không chọc đến cô đâu nên cứ tự tin mà nói trước mọi người."

Mùa đông năm đó lạnh hơn mọi năm, Hạ Bách như được mùa kiếm chút tiền. Cô vẫn chăm chỉ, năng nổ để hoà nhập nhưng về đêm lại như mất hết sức lực. Chỉ biết nhốt mình trong căn hộ. Thậm chí còn quên cả sinh nhật.

Hết Phần 15

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 16: Bữa tiệc không báo trước

Năm mới đến, Hạ Bách không về nhà vì công việc kín lịch cho đến khi có chút pháo hoa báo hiệu khoảnh khắc giao thừa. Có lẽ gia đình cũng không rảnh rồi gì, người đầu tiên gọi điện đến cho cô là Triệu Trác Thầm. Bên phía anh cũng náo nhiệt y như nơi cô đang đứng nên chỉ quay đầu một cái đã chạm mắt nhau.

Hạ Bách vẫn cho rằng, giao thừa mọi người đều mang một niềm vui để đón những điều mới trong năm. Còn nghiêng về phía người đàn ông, anh giống như hội nhập với mặt trái của xã hội mà lấp hết niềm vui dưới chiếc mũ le. Giống như anh trai cô vậy, bọn họ vực mặt vào những điểm xấu mà xã hội nói để đứng đây hỗ thẹn với bao người. Nếu là những năm trước đây, cô đều đứng trên ban công phòng mình nhìn lên bầu trời rực sáng. Bời thời điểm đó, bất cứ nơi nào nhiệt nào cũng đều cách biệt với Hạ Bách.

Triệu Trác Thầm đứng trong làn người, anh kéo chiếc mũ le xuống thấp hơn rồi đi về phía người thiếu nữ. Trong bộ thường phục với đủ phụ kiện để giấu mình, chẳng hiểu sao anh lại bắt nhìn đúng người nhanh đến vậy. Gần đây trong cô lạc quan hơn, có đôi lúc sự trống rỗng vẫn ở trong ánh mắt đó nhưng phần nào đã cứng rắn hơn.

Bàn tay người đàn ông như muốn bao bọc lấy hơi lạnh đối phương, anh kéo cô gái ấy đi vào một góc khuất. Rất lâu mới mở lời. " Cô khoẻ chứ?"

Hạ Bách khẽ cười khi việc khẩn trương cổ đang giữ ấm cho gương mặt bị kéo xuống. Cô không rõ mình đang lẩn sâu vào ngành diễn viên hay sao lại nghĩ đến tình huống e thẹn bây giờ. Má cô vốn không hồng hào do bệnh tình nhưng hiện tại cứ nóng rực lên, đến cả bàn tay cũng toát cả mồ hôi. Cô nghiêng răng bình tĩnh. " Tôi khoẻ nhưng anh về bắt chợt vậy."

Triệu Trác Thầm thu gọn khoảng cách hơn, anh không có quá nhiều thời gian cho lễ hội vợ vẫn này. Lúc này, khứu giác anh như tìm được mùi hương trên cơ thể cô gái trước mặt, thoảng cái bị cuốn theo. Anh trấn tĩnh lại, giọng nói trầm thấp nhưng mạnh mẽ khó cưỡng. " Đến kì cũng được cho về ăn tết chứ. Trần Lục Bắc nói đến đón cô."

Hạ Bách có chút hựt hắng rụt tay mình lại nhưng người đàn ông nhanh tay bắt lấy. Anh ghé sát tai cô nhỏ giọng. " Thời kì này, đừng giao tiếp với kẻ lạ quá nhiều. Từ giấy trong tay cô có vài lời nhắn."

Khoảng cách với giọng nói ngoài cân nhắc gần như khiến vành tai người thiếu nữ nóng rực lên, cô tiếp xúc với nam nhân trên màn ảnh không ít nhưng có lẽ để ngượng thì không có. Khi ấy bước chân cô thụt lùi về sau gần bức tường sần sùi thì anh dùng tay còn lại đỡ lấy tấm lưng đang định chạy trốn. " Được rồi.. Đi thôi."

Triệu Trác Thầm biết ý bỏ tay Hạ Bách ra. "Đi trước đi, tôi theo sau." Mắt anh đánh sang con ngõ nhỏ sau khu đô thị.

Hạ Bách nhìn lại khoảng trời nhộn nhịp mới đây khiến lòng có chút nuối tiếc mà nhắc chân rồi đi.

Triệu Trác Thầm thấy vậy không nói gì nhưng vẫn để tâm đi phía sau, anh đi không quá gần nên cũng tiện chăm chút thuốc. Ở trong ngõ vắng cũng chỉ là những hộ dân nhỏ, nhà nào cũng chuẩn bị cho dịp lễ tết. Cũng mới đầu tháng mười hai, thời tiết ngày càng lạnh nên ít người ra ngoài. Vốn là chốn thành thị nên dù là nhỏ so với ngoài kia nhưng đều là những kẻ khá giả ăn chơi về đêm.

Ánh mắt Hạ Bách khao khát không khí trong từng căn nhà, nhiều năm rồi cô không ra ngoài trong những ngày này. Nhất là thì có ra ngoài uống chút rượu với đám bạn.

" Cô không đi chơi với bạn bè sao? Giao thừa đi một mình còn gì là không khí náo nhiệt nữa." Triệu Trác Thầm không phải vô tình, anh nhìn thấy sự trống trải quanh người con gái đó. Cô khi ấy giống như muốn được giải bày nhưng lại không có đối phương để dựa dẫm. Anh cá chắc cô là kẻ từng ăn chơi trác táng, chỉ có điều ánh mắt hèo lánh với sự thuần khiết luôn làm đàn ông muốn nếm trải. Với con người như anh đã không tránh được thì mấy gã già sẽ như nào?

Hạ Bách không thấy lạ với câu hỏi này. Cô cúi xuống nhìn đôi giày cao gót mới mua về, cô vẫn cho rằng điều đó chẳng ảnh hưởng gì đến bản thân. Hiện tại cô cũng đang đáp ứng nhu cầu bản thân mình bằng đồng tiền, cho đến thời điểm này nó vẫn có giá mua nụ cười cho cô. " Cũng thường thôi. Đi để xem không khí ra sao chứ ở nhà cũng chẳng có gì."

Triệu Trác Thầm búng điếu thiếu rồi lấy chìa khoá xe nhấn lấy cái để cho cô xác nhận xe. " Đi chơi mà bịt kín đến tận mũi như vậy. Không thấy khó thở sao?"

Cô thản nhiên trả lời. " Tôi không phải vì nổi tiếng cũng vì chút nhan sắc nên làm vậy."

Nghe vậy mà tay người đàn ông đang định mở cửa hộ khựng lại. " Vậy trước đây sao tôi chưa từng nghe tên cô? Ra ngoài đều bịt kín như vậy sao?"

Hạ Bách khẽ cười. " Cái đấy phải trách bên cạnh anh có những loại phụ nữ nào mà không ngó nhìn." Nụ cười cô chút nam hiểm khiến đối phương phải cúi đầu im lặng mở cửa.

Đợi cô ngồi hẳn vào ghế anh mới nói thêm câu trước khi đóng cửa. " Hạ Bách, cô cao ngạo như vậy rồi ai với tới?"

" Nếu tôi đã để tâm thì bất kì ai cũng với được thôi. Không phải tôi cao ngạo, chỉ là các anh trước mặt mỗi người phụ nữ đều có nhiều mặt." Hạ Bách vươn người bỏ túi sách ra ghế sau rồi quay lại nhìn về mặt thán phục của người đàn ông. Cô nghĩ cái đánh giá về anh trước đây đều đáng bị bác bỏ, một kẻ ăn chơi như anh ta không dễ gì để có được ánh nhìn như lúc khó khăn. Giờ địa vị anh cũng với được, tiền, xe, công việc đều đủ để chỉ trả cho những kẻ thân thiết và bản thân anh.

Triệu Trác Thầm đột nhiên phải công nhận một trong những điều anh ghét nghe thấy nhất. Ánh mắt cô gái nhỏ đó từ tôn trọng gần như chuyển qua sự đề phòng. Những giới hạn cô muốn đạt được lúc trước giờ lại muốn càng xa, càng tốt. Giọng anh trầm xuống hẳn. " Với cô tôi là loại đàn ông gì?"

Hạ Bách không giấu đánh giá trước đây, cô thẳng thắn. " Có thể nói, anh là kẻ nhiều cô gái muốn được yêu vì sự chân thành hay sự quan tâm. Nhưng khi để tâm đến một cô gái để chơi qua, đối với tôi người như vậy là tệ nhất."

Nụ cười người đàn ông khi đó thực sự giống những điểm dễ nhận biết về kẻ tàn nhẫn hay trăng hoa. Anh không phủ nhận điều đó, ngậm lại càng thấy một cô gái nói vậy thì bản chất lâu nay thì có chút ô nhục. " Tạm xem là vậy. Thất dây an toàn vào."

[...]

Trần Lục Bắc vẫn nổi tiếng với tài sát gái, máu lạnh nhưng với em gái lúc nào cũng chinh chu. Vốn dĩ sinh nhật trước do bên giới có chút việc không tốt nên bị lỡ mất của con bé. Lần này về nước có hơi muộn, biết nó đi học lại nhưng mối quan hệ xung quanh cũng không khả thi lắm nên cũng bày một bữa tiệc nhỏ. Nói là nhỏ nhưng mấy đứa đàn anh, đàn chị quen mặt của Hạ Bách vốn thích chơi lớn.

Hồi đầu là tiệc Trần Lục Bắc mời Từ Nhị với vài người nhưng cuối cùng thành chỗ cho họ mở rộng, náo nhiệt hơn. Mấy người này chơi với Hạ Bách đã lâu, tuy cô ít nói nhưng lúc nào cũng chỉ ra ngoài ăn uống, tác oai tác quái cùng với bọn người này. Trước đây, mọi loại phương tiện họ đều dạy Hạ Bách lái thuần thục thành ra nhiều khi cô cũng có chút mạo hiểm.

Trần Lục Bắc ngồi với đàn em mình cảm điều thuốc, thái độ cau có với Từ Nhị. Do nhà chị ta là đối tác lớn với bố anh nên không ưa cũng phải chịu. Đối mặt nhau một lúc anh mới nghiêng răng nhìn quầy bar nhỏ được dựng lên gần hồ bơi. Hai hàm răng nghiêng chặt lại. " Tôi đã nói con bé không uống được rượu."

Từ Nhị vốn không ưng người đàn ông trước mắt, chị bĩu môi. " Con bé uống tốt nhất số chúng tôi." Không để anh ta phản bác lại chị nhanh chóng cười. " Tôi biết con bé không khỏe nhưng tét đến cũng phải để nó uống chút. Nếu không anh sẽ để nó lạc lỏng đây."

" Cô muốn tốt cho nó bằng cách này sao?" Trần Lục Bắc hạ giọng, anh nghiêm túc trong cả ánh mắt. Vốn dĩ anh không chắc những điều mình luôn làm có hẳn tốt với đứa em không. Đôi khi để nó như kẻ ngoài rồi chạy đến quan tâm vào thời gian rảnh, anh vẫn thấy nó cười, nó im lặng. Có thể bao năm nay vì muốn bảo bọc nó mà lại biến nó thành đứa cô lập.

Từ Nhị liếm nhẹ bờ môi đỏ trắm, chị lắc nhẹ chất lỏng trắng trong ly rượu. " Vậy anh nghĩ cho nó tiền, cho nó sự bảo bọc từ xa là tốt." Giọng chị nhấn mạnh hơn. " Không phải chúng tôi thương nó, quan tâm nó thì nó cũng chết vì cái cách các người gọi là bảo vệ rồi."

" Anh biết con bé ở trong trường học bị đàn áp thì dùng bạo lực, an ủi nó vài lời. Vậy anh có nghĩ thời gian đó nó ở nhà một mình như nào, bắt kể nó ốm đau đều tự xuống nhà nấu cơm. Nhà anh thuê bao nhiêu người nhưng nó đều không ưng, chỉ vì như thế nó đứng ở nơi ai cũng phải phục tùng." Chị dừng lại, ánh mắt tiếc thương. " Khi gặp tôi sau đêm mẹ mất, nó không khóc. Nó chỉ hỏi: Thế rồi căn nhà to như vậy còn những ai?"

Từ Nhị hít một hơi sâu ngăn đôi mắt đang bị những hồi ức của cô bé kia làm rung động. Chị kim nét chút bức xúc nhấn nhủ. " Nếu chúng tôi không đưa con bé đến chốn ăn chơi, dạy nó thích nghi. Tôi cá chắc nó sẽ nhập viện tâm thần sớm thôi." Im lặng một chút chị nói thêm. " Suy nghĩ trong con bé chỉ có những câu nói khó nghe. Giống như xã hội hiện tại, có tiền, có sắc tất cả được đề tâm hoặc ghen ghét. Nó đang lợi dụng điều đó để đánh đổi cái hạnh phúc trẻ con, anh nghĩ nó chịu được không?"

" Nếu cô ta không chịu được thì đã chết từ lâu rồi." Triệu Trác Thầm bước vào đưa ánh mắt nhìn cách bày trí xung quanh rồi đi đến phía Trần Lục Bắc. Anh tặc lưỡi khó chịu. " Nói sau lưng người khác vui lắm huh? Cô ta sắp vào rồi đó."

Anh đánh mắt về phía Từ Nhị. " Chị dạy hư con người ta cũng đâu phải tốt. Hạ Bách vẫn chỉ là Hạ Bách thôi."

Trần Lục Bắc đá chiếc ghế gần chân mình về phía người đàn ông, anh không thích thái độ này của một kẻ dưới quyền chút nào. " Ngậm miệng và chỉnh trang lại cái thái độ của cậu đi."

Triệu Trác Thầm bật cười, anh cúi người đặt chiếc ghế va vào chân mình vừa đổ xuống về vị trí ngay ngắn. " Tối nay để ăn chơi nên anh cũng bỏ tính cau có của mình đi. Ít nhất tôi còn nể tình gọi cho chút mặt ngọt phục vụ."

Mặt Trần Lục Bắc đen lại, anh nghiêng chặt răng nhìn bọn đàn em bật cười. " Hôm nay tôi nể các cậu nhưng thường ngày vẫn phải đúng quy củ."

Vừa nói xong câu Hạ Bách bước vào, cô có chút bất ngờ nhưng sau gần hai tháng mới nhìn thấy mặt Từ Nhị nên có chút ngập ngừng. Cô đứng nhìn người chị với diện mạo mới, mái tóc dài yêu thích của chị giờ được tía ngắn đến vai. Còn cả những người anh, người chị trong nhóm cũng có mặt nữa. Lúc đầu, vì bất ngờ nên cô đứng im khiến Từ Nhị phải đứng lên cốc vào đầu một cái.

" Nổi tiếng đến mất tâm liên lạc luôn con bé này." Chị bực bội trách mắng.

Hạ Bách lắc đầu. " Em vẫn gọi điện cho chị chỉ là không có thời gian thôi. Thứ lỗi, thứ lỗi."

" Nay em có để ý đến thằng cha này không?" Trần Lục Bắc khó chịu lên tiếng khiến đứa em giật bắn cả người.

Triệu Trác Thầm thấy người bạn bị bỏ rơi liền đá thêm một câu. " Vô hình."

" Mày.. " Anh ta im bật chả nói được gì.

[...]

Bữa tiệc đến gần hai giờ sáng mới tan, Từ Nhị cũng vội tạm biệt mọi người vì chuyến bay sớm để qua nước ngoài chúc tết gia đình. Trần Lục Bắc thì bị chốc say nên cũng nghỉ chân tại khách sạn.

Thời điểm đây chỉ có mình Hạ Bách ngà say hỏi chuyện Triệu Trác Thầm, cô nhìn anh ta rất lâu mới chep miệng hỏi. " Thế là anh vẫn chưa say sao?"

" Ủ, chưa." Anh lạnh nhạt đáp rồi chú tâm vào dòng tin nhắn trên điện thoại, càng nhấn một thời gian lâu nét mặt càng trở nên lo lắng. Ánh mắt anh ta khó gần chỉ khiến thiếu nữ thêm siêu lòng trong men say, cô càng uống lại chẳng hiểu rõ lòng muốn gì. Anh ta khi này giống như đêm đó tại nhà cô, về mặt đau khổ thêm chút tuyệt vọng đọng lại trong đôi mắt vốn hiện hữu lên những nét đẹp khó cưỡng lại.

Khi con gió lùa về hướng ngồi lạnh hơn, Triệu Trác Thầm mới có chút cảm nhận nhìn người còn gái vẫn rót thêm rượu vào ly cùng với điều thuốc trên tay. Anh dừng lại vài giây nhìn đáng vẻ pho mặc khung cảnh hẻo lánh xung quanh, cô giống như không cảm nhận được con lạnh trong khi sống mũi đỏ dần lên. Vốn dĩ không phải do rượu để lại vì này giờ cô đến cả đỏ mặt chỉ có một chút.

" Uống đủ rồi đó." Người đàn ông giữ ly rượu trên tay Hạ Bách lại, giọng anh vẫn giữ khoảng cách nhắc nhở. Trong khi đó ánh mắt cô lại cười cợt, tay cầm ly rượu như muốn dùng sức gạt lấy nhưng chỉ sợ nó sẽ vỡ tan trong lúc đó.

" Anh cứ nói chuyện với cô ta đi." Hạ Bách nhìn tin nhắn hiện lên, lấy có đó làm đường lui nhưng ánh mắt Triệu Trác Thầm trở nên khó coi. Lòng bàn tay đột nhiên nóng gợn bóp vỡ lớp thủy tinh mỏng khiến rượu với chất lỏng đỏ thắm hoà vào nhau. Anh hạ giọng hỏi. " Về được chưa?"

Hạ Bách nhắm mắt, thờ hất ra lấy lại bình tĩnh rồi đặt điều thuốc vào gạt tàn. " Được nhưng đi sơ cứu vết thương đã. Tôi đưa anh đi."

Triệu Trác Thầm đứng dậy không quên cảm điện thoại xem tin nhắn gửi đến, khoảng thời gian lâu đến vậy nhưng người phụ nữ kia vẫn luôn tìm đến anh khi bị bệnh. Nói trong lòng không bị lung lay thì chẳng khác cho rằng tình cảm gần ấy năm của anh quá rẻ mạt. Có điều nếu được quay lại thời điểm trước đây anh vẫn muốn có cuộc sống như giờ. Không trách cô ấy chỉ trách đối tượng anh muốn tìm hiểu cho tương lai đã thay đổi, quá khứ ấy anh đã tận tâm đến vậy thì kẻ hối hận chỉ có cô ấy.

Hạ Bách cầm túi xách đi trước dẫn đường cho người đàn ông, vốn là khách sạn của gia đình nên cô khá rành đường. Những nơi khác có thể sẽ nghĩ cô là khách quý nhưng người quản lí ở đây biết rõ cô là con của Trần Mặc Cảnh. Đó cũng chính là lí do cô vào sau khi đến đây.

Lúc này đã muộn nên gặp Hạ Bách ông Lí lại có chút mơ màng, dẫn hai người đến chỗ y tá riêng là xin phép đi làm việc.

Triệu Trác Thầm để điện thoại qua một bên, tin nhắn đến cứ lúc lại sáng cả màn hình. Ngoài Hoắc Tịch còn có một số máy lạ, có vẻ như này giờ là nhắn tin về bệnh tình của mẹ anh. Vì vô tình đứng gần người đàn ông nên cô mới nhìn thấy, anh cũng chẳng nói gì chỉ nhìn cô rồi thôi.

Ra khỏi phòng nghỉ chân của khách, Hạ Bách quay sang nhìn Triệu Trắc Thầm. "Chìa khoá xe."

Anh nhướn mày nhìn thái độ không hồi lỗi của cô nàng, tay trái lạnh lặn dùng lực dúi đầu cô xuống. Nhìn quá thì như trêu đùa nhưng Hạ Bách chưa từng bị ai thân cận làm vậy dù anh không làm quá mạnh. Chỉ là nó chẳng khác gì những lần trong trường học cô bị vây đánh, điều đó làm cơ thể bỗng run lên.

Người đàn ông khi đó cảm nhận rõ nỗi sợ của Hạ Bách, anh không biết nó bắt nguồn từ đâu nhưng cô nhanh chóng đứng xa anh. Trước giờ, anh chưa nghĩ hành động đùa nghịch đó có thể khiến bông hoa kiêu hãnh bỗng gấu mình đi.

Nhìn Hạ Bách lùi về phía sau Triệu Trắc Thầm bỏ đi sự cái tôi trong bản thân. Anh đứng lại lấy chìa khoá xe đưa cho cô. "Xin lỗi."

Giọng người đàn ông vẫn mang thanh âm trầm, vẻ mặt có phần bất ngờ trước thái độ của Hạ Bách. Nhưng khi cô quay lại nhận chìa khoá từ tay anh thì ánh mắt hoảng hốt vẫn đọng lại đâu đó. Anh rút tay có chút không an tâm "Cô định lái xe?"

Hạ Bách thờ hất ra. "Tay anh bị thương mà."

Nghe vậy thì cũng cho là cô nàng có lòng nhưng Triệu Trắc Thầm không chắc sẽ an mạng trong trường hợp này. Ăn nói khéo để cô đồng ý thì khó với anh nên cứ đi trước rồi nói cho có vài câu. "Nhanh cái chân lên không thì tự gọi xe nhà cô mà về."

Dáng vẻ ngang ngược của người đàn ông thực khiến mọi người nhìn vào như chủ lớn. Đôi lúc Hạ Bách chả hiểu đâu mới là con người thật của anh ta, cô nhớ lúc mình đang ngà say về mặt anh khác xa hiện tại. Một con người lo âu với một kẻ cao ngạo thực sự trái ngược nhau, tuy là bản chất tuy hoàn cảnh. Nhưng cô chưa từng hiểu rõ mưu mô trong con người đó, anh ta tài giỏi đến mức dám đứng bằng vai với kẻ đứng trên mình.

Ra đến xe, Triệu Trắc Thầm vẫn đứng ở cạnh cửa ghế phụ chăm chú thuốc, chờ đến khi cô đi ra thì mở cửa rồi quay lại ghế chính. Ban đầu, nhìn vẻ mặt đồ ửng của cô cứ khiến anh tưởng có chút men mà đầu ngờ vẫn tỉnh táo.

"Tay anh lái được chứ?" Hạ Bách đứng lại hỏi trước khi lên xe, thấy anh gật đầu thì cô mới bước lên.

Quãng đường đi vắng dần, nơi tụ tập chủ yếu cũng chỉ là những quán ăn đêm. Ngồi trên xe con lạnh giảm đi một chút nên Hạ Bách cũng lảm vào giấc ngủ, cô cứ im im là chẳng biết trời đất như nào. Ngược lại, Triệu Trắc Thầm không nguôi nỗi nỗi lo về bệnh tật của bà mẹ. Anh không phải người sống tình cảm đến mức như này, thời gian biết mẹ ruột mình là ai cũng chỉ mới đây. Có điều tình mẫu tử mà người ta thường nói đến khiến anh bứt rứt trong lòng, anh không rõ cảm giác hiện tại là gì. Chỉ có điều nó ngẹn lại ở đâu đó, khiến anh nghĩ rất nhiều nhưng rồi chỉ có thể đưa tiền để cứu lấy bà ấy.

Hết Phần 16

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 17: Chứng bệnh tâm lí đáng thương hay nực cười?

Đêm hôm đó, Triệu Trắc Thầm không chợp mắt đến nửa phút. Anh ngồi trong căn phòng tối lắng nghe tiếng gió thoảng qua, vừa nhìn mọi thứ xung quanh lại tự hỏi bản thân quý trọng người mẹ đó bao nhiêu. Cuộc sống người đàn ông bây giờ không khác gì đám chuột chui rúc qua ngày, vốn dĩ giữa thanh thiên bạch nhật đều không bảo toàn tính mạng. Nhưng đánh cược mạng sống để mua lấy thứ bản thân muốn giống như thử thách, càng lấn vào sâu càng cuốn vào ngõ cụt.

Triệu Trắc Thầm vẫn nhớ Hạ Bách đánh giá đồng tiền như nào, cô nói không sai nhưng theo một chiều hướng mua vui. Cô mặc biết điều đó không khiến bản thân tươi tỉnh hơn nhưng cũng thoải mái được sự trống rỗng. Trước khi Từ Nhị rời đi cô nói rất nhiều chuyện về áp lực trong nghề, thực ra đến cả Trần Lục Bắc cũng phải chịu đứng trước người phụ nữ đó. Chỉ ta không khuyên cô đi theo chiều hướng xấu, tất cả chỉ để cô nói hết ra.

Cho đến giờ Triệu Trắc Thầm vẫn luôn tự hỏi người con gái đó rốt cuộc đã sống như nào trong gần ấy năm?

[...]

Triệu Trắc Thầm sau đêm đó được điều qua biên giới, trước khi đi cũng có gặp qua Hạ Bách trên đường. Cô khi đó đang ghi hình một đoạn nhỏ giới thiệu lí lịch và khoảng thời gian làm việc. Dáng vẻ lịch thiệp trước ống kính lúc nào cũng vui vẻ, con người đó gần như tự vẽ ra một thế giới mới để gây tạo thành quả cho mình. Đứng nhìn Hạ Bách một thời gian lâu cho đến khi thuốc trên tay đã tàn anh mới quyết định rời đi.

Từ bên trong quán trà, ánh mắt Hạ Bách khẽ nhìn theo bóng hình cao ráo rồi nhanh chóng quay lại mới máy quay. Suốt cả một ngày dài, cô chỉ biết cố gắng trong giờ học đến chiều chạy đi làm. Nhưng mỗi khi ngừng những thứ đó lại tâm trí cô lại hướng đến người đàn ông, bản thân cứ tự hỏi ánh mắt im ắng đến bất tận của anh là gì? Lòng ngực cô nhiều khi như muốn nhói lên, rõ ràng cảm nhận của cô về con người đó đang có chuyển biến. Nhưng lần này gần như là sự biệt ly, ánh mắt với dáng vẻ bất cần của anh như giao phó cả tính mạng cho cuộc chơi mới.

Tối hôm đó, trên bàn ăn là tập giáo án cho bài thuyết trình sắp tới tại trường. Hạ Bách cũng chỉ úp lấy bát mì rồi tranh thủ đọc qua nội dung. Càng đọc sâu vào phần chính bản thân cô càng không hài lòng, nó lúng cụng đến mức bị lẩn ý này qua ý kia. Điều đó khiến cô chợt nhớ đến Triệu Trắc Thầm, anh từng nói nếu cần giúp đỡ cứ gọi một tiếng. Chỉ là bài này không liên quan đến chính trị, không đến môi trường hay vấn đề đang nổi trội. Lần này về văn học tuổi mới lớn, tâm sinh lí.

Loanh quanh cả tối Hạ Bách cũng sửa được ổn thoả chỗ đó.

Cô ngồi trên bàn làm việc một hồi lâu đưa mắt nhìn cảnh sắc nhộn nhịp qua thanh âm. Chưa bao giờ cô cảm nhận được trọn vẹn ngày tết, thường sẽ có bạn bè, gia đình.. Còn cô chỉ rúc trong căn phòng tiện nghi cảm nhận những thứ con người đang tạo nên niềm vui.

[...]

Ở một miền đất heo lạnh, hầu hết là những kẻ vô gia cư bốc mùi hôi thối khiến Triệu Trắc Thầm phải lùi chân lại. Anh chưa bao giờ biết đến việc mua người trong giới cũng xuất phát từ đây. Tất cả đều được mua bằng quần áo, bữa cơm nhưng thứ họ trao đi là tính mạng. Đa số những kẻ lao động chân tay sẽ được chọn nhiều vì họ có sức lực.

Trần Mặc Cảnh đứng phía xa nhìn đám người ra mắt chỉ định chọn, ông đã có tuổi nhưng cái uy lúc nào cũng khiến mọi người nể phục. Triệu Trắc Thầm từng bật lại người đàn ông này nhưng ông chỉ cười rồi chỉ ra thứ anh đang phụ thuộc vào con đường này. Anh không phải làm việc như những kẻ yếu thế kia, đi theo cũng chỉ để học hỏi.

Trong lúc nhìn qua quang cảnh xơ xác tiêu điều thì Trần Mặc Cảnh đưa cho Triệu Trác Thẩm điều thuốc với bát lửa. Ông thả lỏng người khàn giọng hỏi. " Cậu đang để ý con gái tôi hả? Gần đây.."

Anh có chút lưỡng lự ngậm điều thuốc hút lấy một hơi, đôi mày có chút căng thẳng hơi nhíu lại. Thực ra, chuyện này anh không chắc chắn bởi người phụ nữ kia vẫn luôn vô tình làm lòng ngực anh khó chịu. Nhưng chỉ cần ở cạnh cô gái vô cảm đó trái tim anh như tiếp đất nhẹ hơn, cô có những điều chân thật mà anh chẳng tìm kiếm được xung quanh. Hít một hơi sâu rồi anh cười để thả lỏng bản thân. " Tôi không chắc điều đó nhưng con trai ông cũng dặn dò nhiều rồi. Cô ấy không phải người để chơi đùa nên tôi cần nhắc hơi lâu."

Trần Mặc Cảnh rất thoải mái, ông ít thấy con gái mình nói chuyện như thời gian này. Ngoài Tư Nhị và vài người đáng tin nó nhất quyết không gặp riêng. Đặc biệt từ khi phải lòng một chàng trai khi lên cấp ba, đã lâu rồi nó mới có chút sức sống như giờ. Ông nhìn về mặt căng thẳng của cậu trai trẻ bên cạnh, ông có chút cân nhắc. " Tuổi cậu vẫn đang ăn chơi, cứng đầu nên nếu chạm đến trái tim con bé rồi đừng làm tổn thương nó."

Giọng ông bỏ đó ghen lại. " Nó lúc nào cũng muốn có hình tượng tốt nhất, như một vẻ ngoài xinh đẹp hay cách cư xử đứng mực.. Nó cứ nghĩ như vậy đáng được trân trọng nhưng đến khi những điều đó là thứ khiến nó bị đổ bộ." Ông thở dài. " Nó đã phát loạn với xã hội này, từ bé nó luôn tin làm điều tốt sẽ gặp vận tốt nhưng giờ nó lúc mờ mịt.. Lúc bất thường. Chứng rối loạn tâm lý có thể khiến con bé hoảng loạn quên hết mọi thứ xung quanh."

Trần Mặc Cảnh búng điều thuốc. " Cuộc sống này tôi cho nó nhiều thứ người khác ao ước nhưng không cho nó thứ người khác đang có." Ông ngừng lại vỗ mạnh vào vai Triệu Trác Thẩm. " Ánh mắt cậu đang quan tâm con bé nhưng trái tim với sự cao ngạo đã nuốt nó vào trong rồi."

Người đàn ông như chết lặng trong âm thanh của gió, anh muốn vờ đi những câu nói của ông lão đó nhưng càng vậy lại khiến lòng bứt rứt. Hình ảnh của một cô gái lại mang vô số biến chứng tâm lý khiến anh lo sợ, trong tất cả những điều anh trân trọng vội có hình bóng Hạ Bạch. Nhưng đó là người duy nhất anh muốn chạm đến, đầu đó chính vì nỗi lòng đáng thương khiến anh vội lùi lại một bước.

Chuyến đi này không nguy hiểm như những người anh em kể lại, không phải vận chuyển vũ hay tranh giành địa bàn nên cũng qua nửa tháng huấn luyện bọn họ sẽ được về nước.

[...]

Qua một tháng, Hạ Bạch vẫn không tránh nổi xích mích trong trường với mấy cô gái. Ánh mắt nam nhân để ý đến những thứ nhạy cảm trên cơ thể cô cũng dần thành tâm điểm, điều đó như một quả bom nổ chậm bám lấy cô trong suốt nửa tháng. Việc bị quấy lại cảnh cáo cũng chẳng còn xa lạ nhưng mỗi lần như vậy nếu không nổi điên thì tự giác hành động của cô tiếp diễn là im lặng.

Thường lệ khi đi học về Phúc Thương vẫn trực đón để gây ấn tượng với Hạ Bạch. Nhưng hôm nay khi ra khỏi trường người đầu tiên cô gặp lại là Triệu Trác Thẩm, anh chẳng khác mọi khi cho lắm. Đồ mặc trên người qua ngày vẫn chỉ đen từ đầu đến chân, nó giống như tục lệ của kẻ trong giới.

Thấy được Hạ Bạch ra người đàn ông liền kéo mũ thấp xuống rồi kéo cô ra phía xe mình. Có lẽ hơi chậm một chút nên bị Phúc Thương chặn lại.

Tay Hạ Bạch nhanh chóng bị nam nhân kia cầm lấy kéo mạnh về phía mình. Hắn nặng lời quát lên. " Không phải tôi bảo em không được đi với nam nhân sao?"

Ánh mắt cô run lên, tay khẽ giật lại nhưng hắn ta lại siết chặt hơn. Cô nuốt nước bọt, nghiêng rằng. " Buông ra. Anh đang vi phạm quyền riêng tư đó."

" Nực cười. Em không biết nghe lời thì chỉ lùi thui với vài đồng bạc thôi." Hắn ta kéo tay Hạ Bạch lên cao tỏ rõ thái độ khinh thường, chặn cô từ việc học đến cả con đường nghệ thuật mà cả một chút thịt tui cũng chưa được thử qua. Việc này khiến hắn kiểm không nổi lòng tham, nhìn qua người đàn ông bên cạnh cô ta lại càng thấy sự si nhục lớn.

Triệu Trác Thẩm cười hất ra, tay còn lại phui nhẹ vai người đàn ông. " Hôm qua.. Tôi nghe nói ông có ý xâm phạm tình dục cô ấy." Tay anh lần qua cổ áo hắn, cuốn chặt chất vải dắt đỏ trong tay rồi kéo hắn kẻ sát mặt mình. Nụ cười anh vốn được Trần Mặc Cảnh yêu thích vì sự ngang tàn lạnh lẽo bỗng khiến hắn khựng lại. " Người con gái anh đang muốn chơi đùa là con gái. Trần Mặc Cảnh."

Cái tên vang lên như mạng theo dòng điện truyền đến cơ thể Phúc Thương. Hắn lùi lại buông tay Hạ Bạch ra nhưng không quên nhìn lại mặt người đàn ông. Ánh mắt Triệu Trác Thẩm như muốn hẹn một thời điểm khác gặp lại hắn bởi đầu súng trong túi áo anh vẫn còn chưa có mùi khói.

" Nghi việc đi." Triệu Trác Thẩm đứng lại châm điều thuốc, giọng anh nghiêm túc hẳn nhưng cô gái đó lại cười lắc đầu. " Tự đứng xuất hiện rồi bắt tôi nghi việc. Anh ám đầu à?"

Anh khẽ cười rồi bỏ tay Hạ Bạch ra. " Tôi không nói chơi đâu. Bỏ cô cũng muốn điều này. Nếu không tôi sẽ làm mất hình tượng em xây dựng đấy."

Nghe cách xưng hô với giọng điệu trêu chọc của Triệu Trác Thẩm bước chân cô lùi hẳn lại. Vốn dĩ cô cũng chán cái ngành nghề này rồi nhưng bỏ đi rồi việc này tính như nào, cô muốn có chỗ đứng trong xã hội. Nghĩ đến đây người đàn ông kéo người cô sát lại cơ thể mình hơn, giọng anh lạnh hẳn qua danh phận của công tử đào hoa. " Tôi cá rằng em chỉ muốn kiếm tiền. Vậy kiếm bằng cách khác không phải dễ hơn sao?"

Giọng nói san sát bên tay khiến người thiếu nữ có chút mất cảm, cô khẽ nhích người ra nhưng nhanh chóng bị anh thít chặt eo lại. " Tôi đang cảnh báo cô đấy. Đừng đó biến mình thành kẻ đáng thương nữa. Cái thân của cô có ngày bị ăn không đó."

Hạ Bạch thờ hất ra, cô úp mặt vào lồng ngực người đàn ông. "Anh nghĩ bản thân hiểu tôi bao nhiêu? Tôi với anh chẳng có gì." Cô dừng lại một chút đưa ngón tay dạo quanh cơ ngực săn chắc. " Anh muốn tốt cho tôi nhưng lại đang dùng tiền của bố tôi. Tốt nhất chúng ta không nên xem trọng nhau quá, tôi đi đường tôi."

Triệu Trác Thẩm không nhìn rõ ánh mắt khinh rẻ trong mắt người con gái đó. Cho đến khi cô quyết định rời đi với bàn tay lạnh cứng, anh vẫn lảng lảng theo sát ngay sau. Từ khoảng chiều cho đến khi trời sẫm tối, Hạ Bạch mặc người đi đường nhận ra mình mà cứ bước tiếp. Cô có đeo tai nghe nên bắt kẻ thanh âm bên ngoài như nào đều mặc kệ, chỉ có điều ánh mắt mà anh cảm nhận trước đây với hiện tại như trái ngược.

Khi Hạ Bạch ngồi nghỉ chân ở hàng ghế đi bộ, ánh mắt cô như muốn chết lặng giữa phố xá. Có khi nước mắt như muốn trào ra nhưng lại vội nhắm lại để kìm nén. Đứng từ xa người đàn ông không rõ bản chất con người đó như đó, có khi cô lảng lảng mặc đời như chưa có gì xảy ra.

Hình ảnh đó lạc lõng giữa nơi đông nghịt người qua lại. Thực ra, chỉ cần cô ngồi ở một góc khuất ít người để ý đến sẽ điem nhiên như bao người.

[...]

Về khuya, Hạ Bạch vẫn ngồi ngoài đường với chiếc điện thoại hết pin. Lúc đấy cô như muốn phát điên lên nhưng rồi bị khựng lại trước một đám thanh niên. Nhìn thấy họ tiến gần hơn về phía mình, tay cô lại có khởi động điện thoại rồi đeo tai nghe vào. Nhưng khi mọi thứ rồi tung lên cô vẫn nghe rõ tiếng nhạc phát ra, khuôn miệng cũng trở nên cứng đờ. Diễn biến hành động của Hạ Bạch chậm hơn mọi lần, trong ánh đèn mập mờ cô chỉ biết ôm đầu há miệng to nhưng không thể hét lớn lên.

Nhận thức của Hạ Bạch khi đó như kẻ bệnh khiến lũ người kia lại càng được đà, giọng nói thêm chút men rượu như muốn nuốt lại sự yếu ớt trong con người cô. Những từ ngữ dơ bẩn nhất đều mang một ngữ nghĩa đánh giá phẩm chất, cô nghe đến phát ngấy mà chuyển qua la hét.

"Nào nhỏ giọng thôi em gái." Thanh niên cao ráo khẽ bắt lấy cổ tay nhỏ gọn của Hạ Bách khiến đôi mắt cô trở nên ngáy dại.

Từ khoảng cách xa, Triệu Trác Thầm như thấy rõ từng bản chất một trong người con gái đó. Cô vừa đáng thương vừa đáng trách, chỉ là anh không hiểu cô thực tại như thế nào. Cũng có thể chỉ là một con người đa nhân cách, mỗi ngày một biểu hiện. Điều thuốc trên tay anh vẫn đang chảy chậm, lúc người đó ngày càng tiến lại gần cô hơn trong góc khuất. Thứ duy nhất cô làm là im bật, ánh mắt vô hồn như chịu đựng giữa khoảng trời lạnh.

Thực chất, khi ấy não bộ của Hạ Bách như chết nửa trong nỗi sợ. Cô không rõ mình đang sợ gì, hay sợ chính con người chết chìm trong cơ thể mình.

Người đàn ông hút một hơi thuốc định bước đến nhưng vội khựng lại bởi hình ảnh trước mắt. Anh đưa mắt nhìn thiết bị theo dõi xung quanh xem chiếm được bao nhiêu hình ảnh đó rồi mới bước đến.

Hạ Bách khi đó gần như bị tát một cái mạnh vào mặt nếu như Triệu Trác Thầm chạm tay. Mấy người kia cũng dừng người lại vì hành động dơ bẩn, kẻ luống cuống, kẻ cau mặt muốn gây sự.

Người đàn ông vốn ghét thứ người thấp hèn nên chẳng chờ họ phân lại đã hạ tay. Khi ấy, Hạ Bách chỉ cần lấy tai nghe. Trong miệng còn tanh mùi máu, cô không biết mình cắn bàn tay dựng vào cơ thể mình chặt đến vậy.

"Còn dờ người ra đây. Đi về." Triệu Trác Thầm cầm lấy tay người con gái kéo cô dậy. Anh có chút muốn ôm cô vào lòng để xoa dịu phần nào đó trong cơ thể nhưng cuối cùng lại trở nên xa cách.

Hạ Bách nhắm chặt đôi mắt lại hít một hơi sâu để trấn tĩnh, đôi chân vẫn bước theo người đàn ông. Cô không rõ anh ta sao xuất hiện đúng lúc như vậy? Không biết anh ta đã thấy mình sắp khóc nức lên chưa, không biết anh ta sẽ kể chuyện này cho bao người.. Cũng không biết vì cách gây sợ của anh ta mà Phúc Thương sẽ làm gì danh tiếng của cô.

Trong người Hạ Bách bức bối đến mức muốn chui rúc vào một khoảng lặng. Trước giờ cô muốn tìm kiếm chút hạnh phúc như bao người, muốn thành người đáng trân trọng nhưng lúc nào bản thân cũng thấy cô độc. Giống như có thêm bất cứ ai cũng không lấp được khoảng trống này. Sức khoẻ cô trầm trọng đến như nào hay sắp mất đi sự sống cũng không quan trọng.

Họ vẫn thường cho rằng Hạ Bách diễn xuất rất giỏi để được thương hại. nhưng chưa ai biết cô đang cố tỏ ra mạnh mẽ như bản chất của kẻ cô lập. Đến giờ con người này vẫn chịu đựng được, chỉ có điều cô không muốn cả đời phải như vậy. Chưa ai biết khi là một đứa trẻ cô như nào? Và chẳng ai hay biết âm nhạc quan trọng với mạng sống cô ra sao..

Triệu Trác Thầm trên quãng đường đi giống như mang một sắc thái mới, anh ngập mờ về cả hành động quan tâm. Đôi khi giống như một người xa lạ nhưng có khi lại như một người đồng cảm. Anh cảm thấy Hạ Bách yếu dần trong đêm tối từ trước khi vụ lộn xộn xảy ra, cho đến bây giờ cô như muốn nằm xuống giữa đường phở anh lại có thái độ thờ ơ.

Vốn dĩ ngay từ đầu bước vào cuộc chơi này Triệu Trác Thầm chưa từng muốn kẻ đáng thương này làm quân cờ. Nhưng muốn đáng nhanh thắng nhanh ngoài về đáng thương anh đeo lên.. Anh còn tìm thấy chút thương cảm, cô gái bên cạnh anh chỉ chạy đi tìm hạnh phúc mờ ảo.

Ánh Hạ vốn dĩ đã đẹp, còn cô lúc nào cũng cấp bách tìm chút ánh sáng cho cuộc đời.

Hết Phần 17

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Khía cảnh khác của đoá hoa nở rộ

Đèn đường về đêm ngả vàng, tuyết cũng hạ mình rơi mau hơn.

Hạ Bách nắm hờ tay người đàn ông, đôi chân không trụ nổi đã khụy xuống. Cô nhìn mọi thứ xung quanh với sự tiếc nuối rồi im lặng nằm trong vòng tay anh, đầu đó cô thấy không đáng tin cậy nhưng lại có chút an toàn. Cô đã đi bộ được hơn chục phút để chờ điểm hẹn xe, đợi chiếc xe ấy đến mức cơn lạnh làm mất cảm nhận.

Trần Lục Bắc nhìn Triệu Trác Thầm cởi áo khoác ra trùm lên người em gái mình lại có thêm chút yên tâm. Anh bắt đầu đưa cô đến phòng khám tại nhà cũ, nơi chẳng ai biết đến cho một kẻ trầm cảm nặng. Hạ Bách vốn không vào giấc ngủ khi nằm trên tay người lạ, cô vẫn cầm lấy chum tai nghe trong tay như một vật bất ly thân.

Trần Lục Bắc chưa khởi động xe, anh biết con bé cần một không gian trong mơ tưởng như mọi lần. Sau khi chọn một bản nhạc nhẹ nhàng anh liền đeo tay nghe giúp nó. "Ồn rồi mà. Đừng làm anh sợ. Một chút nữa thôi, chúng ta về nhà nhé." Anh vuốt người hôn lên mái tóc ướt đầm mồ hôi của đứa em.

Khi ấy nước mắt tràn khỏi khóe mi người thiếu nữ, trái tim Triệu Trác Thầm như có bóp nghẹn lại. Nếu anh không được gặp cô trong những hoàn cảnh này.. Có lẽ hình ảnh trường thành, kiên cường bên ngoài sẽ mãi gây lên những làn sóng trái chiều.

[...]

Về đến căn nhà rộng lớn nhưng yên ắng đến rợn người, Triệu Trác Thầm nhắc chân đến căn phòng cuối nhà. Nơi nặc mùi thuốc kháng sinh với màu trắng của sự chết chóc, trên sàn nhà đầy rẫy những mảnh thủy tinh vỡ nát. Xung quanh vô vàn hình vẽ mang hướng tiêu cực nhưng lại đẹp đến mức mê người.

"Rợn người không?" Trần Lục Bắc lấy một ống thuốc tìm không ghi rõ tên thuốc rồi quay ra ngoài.

"Hôm nay nó có vẻ khác mọi ngày phải không? Con bé không phản kháng lại sao?" Trần Lục Bắc đi về phía ghế đặt Hạ Bách nằm, anh đặt ống thuốc xuống rồi ngồi nhìn đứa em.

Triệu Trác Thầm cúi người xuống thấp, anh dùng một tay ôm lấy đôi mắt vô cảm. "Có cần lay tay một người đàn ông, khá sâu." Ngưng lại một chút, anh cười thành tiếng. Thanh âm nửa bi nửa hài. "Liệu anh có đủ hiểu thế giới này không biết lắng nghe. Cô bé chỉ là một hạt cát, dù có tiếc thương cũng vô cùng nhạt nhòa."

Người anh cười trong góc khuất sáng. "Tôi hiểu. Con bé cũng hiểu."

Triệu Trác Thầm nhìn mặt sàn lát đá cẩm thạch, nơi đây vừa sang trọng, rộng lớn như ngôi nhà anh từng sống. Anh đủ hiểu phần nào cảm giác lạc lõng trong tầng lớp này, một cô gái như kia vốn dĩ rất khó chống lại cảm giác đó. Năm đó như cô anh cũng ăn chơi trác táng nhưng thế giới không lật mặt với anh. Mọi thứ xảy đến anh đều lo được, đủ sức gánh vác.

Nếu có thể nói đúng hơn tâm lý của Hạ Bách bị ảnh hưởng quá lâu nên hình thành nhiều nhân cách để vực dậy trong xã hội này.

Trần Lục Bắc tiêm cho Hạ Bách một liều thuốc an thần, từ thời điểm đấy tới sáng cô có vẻ yên giấc hơn.

Nhưng ngay sau đó, công việc vẫn để lại cho Hạ Bách sự đơn độc. Người anh cũng phải chạy đi lo chuyện vận chuyển hàng, người đàn ông cũng chẳng có nghĩa vụ ở lại. Đêm hôm ấy, gió lạnh lùa vào căn phòng đã lâu không có bóng người, đôi khi muốn an ủi cô bé bao năm vẫn chỉ như nhành hoa bị mọi thứ phó mặc. Nơi đây trải qua mười chín năm đều có phần phẳng lặng, khi bà mẹ còn sống ít nhất Hạ Bách không chỉ có một mình.

Bà ấy vẫn nói: "Hạ Bách.. Hạ Bách. Con phải sống tốt cho bản thân mình. Nếu không có ta hãy tìm một người đàn ông yêu mình. Bao năm nay con như vậy có thấy dễ chịu không?"

Ngần ấy năm trôi qua trong vô nghĩa, Hạ Bách vẫn mãi chỉ là một cô bé chưa lớn cho đến khi đặt chân vào giới nghệ thuật. Cô bắt đầu một trang mới, không quá màu mè nhưng nổi bật hơn đề gây chú ý. Công việc đó không phù hợp với những kẻ sợ áo lực như cô, chỉ là thời điểm này cô muốn thử sức. Đôi khi cũng phải gạt cái tôi của bản thân lại để tránh gây tai tiếng.

Sớm hôm sau, Triệu Trác Thầm theo như Trần Lục Bắc dặn phải đưa đón Hạ Bách đi học nên có mặt rất sớm. Lần trước, cô đề ý cô rất thích ăn há cảo truyền thống nên anh có mua một suất lớn cho ba người ăn. Nếu ăn không hết cô có thể để hấp lại ăn, với người giàu như cô có làm thế không thì chưa biết.

Hạ Bách vệ sinh cá nhân xong cũng đứng giờ giấc như thường ngày, do không phải ngày cần mặc đồng phục nên cô cũng lựa bộ đồ cho hợp mắt. Xong xuôi cái là chạy xuống dưới nhà xem có gì ăn nhưng chưa gì đã thấy người đàn ông ngồi sừng sững trong phòng khách.

"Xong rồi hả? Lại ăn sáng đi." Triệu Trác Thầm mở miệng xong cái là chuyển qua chú tâm vào máy tính làm việc. Anh được đưa lên làm bên tập đoàn ngoài giờ nên công việc có thể chi phối toàn bộ thời gian. Nhưng để ý kĩ thì Hạ Bách gần như không nhớ gì đến chuyện hôm qua, cô chỉ cắm mặt vào ăn thứ đồ rẻ mạt trên đường phố mà chẳng thiết đến xung quanh.

"Thầm.. Anh mua ở đâu mà ngon vậy?" Hạ Bách ăn được gần nửa hộp mới chịu mở miệng hỏi, ánh mắt ngạc nhiên thấy rõ.

"Hừ?" Triệu Trác Thầm rời mắt khỏi màn hình máy tính, tay tiện thể đưa ly trà nóng của mình cho người đối diện. "Ăn vừa miệng không?"

Cô gật đầu, tay cầm lấy ly trà còn rõ hơi nóng truyền vào lòng bàn tay. "Ngon hơn trong nhà hàng tôi từng thử."

Anh bật cười, cô thực sự chẳng nhớ rõ chuyện hôm qua hay là đi nó một cách dễ dàng. Thực ra, như giờ cũng tốt hôm nhìn thấy cô tới qua. "Nếu thích thì thoải mái sẽ mua cho cô. Ngon hơn cả cô tự làm luôn chứ?"

Hạ Bách bĩu môi. "Dĩ nhiên."

"Ăn mãi lên còn đi học. Tôi còn phải đến công ty nữa." Triệu Trác Thầm gấp máy tính xuống, đôi mắt chú ý những cử động mới trong con người đó. Trông cô như vậy anh thấy yên tâm hôm tới qua, cho dù giữa hai người chẳng có gì nhưng hiện tại trong anh không lo nghĩ quá nhiều.

Hạ Bách đóng hộp xộp lại, buộc thêm lớp túi ni lông bên ngoài rồi chạy vào bếp cất chỗ đồ ăn thừa. Lau miệng bôi thêm chút son môi cái là chạy ra đứng ngay ngắn chờ Triệu Trác Thầm. Anh hôm nay không lái ô tô mà đi phần khối lớn, chiếc xe này vốn là bản giới hạn nên để nói mua được ngoài quan hệ ra anh cũng kiếm được kha khá tiền.

Hạ Bách đi lại gần quan sát chiếc xe, thực sự đến cô còn muốn lái nữa chứ chưa nói đến ngồi. Đang mê mết với thiết kế này, Triệu Trác Thầm mới khởi động xe.. Nghe tiếng bô xe mà lòng trở nên phấn khích. Chỉ là nhìn bộ dạng có chút sức sống của Hạ Bách xong Triệu Trác Thầm mới thấy con người cô đáng thương như nào.

Hạ Bách chính là kiểu người sống cho ngày hôm nay, đến đâu hay đến đấy.

[...]

Ngồi sau lưng người đàn ông cách nhau một cái ba lô, Hạ Bách bỗng dưng nhớ đến chuyện đêm qua. Cô ngồi im ngắm lại cách cư xử của bản thân, mỗi lần gặp phải những chuyện tương tự cô có vẻ vẫn động thái khác nhau. Những người bình thường như anh liệu có thấy có tách biệt không? Hay nghĩ có giống kẻ ngu ngốc không biết nghĩ cho mình. Thực chất, thời điểm đó đến giờ cô không tìm nổi cho mình một lý do để biện bạch.

Phút chốc nữa thôi sẽ đến trường học, nơi đó chưa từng có kí ức vui vẻ với Hạ Bách nhưng vì những điều trong tương lai. Lần này, cô làm mọi thứ vì hy vọng trong tương lai. Thời gian không phải bóng râm có thể che chở cho cô cả đời, nó cũng có chân nên cứ lãng phí với những thứ suy nghĩ tiêu cực sẽ giết chết cô mất.

Dùng xe trước trường học, Hạ Bách chậm chạp hẳn ngay cả khi xuống xe. Triệu Trác Thầm từng học ở đây nên biết những kẻ yếu hèn sẽ mắc vào rắc rối gì, những vụ bê bối trong trường cũng nhờ vào thế lực ngầm che đi. Họ làm việc vì tiền rồi dùng lý thuyết để bảo vệ những học sinh bị bắt nạt là thường tình. Những câu chuyện đó có bao người biết cũng chưa từng lọt ra ngoài nửa tiếng, thời anh học nó là cái khoá để cứu chính bản thân.

"Nếu có chuyện gì thì gọi cho tôi. Nghe chưa?" Triệu Trác Thầm tháo mũ bảo hiểm cho Hạ Bách, đôi mắt của những chú chuột bạch bao giờ cũng lẻ mề hãi hùng như cô. Đây không phải chuyện dùng thế lực của Trần Mặc Cảnh để cứu giúp, nếu không biết lường trước kẻ dễ kích động như cô sẽ chết lặng về mặt tâm lý.

Hạ Bách khẽ cười. "Anh nói phải giữ lời."

"Hứa với tôi. Không được sợ đến mức quên đi." Triệu Trác Thầm đặt mũ trước chỗ ngồi, không quên quay lại dặn cô bé đang trí. Trong trường học là xác suất trở thành kẻ bị trêu đùa, anh chỉ muốn đảm chắc mình nhìn nhầm sự lo hãi trong đôi mắt xinh đẹp đó.

Trước khi bước vào cổng trường, nụ cười Hạ Bách rạng rỡ như những bức ảnh được lan truyền về sức sống của cô. Cho dù là giả dối bao phần nhưng không ai phủ nhận nó đẹp đến mê người, còn với những kẻ biết một chút về cô như anh là đáng thương đến mức nghĩ tới lòng đều bị chặn lại.

Hạ Bách không phải người thích leo cầu thang nên lúc đi lên có chút khó chịu, cô chỉ biết nhìn những bậc thang kế tiếp rồi nghịch tay áo dài lượn thướt. Thực ra cô thích mặc đồ rộng hơn là bó sát, thoải mái trong việc hoạt động.

Đi được đến tầng ba, Hạ Bách bị một nhóm nữ sinh chặn lại giữa đường nên gương mặt biến sắc hẳn. Lúc đầu, cô không biết nên điều chỉnh cảm xúc như nào vì là lần đầu tiếp xúc gần. Cô vội lùi một bước chân, họ cũng tiến thêm một bước với vẻ mặt vui vẻ không có gì đáng ngại. Nhưng rất nhanh sau đó một nữ sinh nghe tên Lạc Mị dùng chân đá mạnh về phía Hạ Bách, cũng may né được nên cô chỉ mất thăng bằng vài giây.

Hạ Bách đứng lại đôi mắt nhìn bốn người trước mặt, càng khiến bọn họ thấy hứng thú. Chất giọng của Lạc Mị nghe thánh thót gần gũi. "Có bản lĩnh đấy cô bạn nhỏ." Cô ta đưa tay nghịch những lọn tóc của Hạ Bách. "Hay bọn mình chơi chung đi."

Người thiếu nữ hét tay Lạc Mị ra, cô dứt khoát muốn nhanh chân về lớp học nhưng cả bốn người kia lại vây tròn xung quanh. Đôi mày cô chột nhú vào, càng không hiểu mình đã làm gì

để bọn họ chú ý đến. Nếu là trước đây có lẽ cô đã bị đập ngã xuống ngán này bậc thang, sống lưng cũng ê buốt lâu rồi.

"Phản ứng mạnh thế?" Lạc Mị tiến đến gần hơn với gương mặt thánh thiện, một chút cũng không để lộ vẻ gian ác. Người bên cạnh lại đã thêm một câu. "Nhìn gần đôi mắt cậu không sợ sệt như đêm qua nhỉ?"

Bờ vai Hạ Bách chưa kịp run lên đã bị Lạc Mị bấu lấy đẩy mạnh về phía trước, tấm lưng mỏng chóng va chạm với bức tường tạo ra âm thanh lớn. Cô vẫn đứng vững nhìn đám người phía trước, những người quan sát bên trên như muốn giúp nhưng lại chọn cách im lặng để yên thân. Hơi thở cô dần trở nên gấp gáp khi ấy, càng nhiều người bản thân lại càng mất bình tĩnh. Nhưng không có Từ Nhị nói giúp cô nữa, chị ấy dặn cô phải làm chủ bản thân, phải biết phòng vệ.

"Mọi người biết không? Đêm qua cậu ấy bị đám say rượu cưỡng bức.. Thật đáng thương phải không?" Lạc Mị nói đủ cho mọi người nghe, chất giọng rêu rao như muốn kích động tâm lý với Hạ Bách. Không biết cô ta hiểu Hạ Bách như nào nhưng nó hoàn toàn biến đầu óc cô trở nên hỗn loạn. Miệng cô ta vừa nói vừa quay về từng hướng, về mặt mang theo sự tức thương.

"Nhìn nè... Tay cậu ấy còn rõ vết tím. Cổ thì sao nhỉ?" Lạc Mị cố tình lấn át Hạ Bách vào thế bí, cô ta hát tóc cô lên.

"Còn phải xem là bị cưỡng hay tự nguyện."

"Xem mấy ảnh cô ta chụp chưa.. Rất khiêu gợi.."

"Được học ở trường này mà không có học bổng. Gia đình không rõ làm gì.. Nghề đó cũng được rất nhiều tiền để trang trải cuộc sống mà."

Nghe qua những từ ngữ có chút thân quen trong cuộc sống, Hạ Bách bỗng bật cười. "Nói đủ chưa? Các người đang cho mình thuần khiết lắm sao?" Nhưng lời nói của cô có nội lực còn ánh mắt đã bị mái tóc rũ xuống che đi. Bản thân cô đã hứa không được buông bỏ mình nhưng lại đang cho họ lấn át lên. Vô cùng nghịch lý.

Lạc Mị mở to mắt nhìn Hạ Bách, cô ta tiến lại gần thì thầm. "Tôi nhớ khi học cấp ba, cô như chú thỏ nghe lời mà. Con người đó sau khi bỏ học... Phấn đấu rồi?"

"Hạ Bách... Hạ Bách. Cái tên này là ai đặt cho cô vậy? Bố mẹ cô đâu?"

"Hạ Bách.. Nghe rất hay."

Thanh âm đó nhỏ nhẹ nhưng khiến tâm can người thiếu nữ như thất lại, cô chính là không mạnh bạo được với những lời nhắm trực tiếp vào nỗi sợ. Nhưng cô cũng không thể chịu được cảm giác thấp cổ bé họng chỉ vì những thứ mình đã trải qua. Khi ấy, con phần uất trong cô gần như đi đến đỉnh điểm khiến đôi tay cũng nóng nảy đẩy Lạc Mị ngã xuống.

Cô ta phản ứng nhanh nhẹn hơn Hạ Bách nhiều. "Mẹ này."

"Con khốn.. Để xem mày chạy được bao lâu." Lạc Mị nhìn theo xuống cầu thang, cô ta không hét mà nhẹ giọng nhắc nhở.

Hạ Bách không chạy, cô chỉ xuống cầu thang chậm rãi coi như chưa có chuyện gì xảy ra. Cô không mở nổi miệng để hét lên, cũng không ngừng được bước chân của bản thân. Khi ấy, cô chỉ nghĩ..

"Không hoà đồng cũng là một tội."

[...]

Hôm ấy, Hạ Bách không tham gia một tiết học nào mà ngồi im ở ngoài hàng rào sau trường.

Lúc cô gọi điện cho Triệu Trác Thẩm, anh nói chỉ cần ngồi đó anh sẽ tới ngay. Anh ấy không nói dối như bố hay anh trai cô, rất nhanh trèo rào vào giúp cô ra ngoài.

Triệu Trác Thẩm có nói: "Trốn học phải lên kút như này mới có hoài niệm đẹp."

Công việc của người đàn ông không phải rảnh rỗi, đưa cô về nhà xong liền đến tập đoàn. Buổi sáng anh mặt thoải mái bao nhiêu thì lúc đó cũng bị bó chặt trong bộ vest.

Hết Phần 18

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Hồi quanh mới biết cô cũng bắt lực với bản thân mình

Chiều hôm đó, giáo viên có làm việc với bên quản lý của Hạ Bách nên cũng không có gì to tát.

Hạ Bách cũng chẳng rảnh rỗi để nghĩ đến nhiều chuyện, kí hợp đồng quảng cáo sửa rửa mặt xong là cô chuyển đi chụp ảnh. Trời đã lạnh mà trang phục mỏng manh nên cô cũng cố gắng hoàn thành nhanh nhất. Do sống lưng ban sáng bị va chạm mạnh nên cô không làm được quá nhiều tư thế, càng cố thì cơ thể càng có nét cứng khiến thợ ảnh không hài lòng.

"Được rồi. Hôm nay tới đây thôi." Chủ đoàn có vẻ đã mệt nên mở giọng khó chịu, tay cầm tập báo đập xuống bàn mấy cái.

Hạ Bách không muốn bị đánh giá thiếu chuyên nghiệp hơn so với trước đây nên chỉ biết cúi người xuống cúi lạy. "Xin lỗi. Lần sau tôi sẽ làm tốt hơn."

Ông chủ Li thờ dài, không muốn trách nhiều về người mới vào nghề. "Cô về xem lại cái lưng đi. Cứ làm nghề mà tránh né Phúc Thương chỉ thấp bé mãi thôi."

Hạ Bách biết mình phải làm gì nên cũng nhận lời chỉ bảo. "Cảm ơn đã nhắc nhở."

Vừa xong cái thì chị quản lý chạy ra đưa cho cô chiếc áo khoác. "Xuống âm độ rồi. Vào thay đồ đi có người đến đón em rồi."

Cô ngẩn ra không hiểu. "Em không đi xe của công ty nữa mà."

Chị TrâmBác cười tìm tìm. "Gớm có anh nào tậu xe sang bên ngoài đội kia kia." Nói xong chỉ vỗ vai cô thêm cái, giọng điệu nghiêm chỉnh hơn. "Em làm gì mà Phúc Thương dám bỏ cuộc thế?"

Hạ Bách khẽ cười, ghé tai người chị nói. "Nhờ người đàn ông đó."

TrâmBác bủi môi ghen tị. "Em về tập giao tiếp đi nhé. Cứng cáp quá."

Hạ Bách gạt đầu xong cũng chào quán lý đi thay đồ, những lúc làm việc có chút căng thẳng nhưng chẳng hiểu sao trong người cô có sức sống hơn. Mặc được thêm cái áo len cổ lọ vào người cô ấm hẳn, xong xuôi cái là chẳng biết trời đất mà đi ra tìm xe người đàn ông.

"Đang này." Triệu Trác Thầm bước ra từ tiệm thuốc lá nổi tiếng gần đó, trên tay đã châm sẵn một điếu. Trông từ xa trên gương mặt anh xuất hiện vết bầm tím, lại gần hơn mới thấy gương mặt sưng lên như nào.

Thấy Hạ Bách định mở miệng hỏi anh nhanh chóng chep miệng rồi nhả chìa khóa xe trong túi áo. "Lên xe đi."

Khẩu miệng người thiếu nữ vẫn muốn hỏi thăm tình hình nhưng nhìn ánh mắt lạnh nhạt đó cô nhanh chóng quay đi. Anh cũng bước ngay phía sau, đi nhanh hơn vài bước mở cửa ghế phụ giúp cô.

"Được rồi. Tôi không sao." Triệu Trác Thầm nhìn ánh mắt mang theo sự lo lắng đến tính mạng của cô gái. Anh bật cười xoa mái tóc vừa được tia nắng đi. "Lên xe đi."

Hạ Bách nghe vậy cũng chẳng nói gì ngồi lên xe, cả chặng đường dài cô chỉ biết liếc nhìn người đàn ông bên cạnh. Không những ở mặt mà đôi tay thon dài đầy sức hút cũng đầy vết thương.

Triệu Trác Thầm vô tình quay sang bắt gặp ánh mắt Hạ Bách, anh công nhận cô có đôi mắt trời phú nhưng lại biểu đạt cảm xúc thật thà quá thể. Giọng anh khắt khe. "Muốn gì thì phải mở miệng. Cô cứ im lặng nhìn thế ai biết cô quan tâm không?"

Đôi mày Hạ Bách nhíu lại trước tính cách tự cao của người đàn ông. "Anh rõ ràng không muốn tôi hỏi."

Triệu Trác Thầm quay vô lăng một vòng, ánh mắt vẫn chú trọng đường phố hơn trước hết. Xong một lúc anh mới quay sang nhìn về mặt bức bối của cô gái. Thực ra, nét mặt thì ra đáng người lớn nhưng anh thấy cô chẳng khác gì đứa trẻ. Anh mới cười có ý chọc tức thêm. "Vậy xem ra cô quan tâm tôi."

Hạ Bách tắt màn hình điện thoại, cô nhíu đôi mày lại để lộ rõ đôi mắt sắc sảo. "Anh gài tôi đấy hả?"

Về mặt đầy hoài nghi của cô bé đó khiến người đàn ông không nhịn cười nổi, anh quay sang gạt đầu mấy cái. "Nếu cô cứ như này thì ai dám bắt nạt chứ?"

"Này.. này." Hạ Bách không kiểm soát được hành động cử thể bực tức giận mà giẫm gót giày xuống xe. "Anh bị đánh đến mất nhận thức hả?"

"Ai nói tôi mất nhận thức?" Triệu Trác Thầm có chút khựng lại khỏi, ánh mắt theo dõi cách cô dừng hành động. "Tôi chỉ muốn cô nói chuyện nhiều hơn thôi."

Mọi hành động của Hạ Bách ở lưng chừng nhanh chóng về đúng chỗ, cô như hút mất sức sống lặng nhìn xuống đôi chân. Khi đó, trong lòng chính là không biết mọi chuyện diễn ra có những ai để khiến mình mang màu sắc khác đến vậy. Triệu Trác Thầm giống như Từ Nhị giúp cô bước ra khỏi cái học nhưng anh luôn cho cô biết nếu có và không có sự tiếp nhận từ bản thân đều vô nghĩa.

"Cô thấy thế giới bên ngoài khác nghiệt không?" Người đàn ông rút một điếu thuốc trong bao ra ngậm lên miệng rồi cầm bật lửa mồi thuốc. Anh của trước đây từng ghét những kẻ đứng bên trong mức khả năng của mình mà than vãn. Có thể Hạ Bách ngoại lệ nên để lại cho anh chút thương cảm, anh từng muốn bỏ mặt con người yếu đó nhưng cho đến ngày hôm nay chính là không thể. Anh không biết cuộc sống giàu có thiếu tình thương của cô khác anh như nào..

Nhưng mặc định một điều Triệu Trác Thầm cho rằng: Cô chỉ là một đứa trẻ được học qua lý thuyết trưởng thành. Sợ sệt.. Càng chẳng có bản lĩnh đối chất với sự thật.

"Cô thích công việc của mình chứ?" Triệu Trác Thầm nhả khói thuốc, tay để ra ngoài cửa xe búng điếu thuốc. "Thích sao không dám nói? Bản lĩnh của cô đâu?"

"Lúc cô cần thể hiện thì không. Lúc cần có thì rụt mình lại." Giọng điệu chất vấn của người đàn ông nghe càng về sau càng khiến Hạ Bách cảm nín. Cô không chắc bản thân mình tệ đến mức đó, nhưng việc cảm và điều khiển bản chất của mình theo hoàn cảnh.

"Vội tôi như này là có chút sức sống rồi." Hạ Bách hít một hơi sâu.

"Trên đời này trước tôi sợ rất là một mình. Sau này mới thấy, tôi phải tự chân đứng dậy chạy tìm hạnh phúc."

Hạ Bách quay sang khẽ nhìn Triệu Trác Thầm đang lái xe. "Tôi hỏi anh có đang đau không?"

Người đàn ông nhanh chóng thả nhẹ một câu như thường tình." Quen rồi."

Lúc này, ánh mắt cô mới hạ xuống nhìn pho xá vắng lạnh. "Trên đời này làm gì có kẻ không biết đau. Cho hay rằng cũng chỉ để lừa mình."

Sinh ra đã là ngọc bảo của nhà họ Trần, một tác thật trên người cô đều đáng trân trọng hơn tất cả. Cô từng chẳng phải làm gì nhưng ở trốn học đường, không lường trước bản thân phải sống ra sao để tránh nguy. Ở nơi đó chính là thấy nhưng tâm cùng miệng đều phải học cách chôn cất. Khi yên bình nhất là coi những thứ họ cầu cứu là vô thanh, chỉ bằng là một kẻ đứng ra bảo vệ chính nghĩa lại chọn im lặng.

Năm đó, Hạ Bách chính là không muốn bạn học bị dồn đến đường cùng mà nói hộ một tiếng. Cuối cùng không giúp được cô ấy bao nhiêu lại đưa mình vào vòng vây.

Thanh xuân người thiếu nữ được chia làm hai mảng màu trên bức tranh, những năm học để lấy thành tích không có quá nhiều bạn, chỉ chơi cho có lệ. Khi bị ức đến mức phát khóc cũng chỉ lặng lẽ đứng dậy, cô không nói cho ai không vì họ không nghe mình. Như vậy, chẳng khác nào gián tiếp giết chết bao mạng người. Gia đình cô chưa từng muốn tay cô dính máu, dính đến pháp luật. Cho dù họ đáng chết như nào chỉ mong đời của cô mãi là đoá hoa không nhuộm bụi trần.

Thực ra, ánh mắt như không có năm đó Hạ Bách nhận được đều mang một nỗi lo sợ. Nếu họ giúp cô một tiếng, chính là đắm sau lưng bản thân mình một nhát. Cô đến trường cũng chỉ vì học để lấy bằng rồi lên đại học, sau đại học lớn rồi có thể quyết định tương lai xán lạn.

Chuyện tâm lý vẫn là vấn đề không đoán được Hạ Bách nhiều năm, cô từng sợ đến trường học vì tiếng la hét của chính bản thân. Sau này, cô chịu không nổi chỉ biết ăn chơi để tìm thêm chút bản lĩnh. Thực ra, cô chịu đựng không giỏi nhưng những người xung quanh cô đều kiên cường đến lạ. Cô không muốn phụ thuộc vào danh của bố mình, anh trai hay cả người mẹ đã khuất. Bọn họ đều không sợ trời, không sợ đất, sống trải lại đạo lý có từng học trên lớp. Nhưng những kẻ đó có luật của riêng mình, họ có đau cũng chỉ được phép âm thầm cảm nhận nỗi đau thể xác đến tâm hồn.

Dần có một điều thành quen, không phải toàn thân xác đều thấy quen mà bản thân tự lừa xúc giác. Hạ Bách cho rằng có kêu gào cũng chẳng giúp được gì, không phải con người ai cũng sẽ lớn sao? Họ đều che giấu những thứ họ muốn rất giỏi, có khi hơi sơ hở nhưng đều che giấu những thứ bản thân cho là nhục cười.

Chẳng ai đột nhiên mình trở nên đáng thương để nhận thương hại, thâm sâu bên trong những điều đáng ghét vẫn được nhận định đều có những trái tim không mở được lời.

Kê bên ngoài ánh sáng vẫn chẳng bao giờ xem xét chuyện đúng sai của kê mãi sống trong bóng tối. Suy cho cùng cả hai cái đối lập đều chỉ đang biện minh.

"Vậy tôi hỏi cô." Triệu Trác Thầm nhìn điều thuốc hừng hực cháy chậm trong con gió rét. "Một con người có bản lĩnh với một kẻ yếu ớt chỉ muốn người khác thương hại mình cô muốn gì hơn?"

"Sao cô không động tay với kê làm tổn thương mình?" Ánh mắt anh sâu thẳm là hơi lạnh, càng nhìn vào càng thấy cách xa muôn vạn.

Cô chỉ biết gượng cười. "Vậy anh nói người như tôi phải làm sao?" Cô ngừng lại rồi nói thêm "Chẳng ai muốn đem mình ra làm trò đùa cả, tôi không phải lúc nào cũng là chính mình."

Triệu Trác Thầm vươn người sang phía Hạ Bách, khẽ ôm lấy đầu cô. "Tôi giúp cô có bản lĩnh, cô giúp tôi hoàn thành nó được không?"

Người thiếu nữ chỉ cảm thấy bản thân rất dễ chịu, nhiều năm rồi cô mới cảm nhận được chút hơi ấm từ người lạ. Cô hỏi rõ hơn một chút. "Sao anh muốn giúp tôi?"

Câu nói của người đàn ông sau đó đầy ẩn ý. "Đề sau này cô có thể tự lo được."

Sau cùng, hỏi đi hỏi lại Triệu Trác Thầm mới thấy cô bất lực như nào.

[...]

Tối hôm đó, Triệu Trác Thầm ghé nhà Hạ Bách vì vết thương cần được sát trùng. Mấy chuyện này không phải khó làm nhưng cô đã mở lời anh cũng không từ chối.

Hạ Bách nhanh nhẹn hơn anh nghĩ, mấy việc này làm rất chu toàn. Tuy có chút mạnh tay không giống những cô gái khác biết dẻo miệng. Một khi cô tập chung làm việc gì đó, ánh mắt sẽ không rời khỏi nửa giây.

Vừa xong cái là Hạ Bách thu dọn mọi thứ gọn gàng. Lúc sau, quay ra từ trong phòng mới nhìn người đàn ông đang vắt chân vói về mặt chẳng giảm chút cao ngạo nhưng cũng dễ nhìn. "Ở lại ăn cơm chứ?"

Triệu Trác Thầm nhướn mày. "Mời thì ăn."

"Vậy ở lại đi. Coi như cảm tạ lòng tốt của anh." Cô vừa nói vừa búi nhanh mái tóc ngắn lên.

Anh cũng không ngồi yên, cởi bỏ lớp áo vest xuống đứng dậy xắn tay áo, cởi thêm hai cúc. "Nấu gì tôi phụ cô."

Hạ Bách khẽ cười nhìn đáng vẻ nam nhân, không chê được gì đành đi vào bếp. "Anh giúp tôi rửa rau. Tôi ướp thịt."

Triệu Trác Thầm theo dõi kĩ cách Hạ Bách làm việc, ánh mắt quả nhiên tập chung đến mức khi bắt tay vào nấu ăn rồi cũng không mở miệng đến một lời. Cuộc sống như vậy với anh vô cùng tẻ nhạt, khi anh đến gần cô cũng không cảm nhận được mà chăm chú nhìn miếng thịt chín đều chưa. Đôi khi anh cũng tự hỏi: Bản thân giúp một đứa trẻ như cô vì gì? Một đứa trẻ ở tuổi vị thành niên không biết quản mình.

"Cô muốn luộc hay xào rau?" Triệu Trác Thầm đứng gần kẻ người thiếu nữ, đứng nhìn chảo thịt từ phía sau cô.

Hạ Bách giật mình, theo phản xạ mà dịch sang bên cạnh một chút. Lúc đó, sống lưng cô va chạm vào cơ thể người đàn ông nên con đau lại trào về khiến cô vội dùng tay chống xuống bệ bếp. "Cứ đề đó tôi nấu được."

Chân Triệu Trác Thầm định tiến đến phía cô một bước nhưng nhanh chóng khựng lại. "Cô chóng mặt sao?"

Hạ Bách cố đứng thẳng dậy nhưng không may trượt chân ngã xuống, cũng may anh nhanh tay đỡ lấy. Thân xác cô khi đó như muốn tách ra làm hai, đôi mắt chỉ biết nhắm chặt vào vải gầy dễ chịu đựng. "Được rồi. Được rồi. Đề tôi ngồi xuống."

Anh nhanh chóng kéo ghế bàn ăn ngay đó đỡ cô ngồi xuống. "Hạ Bách.."

Cô chặn họng. "Tôi không sao."

Triệu Trác Thầm nhìn tay Hạ Bách mân mê sau lưng, gương mặt lại đang cố chịu đựng nên nhanh chóng kéo cô úp mặt vào lồng ngực mình. Cô lúc đó chỉ biết hoảng loạn hét lên. "Anh làm cái gì thế?"

"Ngồi im." Người đàn ông hạ giọng xuống, một tay đã kéo áo lên của cô lên đến gần vai, quanh sống lưng người con gái đó tím bầm vì máu tụ lại.

Ánh mắt anh biến sắc hẳn, hành động cũng không nghe theo lời nói của Hạ Bách. Anh vội bế cô từ bếp vào phòng khách, ép cô nằm sấp xuống rồi tìm đến hộp thuốc cô mới sát trùng cho mình. Cũng may có thuốc nặn giảm đau nhức nên xức một lượng nhỏ lên lưng cô.

Hạ Bách không thích cảm giác người đàn ông động vào da thịt mình, cô kéo áo xuống lật người lại. Nhìn anh đang đóng nắp thuốc, miệng cũng vội cứu thân. "Tôi tự làm được."

Triệu Trác Thầm đặt lọ thuốc xuống hộp đồ y tế, anh cũng chỉ cười nhìn cô. "Vậy cô làm tôi xem nào."

Hạ Bách cứng họng chẳng nói được gì, thực sự người cô đúng là rất dẻo nhưng để nói dùng tay xoa bóp lưng hiện tại rất khó. Chỉ cần đề tay dịch lên phía sau lưng một tí cũng tẻ cứng người, có vết thương khá nặng. Sáng giờ, cô cũng chỉ nhìn qua lúc thay đồ để chụp, khi đó mới bắt đầu chuyển tim mà uốn nắn chụp hình đã khó.

"Tôi chỉ phản ứng nhất thời. Xin lỗi." Triệu Trác Thầm nhìn về mặt của cô gái trước mắt, thuần khiết đến mức anh phải mở lời vì hành vi. Nhiều năm rồi anh mới tôn trọng một người như vậy, anh biết cô sẽ không khóc nhưng sẽ rất khó chịu nên khẽ cười. "Tôi nấu đồ ăn, cô tự thoa thuốc nhé."

Hạ Bách gật đầu, rõ ràng đều không quá áy náy như người đàn ông nghĩ.

Sau lần đó, Triệu Trác Thầm rất dễ ý hành động của mình. Không quá gần gũi nhưng đều rất quan tâm cô.

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Giữa hai người đều không có quá nhiều cuộc gặp

Hai người sau này cũng không rõ ràng, giống như mỗi người một ngã muốn nói chuyện thì dùng điện thoại. Tối hôm đó, anh giúp cô nấu bữa cơm xong là có việc gấp phải rời đi ngay. Mấy ngày sau liên lạc lại liền nói phải chạy chuyến hàng mới, chỗ anh đang có tuyết rơi. Hôm đó anh có quay video khung cảnh xung quanh lại, nếu để ý trong đó có gì ý nghĩa thì Hạ Bách không biết. Nhưng cô nhận thấy một điều, anh ngồi ở một nơi chơi vui, nghe rõ sẽ thấy tiếng gào thét.

Có một lần, ngồi trong nhà hàng với đủ thứ đắt đỏ Hạ Bách vô tình nghe thấy đầu giấy trái ngược. Thực ra, đang nói chuyện với anh thì chị bán hàng nói tiền của một xuất com hộp. Lần đó, cô định khoe chiến tích sau hai tháng lăn lộn trong nghề với bàn ăn này.

Hiện tại đã tối muộn. Hạ Bách cũng kịp rời công ty sau khi nhận vai phụ của bộ phim học đường. Cô không biết mình làm tốt không nhưng rất phấn khích.

Trước đây sẽ có ba người khiến Hạ Bách cuống lên vì nghe tin họ về thăm mình, giờ nghe máy Triệu Trắc Thầm nói sẽ hạ cánh về thành phố trong vài phút nữa mà lòng cô không tránh khỏi hồi hộp. Từ đoàn phim cô bắt xe đến sân bay, không một chút chần chừ vì tính lười nhác mà chỉ thấy phấn khích. Thời gian từ đây đến sân bay cũng mất nửa tiếng, cô ngồi một mình cũng chỉ biết nghe nhạc.

Triệu Trắc Thầm có dặn cô. "Nếu âm nhạc là liều thuốc cho cô, tôi cũng có thể."

Thực ra, hai người không thân thiết, cũng không phải dành tình cảm nam nữ cho nhau. Nếu có trong lúc này thì Hạ Bách đã thua một ván, anh chỉ nói muốn giúp cô thoát ra khỏi thế giới cô độc đó. Chưa từng nói là thế giới mới đón nhận cô.

Sân bay về đêm nhưng vẫn đông đúc, kẻ chờ chuyến bay, kẻ đón người thân. Hạ Bách đứng ở một vị trí ít người, không muốn gây chú ý.

Cô đứng đó không quá lâu nhưng đủ để phân định lại cảm xúc của mình, tay cô vì gió mà lạnh buốt. Đôi mắt vì mong chờ lại mang một niềm vui.

Hiện tại là khoảnh khắc nhiều năm rồi Hạ Bách không nhận được. Giống như nhánh hoa lại nở rộ hơn một chút, cứng cáp cũng e thẹn một chút.

Triệu Trắc Thầm khi lấy xong đồ liền gọi cho Hạ Bách một tiếng, anh vốn nhìn thấy cô trước nhưng lại dờ dờ xem cách cô đưa mắt tìm kiếm. Tóc cô dài hơn tháng trước, cũng có thể tháng này gặp nhau ít nên anh không để ý. Nhưng anh để ý một điều, cô không tìm được là dựa lưng vào cột nói anh tự ra ngoài sẽ thấy.

Vẫn như trước Hạ Bách rất dễ bị hù từ phía sau lưng, chẳng qua do cô ấy đang chú tâm vào điện thoại chứ nếu không cũng rất cảnh giác.

"Anh bị điên à?" Hạ Bách vừa thấy mừng lại vừa thấy bức, cô cau có với người đàn ông xong bị anh cúi đầu một cái.

"Người nổi tiếng lại nổi tiếng hơn." Câu nói của Triệu Trắc Thầm vốn mang tính chúc mừng nhưng lại muốn đùa vui một chút. Anh không để cô cãi thêm nên bá vai đi ra ngoài bắt xe.

"Dạo này thế nào? Đám nữ sinh đó còn lán càn không?" Anh nhìn thành phố đã lâu không quay về, mọi lần có hạ chân ở đây cũng đều nhanh chân lên xe về nhà.

Hạ Bách bặm môi, cô ngửi rõ mùi thuốc lá trên người đàn ông. Một lúc sau suy nghĩ xong mới nói. "Không phải là không. Nhưng tôi không thấy sợ nhiều nữa."

Anh như người thầy nghe được thành quả của học trò, giọng nói nửa tin nửa không. "Nói xem cô đã làm được những gì nào?"

Hạ Bách thờ dãi, một chút cũng không muốn nhớ tới chuyện đã qua. "Nó không hào nhoáng như cách anh giải quyết đâu. Tôi chỉ mới dùng kéo cắt tóc cô ta thôi."

Sau đó về mặt anh trở nên khó tin, đứng lại quay sang nhìn cô mấy nửa phút. Cuối cùng không tin nổi mới dứt khoát hỏi. "Thật?"

Hạ Bách khẽ cười vén mái tóc dài quá bả vai một chút lên. Cô chỉ muốn nói, so với cái anh không ngờ đến đó thì Lạc Mị đã rạch một vết từ sau tai đến quay hàm cô. Nó đúng chẳng có gì đáng khoe ra nhưng cô biết sau đó sẽ nhận được chút quan tâm. Ít nhất lần này cô không chịu đựng một mình.

Triệu Trắc Thầm lập tức xoa mái tóc Hạ Bách rồi tung. Anh không muốn nhìn thấy vết thương còn rõ những đường thịt chưa khít. Càng nhìn vào đáng về vô tư của cô hiện tại, anh vừa mang chút yên tâm vừa phần nào tự hỏi có phải do cô mau quên như đêm hôm đó không.

Người đàn ông tháo khăn quàng cổ còn mới cứng của mình ra, anh giữ lấy bả vai cô. "Đứng im" Mới nói được hai từ, anh đã tỉ mỉ quàng chiếc khăn lên sao cho đẹp mắt.

Hạ Bách đứng sao cũng chỉ đến ngực Triệu Trắc Thầm, có lẽ do hôm nay cô đeo giày trượt nên mới nhận ra điều này. Ánh đèn đường rơi vào bóng lưng đó mang chút cách biệt, nhìn anh từ hướng nào cũng chỉ là kẻ chui lén trong xã hội. Đồng phục của người như anh ngày qua ngày chỉ có sắc đen.

Quàng đến lúc khăn cuốn tròn cổ người thiếu nữ rồi Triệu Trắc Thầm mới dùng tay chải đều cô lại. Anh làm rất thành thạo, giống như trước đây mỗi mùa đông trải qua đều vậy. Nhìn tóc cô đều lại, anh mới vẫy một xe taxi đỗ bên đường.

"Ngồi đằng sau xe chứ?" Anh vừa khỏi vừa chu đáo kéo khăn kín mũi cô.

Hạ Bách ậm ừ đồng ý, trong lòng thấp thoáng chút áp ám

[...]

Triệu Trắc Thầm chọn một quán lẩu Tứ Xuyên ở phía sau thành phố, mọi thứ cũng khang trang không kém bên ngoài. Dù ở trong hẻm nhỏ nhưng khách lúc nào cũng chật cứng, anh là khách quen nên dù sao cũng có phần ưu tiên.

Hạ Bách vốn lạ lẫm với những khung cảnh như vậy, gần đây cô mới tiếp xúc nhiều với những quán ăn nhỏ lẻ. Lúc đầu dùng chân xuống xe, tâm hồn ăn uống gần như chiếm hết suy nghĩ trong đầu cô.

" Còn đứng đờ ra đó." Triệu Trác Thảm nhìn Hạ Bách cúi đầu ủ mình trong chiếc khăn, thấy cô chậm chạp tiếp nhận liềm đánh mắt vào bàn trống duy nhất bên trong. Xong cái chân anh cũng nhanh chóng bước đến dành cái bàn trong góc.

Hạ Bách không quen với cảnh tượng này, cô cứ chậm rãi nhắc đôi chân ê buốt vào trong. Ngồi xuống ghế cái liềm thấy anh không hài lòng. Cô cũng khẽ cười. " Xin lỗi.. Tôi lần đầu thấy phải tranh bàn ăn."

Anh chẳng biết nói thêm gì, lấy hai đôi đũa trong hộp đựng ra lau sạch. Trước khi đưa cô một đôi không quên chê trách một chút. " Cô đích thực là tiểu thư trong lâu đài đấy."

Cô không phủ nhận, đưa hai tay nhận đôi đũa như thói quen. " À.. Thực là vậy nhưng tôi thích mấy nơi như này."

Anh rất thích tính thật thà trong cả ánh mắt đến giọng nói của cô, đặc biệt hành động khó chê. " Trên thành phố này có nhiều vô tận. Có thời gian tôi đưa cô đi."

Hạ Bách ngồi im vài giây. " Đáng tin không?"

Anh gật đầu với người phục vụ dọn nồi lẩu với đồ lên, xong quay sang nhìn cô gái với dáng vẻ thoải mái. " Đáng chứ.. Tôi không phải rất có lòng curu mạng cô sao?"

Hạ Bách lắc đầu. " Anh rõ ràng không chắc chắn câu nói."

Anh khẽ cười. " Sao cô biết?"

Cô chỉ chần chờ một chút mới trả lời. " Chúng ta đều rất bận mà."

Nước lẩu bắt đầu nghi ngút khói bốc lên, mở vung ra một cái liềm sục mùi. Triệu Trác Thảm nhúng thịt bò vào, thêm cả chút thịt xiên.

Anh nói thêm một câu để mở lòng tin. " Vậy chúng ta đi từ từ."

Ánh mắt Hạ Bách quan sát không gian xung quanh, chật kín người đến mức lối đi cũng chật hẹp. Cô không nghĩ trong một con hẻm lại đông khách như vậy, quay về câu anh vừa nói cô liền có chút ấn tượng tốt hơn. Chồng đũa xuống bát đợi thịt chín hẳn, cô mới chần chờ đưa ra câu hỏi của mình. " Gần đây anh hay gặp bố tôi không?"

" Hừ?" Triệu Trác Thảm nghe không rõ câu hỏi, chờ cô nhắc lại thì gấp miếng thịt bò thái mỏng còn nóng hổi vào bát cô. Nghe xong anh cũng ăn được một miếng, thái độ lè mề hẳn. " À.. ả. Tháng này gặp khá nhiều, tôi đi cùng ông ấy mà."

Hạ Bách có chút khó ứng xử với miếng thịt, mất vài giây cô đành gấp nó nhúng vào nồi lẩu thêm một chút. Thấy anh phản ứng về hành động bằng ánh mắt khá nhanh cô cũng luống cuống. " Không phải tôi chê.. Tại dạ dày tôi dạo này hơi yếu nên ăn kỹ vẫn tốt hơn."

Anh khẽ cười, gấp thêm nắm kim châm bỏ vào. " Thì tôi có nói cô gì đâu, cũng đang định hỏi."

Hạ Bách hết lần này đến lần khác để tâm lời nói của người đàn ông, cô gấp miếng thịt lên nhìn đã không ngon mắt bằng lúc trước nhưng vẫn phải ăn. Vốn dĩ lần trước đi ăn cùng anh có nói muốn ăn đồ chín tái hay vừa đến, thực ra thì tùy món nhưng thịt bò cô thích ăn tái.

Nghĩ đi nghĩ lại Hạ Bách quay lại vấn đề chính, ánh mắt cô yên ắng nhìn mặt nước sôi sục. Thanh âm cũng mang chút nặng lòng. " Bố tôi dạo này khỏe chứ? Có hay nhắc về tôi không?"

Triệu Trác Thảm cũng không đáp lại ngay, anh thờ ắt ra. Đồng thời gấp chỗ nắm kim châm vào bát cô. " Khỏe chứ. Ông ấy không khỏe chúng tôi lấy gì sống. Thực ra hay nhắc thì không nhưng nói đến lúc nào mặt cũng như cô vậy. Có nỗi khổ tâm riêng."

" Nào nào.. Không phải chuyện để nghĩ nhiều, ăn nhiều vào kể tôi nghe về cô gần đây xem nào?" Người đàn ông ăn không nhiều, anh cứ nhúng đến đâu là gấp gần hết cho cô gái đối diện. Đến cả thịt xiên, cũng cân thân gỡ ra bát hộ người ta. Anh không biết lúc đó mình nên làm gì, nhưng chính là không muốn cô nghĩ đến những thứ khó chạm đến.

Hạ Bách nhìn bát Triệu Trác Thảm chỉ có miếng thịt đã nguội với rau, cũng không hiểu lí do vì gì mà anh đối xử tốt với mình. Cô gấp miếng nạm bò còn nóng trong nồi lẩu, còn gì ăn ngon miệng đều chuyển qua bát người đàn ông. " Chúng ta ăn để sống mà.. Anh ăn lèo tèo như thế còn gấp cho tôi."

Anh cũng không chối bỏ chỗ thịt nóng hổi, nghĩ lại cũng thấy cả hai thật nực cười. Gấp đũa cả bát nhau. " Được rồi. Gần đây cô gặp chuyện gì khó chịu trong lòng không?"

Hạ Bách chầm thịt với nước sốt, cứ nhắc đến mấy chuyện cũ cô không biết sao.. Bản thân không phải quá yếu đuối, cô gặp gì không tốt lành đều đi lang thang trên con phố. Giờ thì chuyện đó không dễ gì, ra đường cô đều phải bị bực. Cũng không dám đề xúc động quá mạnh, nhưng ngược lại cô cứ sống mà mang hai sắc thái. Lúc mọi người nhìn vào cô đều sôi nổi, cố gắng. Phía sau khi quay về, cô không có người đưa đón mà bắt xe về. Căn nhà vốn dĩ rộng, đa năng nhưng đi ra đi vào đều chẳng thiết nghĩ nên làm gì. Có cái cảm giác lạc lõng, chơi vơi ngay chính nơi mình ở luôn khiến cô sinh ra những nỗi sợ vô hình.

Hạ Bách vẫn ngồi ăn, trong đầu thiết lập sơ đồ những sự việc đã xảy ra trong những ngày gần đây. Nghĩ rất lâu cô mới ngẩng mặt lên nhìn người đàn ông. Khẽ hỏi. " Lần này anh về rồi đi luôn hả?"

Anh vờ ý trả lời. " Ừ."

Hạ Bách ậm ừ xong trả hỏi thêm gì, cũng không muốn kể những chuyện mình cảm thấy nặng lòng. Cô không phải còn nhỏ, cũng tự biết mua thuốc để chữa căn bệnh theo mình gần ấy năm. Ít nhất là thuốc đó giúp cô không gián đoạn cảm xúc.

Triệu Trác Thảm không phải người quá tốt để phụ nữ tin tưởng nhưng cũng là người để họ chọn làm chỗ dựa. Anh rất ít dành thời gian chỉ để ăn hay nói chuyện làm nhảm. Chỉ là đột nhiên thấy cô ngồi im, đến cả không khí nhộn nhịp với anh như băng lại vì mình người trước mặt. Anh gấp cho cô thêm nắm, cô ngừng đầu nhìn.

" Yên tâm đi.. Tôi ở lại vài ngày rồi đi." Anh mở lời, cũng không phải là được rảnh vài ngày đó mà muốn để tâm đến người con gái đó hơn.

Tối hôm đó, Hạ Bách cũng nói chuyện nhiều.

Khi trên xe về nhà, cô có nói với anh.

" Dạo này bản thân sống rất tốt. Có thêm anh cũng không đến nỗi tệ."

Giống như thân cây bỗng nhú mầm, thêm lá. Hạ Bách không gặp người đàn ông này nhiều, những chuyện xảy ra cũng mơ hồ nhưng không biết có liên kết gì trong đó. Ở cạnh anh ta, không rõ vui buồn, chỉ biết rất an tâm.

Hết Phần 20

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Có chút thương tình ẩn trong anh

Hôm sau là cuối tuần nên Hạ Bách không phải đi học. Như vậy không có nghĩa được ngủ churong ra, chớm 5 giờ sáng cô đã bắt xe đến nhà hát lớn của thành phố. Là người có chút danh nhưng Hạ Bách vẫn trung thành với môn nghệ thuật theo cô từ nhỏ, hôm nay cô vẫn là tâm điểm của bài nhảy ballet. Mọi người trước đây ai thân thiết, yêu thích cô thì vẫn vậy nhưng kẻ đã không ưa cô lại thấy sang bắt kèo làm thân.

Hạ Bách không để ý nhiều, cô trang điểm xong cũng mất xa lại đôi chân tập luyện cả tháng nay. Nhất thời chỉ mong mình sẽ hoàn thành tốt. Trước giờ, cô vẫn hoá trang vào thiên nga đen nên rất cần sự đột phá.

Giờ diễn gần đến, Triệu Trác Thầm cũng nhấn lời động viên tinh thần. Tối qua có nói sẽ đến nhưng ở bên trong cách gà cô chỉ có thể ngồi yên chờ đợi.

Khi tiếng nhạc vang lên, mọi người đều chú ý đến những bộ váy trắng thuần khiết vây quanh Hạ Bách. Trên khán đàn lặng theo nốt nhạc dứt khoát dừng lại, từ từ mới nhìn rõ sắc đen nổi bật yên ả bước theo nhịp nhạc từ cao đến thấp. Thứ mọi người nhìn vào vốn là ánh mắt buồn thảm của người thiếu nữ, động tác với đôi mắt biết nói ra câu chuyện được chiếu cận cảnh khiến cho từ khán giả trong nhà hát đến bên ngoài đều nghe rõ câu chuyện. Không ai thấy giọt nước mắt nào nhưng lại thấy được đôi mắt sắc sảo của một con ác quỷ đỏ dần lên. Ám ức càng nén vào thì những mảng trắng thuần lại giữ niềm kiêu hãnh hắt hủi và đáng thương của kẻ lạc đàn.

Từ xa Triệu Trác Thầm chỉ nhìn thấy đôi chân Hạ Bách đầy vết bầm đỏ. Từ một hình ảnh đầy ám ức ngã xuống cô liền trở thành một con người khác, vô tình cô để cho người xung quanh nhìn thấy niềm kiêu hãnh của một con quỷ dữ. Là cách giẫm đạp lên những nhánh hoa thiện cảm nhất để dành chỗ đứng. Lạnh lẽo mức người đàn ông chỉ biết cảm nín người, nghệ thuật lừa người nhất ở cô là khi mạnh mẽ như thể bỗng khóc rồi cười với thân chúng xung quanh. Nhưng sau tất cả, bước nhảy thanh thoát mang tâm hồn chết chóc chỉ khiến người khác rợn người. Cái bi trong sự thương tiếc cuối cùng chỗ đứng trở lại với ánh đèn.

Rất lâu mọi người mới vỗ tay, một người đứng dậy rồi hai người. Rồi bật ngàn..

Trong số người đó rất đông nhưng Triệu Trác Thầm đứng dậy đầu tiên. Từ bên trên cô chỉ biết vui mừng trong lòng, càng nghĩ mới thấy nổi cô độc trong vai diễn không còn giống cô như trước đây. Càng nghĩ đến mới dám hỏi rốt cuộc ai đã đưa anh đến?

Cô nhớ nhiều năm rồi mới có một người dành thời gian cho mình. Cô cũng quên mất mình đã cho từng thích một người từ bao giờ, đã bắt đầu để tâm người đàn ông.

[...]

Vào bên trong cánh gà, người chúc mừng không ngớt, khen ngợi không thiếu. Hạ Bách chỉ là tự nhiên thấy bản thân rất có động lực.

Trước giờ, ai cũng biết Hạ Bách không cao ngạo nhưng tính cách cô khó đem lại thiện cảm. Người nào tốt với cô sẽ được để tâm một chút, càng ác ý cô càng không quan tâm. Đôi khi cô bị ức đến mức phát điên lên, ai nấy đều hoảng loạn rồi tự biết phải làm gì về sau.

Rời khỏi nhà hát sớm nhất nhưng vẫn bị bao quanh bởi phóng viên. Lúc đầu, đám người đó chạy về phía cô khiến tâm trí có chút hoảng nhưng hít thở một hơi liền bắt đầu với mấy câu hỏi.

"Cô Hạ Bách. Vở kịch ballet hôm nay cô tập trong bao lâu?"

Cô thật thà trả lời. "Một tháng qua tôi mới đến đây tập."

"Thời gian quá ngắn với một vở kịch thành công như vậy có gây trở ngại cho cô?"

Hạ Bách khẽ cười. "Nếu đã là đam mê nhiều năm chắc chắn là không rồi."

"Gần đây cô có dự án gì mới không?"

Cô ậm ừ nghĩ lại cách chỉ quản lý dạy giao tiếp, có chút chán chừ. "Có lẽ sẽ có một bộ phim trong thời gian tới."

"Tôi nghe nói cô có gặp vấn đề tâm lý?"

"Điều đó được lan truyền qua nhiều phương tiện truyền thông không uy tín. Chắc chắn chỉ là báo lá cải thôi." Hạ Bách xua tay chối bỏ, ánh mắt ráo riết nhìn xung quanh kêu gọi giúp đỡ.

Bọn họ lại hỏi thêm, nhiều hơn, vô vản thứ không muốn nghe hơn.

"Cô bị bạo lực trong trường học lâu chưa?"

"Sao cô lại từng bỏ học?"

"Có gì khó nói trong lòng với cô khi này?"

Thời điểm đó, máy quay nhanh chóng ghi lại ánh mắt bị dồn đến đường cùng nhưng vẫn phải mạnh mẽ gồng lên. Hạ Bách đã nói sẽ cố hết sức để vượt qua giới hạn bản thân, cô vội cười.

"Thực ra, một cây có thể tàn lụi rồi nảy nờ lại. Không lẽ mọi người không thể đón nhận cái mới từ tôi?" Câu nói phát ra với thanh âm lạnh nhạt, đến ánh mắt cũng không còn chút cảm xúc nào. Cô nhìn thứ xung quanh, mùi người bao quanh thực sự không thể kiểm soát được. Càng ngày càng đông, từ người lạ, hôm mộ đến phóng viên đều ép lấy không khí của con người này.

Trong vô vản tiếng nói xì xào đó chỉ có duy nhất người đàn ông bước đến dứt khoát, không nói một tiếng mà cho người dọn đường rộng giúp cô. Hạ Bách chỉ biết đứng sau anh, ánh mắt trở nên hỗn loạn với cảnh tượng xung quanh. Triệu Trác Thầm hạ giọng, thanh âm vừa có chút bức tức vừa có phần hạ mình.

" Sức khoẻ của Hạ Bách hôm nay không tốt. Mong mọi người thông cảm "

Hạ Bách lần đầu được đám người diện đồ đen chính thức đi gần kề bảo vệ, dù có bị đánh vào tâm lý bằng những lời lẽ nhỏ đó cô vẫn phải kiêu hãnh bước đi. Việc này sớm muộn cũng đến, cô không đối mặt cũng không có chờ phao cứu sinh.

Triệu Trác Thầm đề lộ rõ phong thái còn đồ ngay khi bước được vài bước xa máy quay, miệng lầm bầm chửi thề. Anh không phải người thích tuân theo quy củ gò bó, đến cả đám người cũng biết rõ nhưng liêu miệng nhắc nhở anh chịu thêm tí nữa.

Ngay lúc đó, Triệu Trác Thầm định quay lại nhìn cô gái phía sau. Tiếng gót giày thanh thoát như nào, anh càng muốn biết cô có thể làm gì lúc đó. Con người hai bản chất như cô một là phát quỷ, hai lại như thỏ ngoài đồng. Chỉ tiếc cái nghề cô chọn không dễ để tùy tiện, càng khôn khéo bao nhiêu càng được lợi bấy nhiêu.

Hạ Bách dần chỉ còn một cảm xúc, cô thờ ơ với sắc cảnh xung quanh, mặc trời đất bốn bề một hôm bước lên trên một tí. Nhưng chỉ tiếc, anh bước nhanh hơn một bước để tầm nhìn cô chỉ trọn tầm lưng người. Kẻ xung quanh nhìn thấy không phải không hiểu lòng cô, bọn họ là người làm thuê cái gì cũng phải biết tự diệt. Họ không dám tiếc cho bất kì ai, đôi khi chỉ biết tiếc bản thân không quang minh chính đại.

Triệu Trác Thầm bấm khóa xe, anh đi nhanh hơn một chút để mở cửa rồi đứng sang một bên chờ cô lên.

Đợi cô ngồi xuống ghế anh mới mở lời. " Tiết mục của cô hôm nay tuyệt lắm "

" Cảm ơn "

Anh thấy cô muốn nói gì thêm nhưng rồi im lặng ôm túi sách nhìn về phía trước. Cũng không muốn kết thúc cuộc trò chuyện vô nghĩa, anh nói thêm câu. " Vất vả cho cô rồi "

Ngay sau đó, người đàn ông đóng cửa lại rồi quay về ghế chính. Về mặt của Hạ Bách vẫn chú ý đến dàn phóng viên, lòng cô thấp thòm lo nghĩ đủ điều. Anh thấy vậy nhanh chóng khởi động xe chạy thẳng, chưa hỏi rõ cô muốn về nhà hay đi đâu đều cứ tách xa khỏi đám người đó nhanh một chút cho an phận.

" Cô muốn đi đâu không? " Triệu Trác Thầm khẽ lên tiếng hỏi, cô đang chú tâm vào điện thoại nên phản ứng hơi chậm.

Hạ Bách quay sang, mắt vài giây đưa ra quyết định. " Hôm nay tôi cũng rảnh. Tùy anh "

Từ lúc đó trong đầu Triệu Trác Thầm mờ ra hàng vạn địa điểm, anh từng đến nơi đó với người phụ nữ nào, bản thân đều nhớ rất rõ. Có bao nhiêu hoài niệm anh đều khắc ghi trong lòng nhưng không có nghĩa tìm kẻ khác thế vào. Từ thời khắc muốn cứu vớt Hạ Bách ra khỏi thế giới tê nhạt đó, anh đều không muốn coi cô là kẻ mang ơn. Bên cạnh cô đôi khi có phản nhạ nhòa nhưng đều yên bình, anh hiểu thêm về mặt khác của xã hội này. Thứ cô nhìn thấy đề tâm thì chẳng mấy ai quan tâm đến, kể cả một cô gái không quen biết cô cũng muốn họ hạnh phúc. Anh cũng muốn hiểu lòng tốt của cô được giấu ở đâu? Từ đâu mà có?

Hạ Bách rất yên tĩnh, ngồi trên xe đều không nói chuyện nhiều như những người khác. Cô thích chú tâm vào công việc của mình, xem phim, lướt mạng hay ngồi chơi game đều bỏ mặt thế giới xung quanh.

Khi dừng xe liền tắt điện thoại, cất vào túi xách rồi nhìn cảnh sắc xung quanh. Tự dưng về mặt cô trở nên ngạc nhiên, anh không hiểu sao những cảnh vật thô sơ như vậy lại gây ấn tượng tốt với Hạ Bách.

" Anh tuyệt thật " Hạ Bách hạ giọng khen ngợi, càng ngày càng muốn ở bên người đàn ông này để khám phá từng ngõ ngách nơi đây. Anh giống như từ điển bách khoa, kiến thức mênh mông. Thực khó khiến người ta không trọng dụng.

Trên mảnh đồi hoang vu còn có căn nhà nhỏ, nhìn bên ngoài thiết kế về cũ kĩ nhưng theo Hạ Bách bên trong sẽ tiện nghi. Có ở đây chỗ đã khô thì không mọc, cây chết nằm dọc một đường. Phía trên là còn giọt sương, bông tuyết, còn đường băng đông cứng lại trên từng ngọn cây. Khung cảnh này yên tĩnh đến mức mọi thanh âm có thể chạm đến lòng người.

Triệu Trác Thầm chẳng mang theo đồ ăn nên cũng có chút đáng lo ngại, trên đường đi anh cũng quên mất. Hiện tại chẳng biết nên vòng lại một chuyến hay để chút nữa.

Đang định hỏi người thiếu nữ thì cô hỏi ngược lại. " Bên dưới sườn đồi có cửa hàng siêu thị nhỏ. Chúng ta xuống đó một chuyến rồi quay lại được không? "

Anh gật đầu. " Tôi cũng đang định hỏi cô. "

Hạ Bách tò mò muốn tìm hiểu thêm, tâm trạng cũng thay đổi rất nhanh. " Bên trong căn nhà đó có đầy đủ đồ dùng phải không? "

Anh gật đầu thêm một cái. " Sao cô biết. "

" Nhìn bên ngoài rất bụi bặm nhưng là gỗ mới, được xếp để tạo vết nứt như đã cũ. Tôi nhận thấy vậy " Hạ Bách trả lời tỉ mỉ, không phải quá khó để nhận ra với cô.

Anh tỏ ý khen ngợi. " Không khổ danh con gái Trần Mặc Cảnh. Tầm mắt nhìn rất tốt, cô vẽ được phải không? "

Cô nhìn anh. " Ừ vẽ được, hát được, múa được, nhắm bắn tầm xa cũng được, đua xe cũng được. " Về mặt cô tự hào hơn. " Rất giống bố tôi phải không? "

Triệu Trác Thầm khá khó tiếp nhận gần ấy tài năng nằm trong con người này, anh phải gật đầu mấy cái tâm phục khẩu phục. " Giống. "

Nghĩ một hồi người đàn ông nhận thấy Hạ Bách không thực sự vui như vậy, cô rất nhanh gạt bỏ những thứ đó qua một bên. Bởi cô có giỏi giang, lắm tài lẻ đến đâu cũng không thể đường đường chính chính nhận ông ta làm bố. Nhiều năm rồi sống như thế chẳng khác nào làm khó nhau, anh nhìn thấy cô bình thường nhưng thực ra tâm lý bên trong rất hỗn loạn.

Lúc xuống bên dưới sườn đồi chiếc xe cũng bị đất bám quanh, đường đi cũng không phải dễ. Có lẽ trước đây người đàn ông thường lui đến nên không gây trở ngại.

Triệu Trác Thầm đỗ xe, đứng ngoài hút hết điếu thuốc rồi mới bước vào. Anh lui đến đây nhiều đến nỗi quen mặt với bác chủ cửa hàng luôn.

Ông Ngự xếp đồ vào túi cho khách hỏi nhỏ. " Con bé Hoắc Tịch đâu rồi? Không đi với cậu nữa sao? "

Về mặt người đàn ông không hiện rõ nét buồn, rất thản nhiên lắc đầu ra về buổi tiệc. " Chúng tôi không liên lạc với nhau nữa. "

Ông Tây lấy tiền trả cho khách, tai vẫn vênh lên nghe câu trả lời của cậu thanh niên. Ông không nghĩ mình nghe lầm nhưng về mặt bình thản như không của anh thật sự khiến người ta không đoán được tâm trạng. Ông thờ dãi trách móc. " Cậu để mất một cô gái tốt rồi đó. "

Anh lắc đầu, nói nhỏ. " Con tìm được một cô gái tốt hơn. "

Ông già không hài lòng. " Bà già nhà ta rất ưng con bé đó. Biết ăn nói, có học. Thời ta có một người như vậy là phải hỏi cưới ngay."

Triệu Trác Thầm lựa mấy bao thuốc trên quầy thanh toán, anh không chắc bản thân mình cảm thấy quá ổn. Thời gian có thể tạo điều kiện cho anh tìm được sợi dây liên kết khác nhưng để chối bỏ thứ mình từng đặt tâm huyết rất khó. Anh nặng nhọc hơn một chút trả lời. " Đó là thời ông. Nếu được tôi cũng cưới rồi nhưng là chuyện đã qua. Tốt nhất vẫn nên đó ở một khoảng nhỏ thời."

Ông định cầm mấy bao thuốc tính tiền thì Hạ Bách bước ra. Triệu Trác Thầm đánh mắt qua phía giò hàng. " Tính tiền luôn cả phần đó nữa."

Nghe thấy thế cô chối nhanh. " Ông cứ tính riêng cho cháu đi."

Anh không đồng tình. " Để tôi trả."

Cô cũng không khách khí, để hết đồ lên liền nói thêm " Tôi mua cũng nhiều đồ, đợt này để tôi trả."

Cuối cùng Triệu Trác Thầm chờ Hạ Bách tính tiền xong mới trả tiền thuốc, lúc đấy cô đã tự túc đi ra xe nên cũng ghé người hỏi ông chủ. " Ông thấy thế nào?"

Ông Ngự không hài lòng rõ ra mặt, cũng từng nhìn thấy cô ta trên tivi khác một đẳng với Hoắc Tích. Với quan điểm cổ hủ của ông thì không có điểm tốt nào. " Coi như cậu không có mặt."

Anh khẽ cười cầm tiền thừa đút vào ví. " Không có mặt nhưng còn trái tim mà."

Nói xong vài câu Triệu Trác Thầm cũng xin phép ra về, người kia đã ngồi chờ sẵn trên xe với túi snack. Thấy cô quay sang nhìn anh nhanh chóng đóng cửa xe lại, bên ngoài đã lạnh hơn mà nhìn có vẻ như không cảm nhận được thời tiết. Áo khoác dạ với áo len cao cổ cũng mỏng, chân đeo boots cao như muốn trông hợp thời trang hơn.

" Không lạnh à?" Triệu Trác Thầm khởi động xe rồi mới hỏi.

Hạ Bách đưa túi snack qua phía anh, nghĩ lại cô cũng thấy có lạnh hơn nhưng không đến nỗi. Cuối cùng cô quyết định lác đầu. " Không đến nỗi."

Anh phải thờ dài, không nỡ từ chối lòng tốt của cô nên lấy một miếng. Mà giống đồ ăn này đã ăn một lại muốn ăn nữa.

Hạ Bách thấy anh ăn ngon miệng mà từ tốn cũng hơi buồn cười, lúc thì cao ngạo ra dáng đàn ông ngẫu phết. Nhưng cũng có đôi lúc chỉ bình thường, giản dị. Cô với người ra đẳng sau lúc lấy thêm gói nữa.

Thực ra câu nói lúc đó của anh cũng không cần, chỉ là nói ra rất âm lòng.

Cô vừa quay người với ra sau anh liền nói. " Cần thận một chút."

[...]

Lên trên cao bắt đầu có tuyết rơi, khung cảnh đáng chiêm ngưỡng ở một góc độ nghệ thuật. Nếu ở đây có máy ảnh, chắc chắn Hạ Bách sẽ bắt đầu nhiều khoảnh khắc đẹp hơn so với điện thoại. Thời điểm đó, người đàn ông giúp cô chuyển ba túi đồ mới mua vào nhà. Anh lúc này cũng vô ý để con gái xách nhiều như vậy, với anh là thừa sức nhưng với cô phải xem ra có thể lực.

Ngày trước, thấy Hạ Bách có vài điểm khó ưa nhưng nhìn lại Triệu Trác Thầm mới thấy khó tìm được một người như vậy. Anh vẫn nổi tiếng tranh thủ cướp mồi, chỉ là cô gái này bề ngoài đến nội tâm đều không tuân thủ một quy tắc. Cô khác biệt hoàn toàn, có thể có cảm tình đều không dễ tiến đến. Anh không muốn bỏ lỡ mối nhân duyên. Trước đây đã từng không muốn liên quan đến người này nhưng hiện tại đã chạy quá một bước.

Đứng dưới trận tuyết dày hơn, cô vẫn say mê tìm kiếm những góc ảnh đẹp. Có điều ánh mắt cô chưa bao giờ có niềm vui trọn vẹn, giống như những thứ cảm xúc đó chỉ vượt lên nỗi lòng một chút.. Chứ chưa từng giúp tâm can chìm xuống.

Hết Phần 21

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Một nửa trong anh không toàn vẹn

Bên trong nhà gỗ có lò sưởi cạnh phòng khách nhỏ, phòng bếp cũng chỉ đủ khoảng nhỏ nấu nướng. Phòng ngủ chỉ có lối đi nhỏ quanh chiếc giường gỗ cũ. Với Hạ Bách nó chiếm được sự quan tâm đặc biệt, cô xem từng ngóc ngách căn nhà rồi quyết định vào bếp xem xét để nấu nướng.

Triệu Trác Thầm tranh thủ chế đông củi khô có sẵn trong kho nhỏ bên cạnh. Nói là kho nhưng thực chất chỉ có mái để che chắn. Anh làm khá nhanh để nhóm lò sưởi, cô lúc đấy chỉ nghĩ cách chế biến đông tôm đông lạnh. Cô mua nhiều đến mức phải ba, bốn người ăn mới hết. Chỉ tiếc đồ không nhiều để chế biến nên bóc ra xào với rau, còn đầu đem đi hấp. Số mì gói cũng đợi đồ chín xong hết mới nấu, trên đây không có nước nên cô cũng mua theo chai ở cửa hàng.

Triệu Trác Thầm làm xong việc cũng vào bếp xem như nào. Món chính bữa trưa vốn là tôm còn thêm cả mì gói nữa, anh không biết ngon miệng không nhưng xem cách cô tỉ mỉ làm từng khâu thì không đến nỗi. Cô không mua tôm bé, nhìn sơ cũng đến mấy phần tôm càng xanh. Nhìn thì trông ngon đẹp mà chế biến mất thời gian hơn.

Hạ Bách lúc sau mới để ý đến người đàn ông, cô luống cuống bỏ tôm vào xào với rau đã rửa sạch. Lúc đấy rau đã mềm rồi, thơm mùi gia vị khiến bụng ai cũng sôi sục.

" Anh muốn thử không?" Hạ Bách gấp miếng tôm cô cắt nhỏ trên đĩa định bón cho Triệu Trác Thầm.

Anh nhìn sơ rồi mới há miệng nhận lấy, mùi vị cũng chỉ là tạm được để ăn. Để nói với chỗ gia vị chế biến ở đây coi như cô có tay nghề, ngoài muối, bột ngọt với tiêu ra thì chẳng có gì. Can dầu cũng gần hết đã được để sang một bên. Anh nuốt hết miếng tôm đầy thịt rồi lại muốn ăn thêm, tay đã rửa sạch nên tiện tay nhúp.

Hạ Bách định dùng đũa đánh vào mu bàn tay kia nhưng anh phản xạ khá nhanh. Cô cũng nhẹ giọng nhắc nhở. " Rửa tay trước đã."

Anh vô tư làm lại hành động đó một lần, ánh mắt lại để ý góc nghiêng của người thiếu nữ nhiều hơn. Quả nhiên không trang điểm nhìn non choẹt, có điều nhan sắc trời phú có chê cũng chẳng được. Để ý trên tai cô có nhiều lỗ xỏ khuyên hơn mình, anh sẵn hai lỗ mà đếm sơ qua một bên của cô cũng bốn lỗ. Phía tai bên trái còn rõ vết dao cứa, còn bên trên có dòng chữ nhỏ. Ngắm cũng thấy cô là dạng chịu chơi chứ không hiền lành gì, dù sao mấy ngày nay thấy cô cũng rất tốt.

Hạ Bách nấu chín phần rau xào liền chuyển qua nấu mì, chờ mì chín là vừa kịp lấy tôm ra. Mấy việc này khiến tâm trạng của cô ổn định hơn, cứ tập trung vào một việc cô đều khó nghĩ đến vấn đề gây phiền toái.

Triệu Trác Thầm quay đi quay lại đã ăn hết đĩa tôm, đồ ăn vừa miệng nên muốn ăn thêm. Hạ Bách nhìn thấy vậy đôi mày đã cau lại, cô không đồng tình. "Anh có thể cất tính xấu của mình đi được không?"

Đôi mắt người đàn ông hạ xuống, không biết nên ứng xử sao nên âm ừ. Trông cô cứ như bà già ở nhà anh trước đây, mỗi khi không hài lòng đều thể hiện qua đôi mắt. Có điều hành động của cô khiến anh im lặng đứng nhìn, còn bà ấy có nói gì anh cũng phản bác lại. Dù là mẹ kế nhưng tình cảm mẹ con nhiều hơn người đẻ ra, có lẽ từ nhỏ bà ấy đã nuôi dạy anh.

Hạ Bách này nấu nướng rất giỏi, nhìn hành động nhanh nhẹn đã đủ biết. So với những người anh đã gặp đều có vô vàn điểm đối lập, chẳng gây cho người khác ấn tượng gì tốt nhưng rất khiến họ dễ tâm. Phúc Thuồng có vẻ không quan tâm cô nhiều như trước nhưng vì công việc vẫn muốn phát triển hình tượng. Tìm được người như Hạ Bách hẳn phải làm truyền thông bám theo cô bằng cách khác, chỉ tiếc bước đi làm theo kiểu chậm chắc rồi nổi dần nên thành công rất ít.

Hạ Bách nấu xong mì liền gấp tôm trong nồi ra, phải đến mười con lớn.

"Anh không cần cho ra đĩa đâu, ngồi ăn luôn dùng bày ra." Hạ Bách thấy người đàn ông phụ giúp nên quay lại nhắc nhở, tại không có nhiều nước để rửa nên tiết kiệm vẫn tốt.

Về mặt anh cũng có chút ngạc nhiên nhưng lũ bạn anh vẫn thường vậy. Chẳng qua không nghĩ đến một tiểu thư cũng thế này, anh thấy thế càng tiện nên bụng đồ ra ngoài phòng khách trước.

Hạ Bách bê đĩa tôm ra, nồi mì người kia đã bê giúp nên ngồi thả mình trên ghế nghỉ ngơi một chút. Sàn nhà khá bản nên cả hai đều đeo đôi dép cũ, nhìn qua thì cũng sạch sẽ nhưng vẫn có bụi. Cô ngồi co chân lên ghế, cảm nhận hơi ấm trong không gian nhỏ.

Triệu Trác Thầm đi ra, đặt nồi mì xuống rồi bắt đầu nhìn sàn nhà bám bụi. Xem ra cũng có chút ngại nên đi tìm chổi để quét sạch. Ngồi trên ghế ăn thì hơi khó chịu.

Người đàn ông làm đầu đến đó, xong còn lấy thảm ngồi trong tủ nhỏ được đóng kín ra. Đặt xuống ở hai vị trí anh ngồi xuống trước, dọn bát đĩa ra thì quay lên nhìn Hạ Bách. "Xuống ăn đi sao nữa?"

Cô khẽ cười thả hai chân xuống đất, cả người lười nhác mãi mới ngồi xuống bàn ăn. "Anh kiếm được vị trí đẹp thật. Nếu không dùng đến bán lại cho tôi cũng được."

Anh gấp mì ra bát, nghe câu nói đầy tâm đắc của cô liền khựng lại. Anh ít thấy ai mê khu hoang vắng như này, trước đây Hoắc Tịch vì theo anh mới chịu ở đây. Còn người này một chút cũng vì cảnh quan nơi đây. Thô sơ, yên tĩnh, không có mạng di động.

Anh ăn thử miếng mì, mùi vị cũng đặc trưng nhưng may vừa kịp chín tới. Nuốt hết mới trả lời. "Cô định mua lại nơi này sao? Chẳng có gì ngoài cây cối. Và lại người làng cũng ở bên dưới đồi."

Hạ Bách không để tâm đến điều đó, nói đi nói lại những nơi như này dễ tịnh dưỡng tốt hơn. Giống như cắm trại, đọc sách sẽ phù hợp. "Không phải anh cũng hay đến đây sao? Có gì đó rất dễ gắn kết con người với thiên nhiên."

Anh bóc tôm để vào bát cô, coi như là có chút khách khí với nữ giới. "Là đất thầu của nhà tôi. Thi thoảng đến đây xem xét khai thác gỗ thôi."

"À." Cô đáp lại có chút bất ngờ. "Không phải anh không liên quan đến họ nữa sao?"

Anh khẽ cười nhưng không vui vẻ lắm. "Ở bên nhà mẹ kế tôi, tôi giúp bà ấy chút việc."

Cô ngẩng lên nhìn về mặt anh, đủ hiểu anh tôn trọng người phụ nữ đó như nào. "Tôi thấy không gian nơi đây không đến nỗi nào. Thiết kế cũng rất tỉ mỉ. Bên ngoài cũng có thể làm sân vườn."

Triệu Trác Thầm không quen ăn đồ hộp nên dùng mì ít hơn Hạ Bách, món rau cũng nhanh hết. Anh nhìn cô ăn ngon miệng nhưng chậm rãi, không muốn nhắc đến chuyện xưa mà cô lại tính ý hơn một chút. Anh âm ừ mãi, người ngả ra ghế phía sau. "Trước đây cũng tính làm mà ra đình không hợp tính lắm."

Hạ Bách im hẳn, biết nhắc đến vấn đề này sẽ khiến bản thân người trong cuộc khó chịu. Cô vẫn được bóc hộ tôm nên vội cảm ơn một tiếng.

"Cô hay đi ra ngoài với người khác như này hả?" Anh vừa lột vỏ tôm vừa hỏi.

Cô không phủ định câu nói ngay, chỉ nhìn anh rồi quay lại với bát mì. "Thực ra, không phải là không có. Nhưng thi thoảng bạn tôi mới về nước."

"Vậy thời gian hiện tại của cô không có ai bầu bạn sao?" Triệu Trác Thầm thắc mắc hỏi, anh không hiểu cảm giác đó sẽ như nào. Tuy anh từng bị ghẻ lạnh trong gia đình nhưng bạn bè chưa từng thiếu.

Hạ Bách chống đĩa xuống bát ngắm lại khoảng thời gian này rồi lắc đầu. Gần đây, ngoài anh ra mọi chuyện với cô đều thuận lợi hơn. "Trong công việc vẫn có nhiều người để bầu bạn, trường học thì chưa rõ. Nhưng với tôi đều ổn hơn trước đây."

Anh hỏi lại. "Ổn như thế nào?"

Cô gấp thêm miếng rau cuối cùng trong đĩa, nhai xong mới đáp. "Anh cứ nghĩ dễ như. Tôi bắt đầu phải giao tiếp đối đáp với quản lý, đạo diễn, anh chị em trong đoàn. Một ngày đều không một mình phiêu du, đến tối muộn về đến nhà chỉ tắm rồi đi ngủ. Rất thuận lợi."

Cuộc sống như một giai điệu nhẹ nhàng đan lên một mảnh màu trầm, với cô niềm vui đó không toàn vẹn. Ánh mắt cũng không biểu lộ được nhiều cảm xúc, cô lạnh nhạt theo kiểu khép kín. Còn anh dù có lạnh nhạt với bao người nhưng vẫn nhộn nhịp, đương đầu với thế giới này đầy sức sống.

Nhìn Hạ Bách bên ngoài chẳng mấy ai hiểu, trước đây anh nghĩ cô cứng rắn như gia đình họ Trần. Nhưng suy cho cùng cô chỉ là mảnh ghép không khớp, càng nghe cách cô nói chuyện mới nhận ra sự bất cân đối khi là tốt cho bản thân.

"Anh thích làm bạn với tôi chứ?" Hạ Bách thân nhiên hỏi, cô cũng mong không ai đến với cô mãi mãi chỉ có thương hại.

Triệu Trác Thầm bóc nốt tôm để vào bát Hạ Bách. " Có lẽ."

[...]

Chiều tối hôm ấy, ánh đường thành thị lại đổ dồn về chiếc xe đã vấy bùn.

Hạ Bách đi bộ cả chiều để xem xung quanh quả đồi nên lên xe là tranh thủ ngủ.

Triệu Trác Thầm cũng không đến mức rảnh rỗi quá nên trên đường đi cũng giải quyết ít công việc. Anh chủ yếu nói chuyện qua điện thoại, chỉ có duy nhất một lần dừng để gặp một người đàn ông. Để ý cô ngủ ngon giấc nên không biết nên gọi hay không, lúc muốn đã có xuống khỏi xe nhưng nghĩ lại làm thế hơi cục.

Nét mặt Hạ Bách có thể chỉ có lúc ngủ mới yên bình rất, cô không lo nghĩ phải làm gì để tốt nhất.

Ngồi trên xe cùng người thiếu nữ rất lâu, đường phố cũng tấp nập hơn. Triệu Trác Thầm cũng chỉ vô tình nhìn thấy người phụ nữ vội vã trong vô vàn người, anh chỉ thấy cô ấy mặc bộ vest mỏng chạy giữa đám đông. Không rõ trước đây cô ấy như nào, nhưng hình như cảnh phục của cô ấy rất đẹp, chính chu đến mức anh phải cách xa hơn.

Hạ Bách không phải không nhìn thấy cách người đàn ông chậm rãi theo tình cũ, anh bỏ hẳn kính xe xuống để nhìn theo bóng hình đó. Có lẽ vì không gian phố xá dần lọt vào thính giác khiến cô tỉnh giấc, nhưng cũng may giúp cô giấc ngủ lại bản thân.

Mất một thời gian rất lâu Triệu Trác Thầm quay lại với hiện tại, thấy Hạ Bách đã tỉnh giấc anh cũng biết cô đang nghĩ gì.

" Cảm ơn vì ngày hôm nay. Tôi xin phép về trước." Hạ Bách vẫn không có gì thay đổi, cô thấy xe đã dừng trước chung cư mình sống nên rời xuống. Chỉ là sau đó, người đàn ông một chút cũng không để ý đến cô.

Thực ra lúc đó cô mới hiểu, trên đời này bất luận người phụ nữ đó tốt hay xấu chỉ cần đối phương hết lòng... Cho dù là cách xa, bước vào chặng đường mới họ đều có thể dõi theo thầm lặng.

Rồi cô cũng tự hỏi mình có thêm bớt gì trong mối qua hệ này không?

Hết Phần 22

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Đứng ở vị trí nào cũng đơn độc

Sang tuần, Hạ Bách dùng xe công ty để đi chuyển chủ yếu. Gần đây, nhà báo bắt đầu để tâm đến cô nhiều hơn, tất cả hoạt động đều được săn đón nồng nhiệt. Cô cũng dần làm quen được với công việc này, cách ứng xử trước ống kính bắt đầu chuyên nghiệp từ phong thái đến cách nói lưu loát. Có những người còn không dám chắc cô thay đổi nhanh như vậy, cho dù xem lại những hình ảnh phỏng vấn trước đây cũng cho rằng hiện tại rất khác.

Thời điểm ấy, lượt phát sóng một ngày của Hạ Bách phủ sóng toàn nước. Cô giống như nguồn động lực kiếm tiền cho nhiều người làm về báo trí, càng có chỗ đứng càng được nhiều thế lực để mắt. Không ai nghĩ thời gian để trở dậy người thiếu nữ rất nhanh, cô như lọt xác trên cả sân diễn với ánh mắt sắc sảo hút người. Có những người nhận thấy cô có nét giống Dương Hiểu Tinh, sau đó một thời gian không ai đoái hoài đến chuyện đó nữa.

Thay vào đó, Phúc Thương ngày càng lo sợ trong niềm vui sướng, hẳn không cho rằng viên ngọc lấy từ tay của Trần Mặc Cảnh dễ dàng. Khi hẳn chỉ bắt đầu gây dựng tên tuổi, người đàn ông kia đã tung hoành trên nước Anh. Gia thế nhà ông ta không dễ đoán, đến cả tính tình con gái ông ta cũng bất bình. Khi đầu gặp cô, sự kiêu hãnh ấy rất khác với hiện tại, hẳn có thể thấy cô ta như nhánh hoa ủa ngay sau cánh gà. Tính khí thất thường ấy ở người nghệ sĩ nào cũng có trong sự nghiệp nhưng với cô ta giống như một căn bệnh. Ánh mắt vô hồn nhưng đẹp đến mức người có chết hẳn cũng không nhầm với cô gái khác, lòng thương cảm của hẳn vốn luôn dành cho con người đó. Cô ta rất khác biệt trong vườn hoa hẳn chăm bẵm.

Có một thời gian gọi là huy hoàng của Hạ Bách khi cô 20 tuổi. Trong đầu cô có rất nhiều dự định mới, chưa bao giờ cô đặt sức khỏe lên đầu để bắt đầu bước tiến mới như khi ấy. Cô quyết định hút ít thuốc lại, rượu cũng hạn chế, thi thoảng rảnh còn đi xem phim cùng hội Từ Nhị. Nếu là trước đây chắc bọn cô đã bay nhảy ở mấy thiên đường náo nhiệt, dùng những thứ vô bổ cho cuộc chơi. Thực ra, thời điểm mới chung hội cô cũng bị chuyện tình cảm làm suy sụp nên chiều hướng rất tiêu cực.

Nói về công việc bao giờ cũng nhiều nhưng Hạ Bách chưa từng quên nhắn tin cho người đàn ông đó. Từ hôm đi chơi cùng anh về cả hai đều không gặp mặt nhau lần nào, cô có hỏi nhiều lần nhưng người này đều nói bận. Mãi sau này hỏi thăm vài người thì biết mẹ ruột mới ở cùng được một năm với anh đã qua đời vì ung thư. Cô không biết vì sự mất mát đó mà anh không nói chuyện với mình hay do chuyện gì. Thực ra, tình cảm trong cô có lẽ vì chút quan tâm mà rung động nên sau này không làm phiền anh ta nữa.

Sau đó gần hai tuần, thời điểm Hạ Bách bỏ hết gánh nặng để nâng cao tất cả những kĩ năng cần thiết trong nghề thì Triệu Trác Thầm quay lại. Anh nói qua điện thoại rằng có đồ gửi cho cô nhưng thanh âm từ đầu dây chỉ để lại trong lòng cô sự thấp thòm nghi hoặc. Dù sao bao ngày tháng qua anh có hỏi âm lại cũng phản khởi, cô chỉ biết anh muốn gặp nên đang quay cũng vội chạy đến.

Triệu Trác Thầm lần đó trông hốc hác khó coi, anh vẫn đội mũ le như thường ngày nhưng bất luận thế nào cũng không mở lời. Cho đến khi Hạ Bách ngậm ngùi nhận hộp quà trên tay mới có chút thay đổi. Anh khẽ cười. " Quà bố cô gửi."

Khoảng khắc ấy, một cái quay lưng cứ như cả tảng đá đè lên lồng ngực, đến cả hô hấp cũng bị bước đi của người đàn ông dọa cho phát hoảng. Hạ Bách nhìn dòng người công sở ra về, đôi chân vô thức chạy bước vội theo người đàn ông. Trong làn người vốc dáng anh rất nổi bật, thậm chí là bóng lưng cô cũng nhận ra được. Nhưng cuối cùng đôi chân cô cũng không đủ sức chịu đựng, nếu ngã xuống ở đây cũng rất mất hình ảnh nên đã đứng lại. Lần đó, cô thất vọng đến mức hét tên anh giữa làn người, một lần, hai lần không quay lại.

" Triệu Trác Thầm rốt cuộc là bao lâu mới quay lại?" Đến cuối cô chỉ lẩm bẩm được câu rồi quay đi.

Những ngày tháng sau đó không có gì quá đặc biệt, cứ lung chùng trong công việc mà trôi qua. Nửa năm Hạ Bách không liên lạc với gia đình, cô có nghe Từ Nhị nói đường dây làm ăn lần này lớn đến mức ngày nào cũng kẻ đi theo chị. Với cô chuyện này cũng dễ nhận thấy, tuy không biết có bao người bám theo mình nhưng lúc nào cô cũng cảm nhận được. Ngay kể cả Phúc Thương cũng được bố cô dè chừng, hẳn không giúp cô quá nhiều trong công việc nhưng luôn để Tiêu Ánh dạy bảo người mới.

Trước đây, Hạ Bách từng gặp qua Tiêu Ánh nhiều lần, trong mắt cô người này lúc nào cũng tràn đầy nhiệt huyết nên rất đáng ngưỡng mộ. Xuất thân của chị cũng từ nông thôn, sau bao năm lăn lộn giờ luôn là tâm điểm trong giới giải trí. Tập đoàn lớn như gia đình cô còn hợp tác nhiều lần mới hiểu tầm ảnh hưởng của người phụ nữ này.

Hợp đồng hợp tác của Hạ Bách với tập đoàn YS bắt đầu được kí thêm, làm ăn lâu dài.

[....]

Qua một năm nỗ lực Hạ Bách thay đổi không ít, nhiều người từng gặp cô trước đây đều không ngờ tới sự thay đổi này. Trông cô chín chắn hơn nhiều, vấn đề tâm lý được cải thiện nhờ bác sĩ riêng tuy không giúp cô kìm chế được đúng lúc nhưng cũng khiến cô có động lực. Chuyện trong quá khứ nếu đã gây ảnh hưởng đến tâm lý ít nhiều cũng dần phai đi một góc.

Tiêu Ánh trực tiếp huấn luyện Hạ Bách, từ cách nói chuyện đến cách đi đứng, hay ứng xử cô đều tiếp thu rất nhanh. Trong tập đoàn không ai biết thân phận thật của cô nên thường gây sự vì ganh ghét. Nói ra thì cũng không là gì với Hạ Bách, cô không để ý đến lời ra tiếng vào, trước giờ chỉ tập trung vào danh tiếng - tiền bạc.

Nhưng nghĩ cho cùng thì Tiêu Ánh không hiểu nổi, rõ ràng gia đình Hạ Bách thì thiếu gì những thứ đó mà cô lại ham muốn đến vậy. Chị quen cô được ba năm, từng nói chuyện nhiều lần nhưng cô bé này luôn có khoảng tối không bao giờ giải bày. Nói thẳng ra khi làm việc thì vô cùng nhập tâm nhưng đôi lúc luôn bị cảm xúc chi phối, giống như bị ảnh hưởng tâm lý nặng. Lần cô đóng phim với vai phản diện, chị còn không chắc lòng dạ con người này như nào, cứ như một con người khác.

Hạ Bách cố sống lành mạnh hơn trước, cả tháng chỉ hút nhiều nhất ba điếu thuốc, rượu thì không động đến. Thời gian gần tới đã là giao thừa kết thúc một năm nữa trôi qua, cô có nhiều chương trình muốn mời đến quay nhưng đều từ chối. Thực ra, cô đã nỗ lực đến mức trở thành thần tượng nhưng chưa bao giờ thấy vui vẻ. Cảm giác này có lẽ giống với mẹ cô, bà ấy trên sân khấu cũng luôn toả sáng nhưng khi nói chuyện với cô lại có nhận định khác. Cô vẫn nhớ câu nói đó, mẹ bảo sân khấu có khán giả yêu thương chúng ta nên nhất thời sẽ vô lạc vào niềm vui hay nỗi buồn quanh đó.

Đứng ở một nơi rộng lớn, muốn gì cũng được hoá ra rất phức tạp. Đến cả thật giả cũng khó nhận định được. Sau cùng đều mơ hồ.

Hạ Bách đứng bên ngoài ban công cảm nhận ánh đèn đường, từ trên cao mọi thứ đều như nằm gọn trong tầm mắt. Năm nay trôi qua đều không có gì quá ấn tượng với cô, có lẽ với mọi người những thành tích đó rất lớn nhưng sau cùng cũng chỉ để đặt lên kệ. Căn nhà cũ ở con ngõ hẹp cô đã chuyển nhượng lại, giờ ở trung tâm thành phố lúc nào cũng ồn ào náo nhiệt. Căn hộ cô mua cũng đủ cho một gia đình sống nhưng cuối cùng chỉ mình cô ở, thực ra có chút lạc lõng.

Vài ngày trước Trần Lục Bắc có gọi điện đến sau nhiều ngày không liên lạc, thường cứ vài tháng thì gọi nhưng lần này thì sớm hơn. Nói ra vài tháng với một năm có gì nhiều, tính đến nay được ba cuộc, nghĩ lại đều không hiểu họ bận gì mà đến cả nói chuyện cũng khó. Chốt lại thì năm nay cô đón tết một mình, qua hè gia đình cô sẽ quay về nước một chuyến.

Tần Chu Trước có lẽ là người quan tâm đến Hạ Bách nhiều nhất trong năm qua, anh thường nói đủ thứ chuyện trên đời để cô vui hơn. Trước giờ cô đều nghĩ đàn ông đều thích phụ nữ có nhan sắc, nghề nghiệp nên mới đề chừng yêu đương. Nhưng không phải vậy, người này đối với cô rất tốt, chỉ là đến một chút cảm tình trong chuyện nam nữ cô đều không có.

[...]

Cần cuối hè năm sau, Hạ Bách trông nhả nhặn như mấy quý cô, thân hình đầu ra đó nên rất được chú tâm trong ngành. Lần này gia đình cô tổ chức 70 năm thành lập tập đoàn MR, nghe nói ông nội cũng về một chuyến. Cô không có quá nhiều ấn tượng với ông bà, họ đều sống không thọ nên qua đời. Trần Thế Nhu thì khác, ông ấy có ở độ tuổi bao nhiêu cũng khiến người khác kính nể. Ông vốn hà khắc với tất cả mọi người, kể cả Trần Mặc Cảnh cũng không cãi được nửa câu, nghĩ lại rất đáng sợ.

Bữa tiệc được tổ chức ở dinh thự Trần Môn, nếu đề nói về sự đồ sộ thì chưa có ai qua được thiết kế này. Khách mời được nhận thiệp đều cảm thấy mình như người trần gập tiên, bọn họ vừa kính nể vừa muốn gây ấn tượng tốt. Chuyện này không còn lạ, cứ mười năm sẽ có một tối xem số quà họ gửi đến. Nếu nói về mặt đồ quý hiếm, nhất là trang sức đều không gì có thể sánh bằng.

Hạ Bách vốn đến từ sớm, nghe được không ít chuyện vui tai. Thường ngày trong gia đình, cô chính là nhân vật chính nhưng ngay bây giờ lại xuất hiện thêm một cô gái khác. Nghe nói là người thể thân của mình, không biết mặt mũi như nào nhưng được liệt vào làm con gái của Trần Mặc Cảnh. Dù là gì cô cũng sẽ có tôn trọng quyết định chung của mọi người nhưng rồi khi đến phòng của người mẹ quá cố lại vô tình gặp.

Trần Khả Lộ trong bộ váy trắng rất ưa nhìn, chỉ tiếc trong bóng tối dù cô ta có đẹp đến đâu cũng không thể trốn khỏi ánh mắt mê người của Hạ Bách. Khi đó, cô rất tò mò cô ta muốn làm gì trong phòng của mẹ mình nhưng thứ cô thấy chỉ là sự run sợ của một thiếu nữ. Ban đầu khi bước vào đây cô rất nhẹ nhàng, tiện thể không đóng cửa để nhìn rõ gương mặt cô ta hơn, hoá ra lại khiến cô ta lo sợ.

Hạ Bách tiến một bước, gót giày va chạm với sàn nhà tạo nên âm thanh kịch tính. Cô khẽ cười, giọng nói có chút tò mò nhưng có thể nhận rõ sự căm ghét trong đó. "Cô đang tìm gì trong phòng của mẹ tôi vậy? Có biết đây là đâu không?"

Trần Khả Lộ lùi một bước, chân Hạ Bách lại bước đều hơn vài bước. Cô nhận ra cửa ban công được khép hờ nên mở ra, không gian bên trong quá sáng hơn nhiều. Đứng ở vị trí này, quan sát kĩ gương mặt sợ hãi kia, cô khẽ quay người ra người ban công, từ đây nhận ra bữa tiệc được sửa soạn rất chỉnh chu. "Trần Khả Lộ, cái tên hay như vậy có biết là của ai không?"

Cô gái kia từ đầu chỉ biết im lặng, kể cả Hạ Bách chưa làm gì nhưng trong người đều mang nỗi lo. Cô ta nghe nói người này mắc bệnh tâm lý nên một chút cũng cần cẩn thận, chỉ không ngờ nhìn bên ngoài con người này lại đẹp đến vậy. Từ khi bước vào trên tay người này đã kẹp điếu thuốc, mùi rất khó thở. Càng nhìn càng khó đoán hành động tiếp theo là gì.

Hạ Bách quay người lại, cô khẽ đặt điếu thuốc lên miệng rồi hút một hơi. "Cô bị câm sao?" Vừa nói xong cô liền bước đến đứng trước mặt cô ta. "Nói gì đi chứ? Cô có hiểu tiếng người không thế?"

So với sự vội vã của Trần Lục Bắc khi biết hai người đối mặt với nhau thì Triệu Trác Thầm chậm rãi hơn. Anh chỉ cần bước trên hành lang khi đến gần đã nghe thấy tiếng Hạ Bách, cho dù chẳng biết cô như nào nhưng cũng nhận ra lần này khó có thể bỏ qua được.

Trần Lục Bắc biết Trần Khả Lộ không chịu được mùi thuốc liền kéo cô ra phía sau lưng mình. Hành động dứt khoát ấy như trong phim ảnh Hạ Bách thường thấy, cô phải nói là đẹp đôi hay khen ngợi tình anh em của họ? "Anh đang đóng phim đây hả? Anh đóng phim với em gái của anh sao?"

"Hạ Bách nghe anh nói." Trần Lục Bắc cố kìm nén tâm trạng Hạ Bách lại nhưng cô bước lên nhanh hơn đẩy anh một bên. "Em muốn nói chuyện với cô ta.. Muốn xem cô ta có bản lĩnh gì mà đến gia đình này. Các người muốn làm loạn hả?"

Trần Khả Lộ trước giờ vì mẹ việc gì cũng có thể làm, gia đình cô không có tiếng nói đến đâu cũng bị chen ép dần thành quen. Nhưng hiện tại dù có là nói chuyện bình thường cô cũng không làm được. Khẩu miệng cô khẽ mở ra, ban đầu còn run nhưng nói được vài từ đồng dạng. "Tôi đến để giúp.."

Hạ Bách chưa nghe hết đã lớn tiếng. "Cô giúp cái thá gì? Cô làm chó không công hay làm tiểu thư? Cô định làm cái gì ở nhà của tôi?" Câu nói vừa dứt, cô vô tình nhìn thấy Triệu Trác Thầm đứng tựa lưng vào cửa, ngực trái bỗng dưng nhói lên khó chịu. Cuối cùng cô hỏi hai người đàn ông. "Các người đều theo phe cô ta sao?"

Trần Lục Bắc khẽ chen vào nói. "Tiểu Bách đừng hiểu lầm. Cô ấy là Trần Khả Lộ, người sẽ giả danh để tránh sự chú ý của em."

"Trần Lục Bắc. Em lúc nào cũng phải hiểu.. hiểu.. Anh có từng nghĩ em cảm thấy như nào không? Nhìn sang phía Triệu Trác Thầm lại khẽ cười rồi nghiêng đầu hỏi. "Anh cũng như họ

phải không?"

Triệu Trác Thầm vốn lên đây để mời Hạ Bách xuống nói chuyện với Trần Thế Nhu nhưng vô tình chứng kiến được chút ít sự việc. Anh thực ra không có cảm tình với Trần Khả Lộ, nhìn về phía cô lại trước giờ đều đồng cảm. Nhưng với câu hỏi của cô chính là mất hết lòng tin ở anh, càng nhìn sâu vào trong đôi mắt suy sụp ấy anh càng không can tâm. Chỉ là định nói một câu liền bị cô lên tiếng trước. Giọng nói cô không có chút cảm xúc nào, hoàn toàn bị nỗi đau bao phủ lấy. "Ra ngoài đi. Ra ngoài hết đi. Các người phá hỏng buổi tối của tôi mất thôi."

Triệu Trác Thầm không hiểu rõ con người của cô gái này, mảy dử liệu máy tính còn không thể phức tạp bằng cô. Nỗi đau, sự cô đơn tạo nên một con người như này sao? Anh đứng nhìn cô được vài phút trong lòng rất khó chịu, họ là người nhà vì tốt cho cô nên làm vậy nhưng tất cả đều không cho cô một chút hơi ấm. Khi cô hạ giọng đuổi bọn anh ra, thanh âm ấy giống như tảng đá đè lên lá phổi, có chút khó thở.

Hết Phần 23

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 24: Bắt đầu nảy sinh tình cảm

"Xuống thôi." Triệu Trác Thầm vẫn đứng tựa lưng ở cửa nhìn bóng dáng tĩnh lặng bên ngoài, năm nay anh nhìn thấy cô như một con người khác. Nếu trước đây đã khó tiếp cận thì hiện tại đến cả cơ hội cũng khó. Anh không chờ cô đáp lại hay xuống cùng mà đi trước.

Những bước chân của người đàn ông cũng không có phương hướng chủ định, nghĩ đến hành động ban nãy của Hạ Bách lòng anh lại bất an. Năm đó, con người đó hẳn đã ôm hận anh. Nghĩ lại anh mới thấy, bản thân muốn đối tốt với cô gái đó như thế nhưng rồi vì cá nhân mà trút hết nỗi lòng lên cô rồi rồi đi. Anh nhớ cô đã gọi tên mình, chỉ không nhớ vì sao bước chân đó lại không dừng lại.

Hành động vội lời nói kịch côm phát ra từ miệng người thiếu nữ, từng chữ đều mang sự căm ghét. Nhưng đến cuối cùng vì một câu giới thiệu của Trần Lục Bắc lại khựng lại, cô rõ ràng bị tổn thương đến mức không biết phải làm sao để phản kháng. Còn người xung quanh vì cô lại làm những điều cô không muốn, anh cũng muốn hiểu sao muốn tốt cho nhau lại khiến họ trái ngược như thế?

Chỉ sợ một ngày đến cả hạnh phúc cô muốn tìm cũng đánh ngược lại. Lúc đó, thử hỏi còn gì để có bản lĩnh đi tiếp?

Ở bên dưới bữa tiệc có thể thấy bóng cô trên ban công với điều thuốc, rất lâu mới rời khỏi vị trí đó. Trước đây, khi mới xin làm việc chỗ Trần Mặc Cảnh anh đã từng nhìn thấy ở nhà ông có bóng người như này. Không phải chỉ một lần mà thường xuyên gặp vào buổi đêm, giờ có lẽ anh đã biết người đó là ai.

Hạ Bách sau đó cũng xuống nhập tiệc, cô đứng bên phía những đối tác lớn nói chuyện. Ánh đèn xung quanh lộng lẫy, đồ ăn cũng đủ mọi mĩ vị đắt đỏ, đồ mặc trên người đều khơi lên độ giàu có, quyền lực. Với Triệu Trác Thầm những nơi như này không hẳn mang đến niềm vui, nó chỉ giúp ai nấy có thêm quan hệ để vững bước về phía trước. Nếu là gái trẻ sẽ tìm đến những thứ họ thích thú còn kẻ tập chung vào chính trị nói qua nói lại vẫn về công việc.

Hạ Bách đứng cách xa vị trí người đàn ông, chiếc váy tôn dáng khiến rất nhiều người để ý đến. Nhưng lần này bất kể ai trêu chọc hay nói giỡn cô đều coi như chẳng có gì.

Trần Khả Lộ đứng ở gần Trần Lục Bắc với Triệu Trác Thầm, cô để ý đến bề ngoài điển trai của người đàn ông rất lâu nhưng không bắt chuyện được. Chỉ biết một điều, bất cứ cô gái nào mời rượu anh đều sẵn lòng tiếp nhưng riêng cô chỉ là một câu nói cũng không có.

Trong lòng Trần Khả Lộ càng khó chịu hơn khi mọi tâm điểm đều dồn vào kẻ mình đang thể diện, kể cả cô ta không để tâm đến người xung quanh vẫn được yêu thích. Còn riêng Triệu Trác Thầm, anh không thể hiện ra bên ngoài nhưng luôn dùng ánh mắt quan sát đến Hạ Bách. Cô không hiểu cô ta có gì tốt đẹp ngoài nhan sắc trời phú, bản chất thì khó lường.

Bữa tiệc diễn ra được một thời gian, Hạ Bách lui vào bên trong dinh thự cùng với một người đàn ông. Họ nói chuyện có vẻ thân thiết, người kia còn dùng áo vest để che đi tâm lung lộn của cô. Nếu nhìn từ xa thì không rõ người đó là nhưng đến gần Triệu Trác Thầm mới nhận ra vẻ mặt quen thuộc. Anh không nghĩ con trai họ Tần cũng được mời đến đây, cũng chẳng ngờ họ thân mật đến thế.

Hạ Bách quay sang nhìn Tần Chu Tước, miệng khẽ cười. "Xin lỗi. Tôi đi có chút việc."

Anh có chút khó hiểu, nhìn theo ánh nhìn vội vã của người thiếu nữ. Cô hình như muốn gặp Trần Mặc Cảnh, quan hệ thân mật như thế thì dốt cuộc cô là ai? Không phải ai cũng có thể nói chuyện được với ông ta, để ông ta phải đứng lại chờ như cô. Anh nhận lại áo khoác, đến chút lợi thế cũng không có nên quay lưng bước ra. Hôm nay đến đây cũng coi như có chút phúc, chỉ mong sẽ không làm trái ý Trần Môn.

Triệu Trác Thầm đứng bên ngoài dựa lưng vào cánh cửa chạm khắc nhiều hình thù, trên tay kẹp điều thuốc chờ Tần Chu Tước ra liền lên tiếng. "Vác mạng đến đây làm gì vậy anh trai?"

Tần Chu Tước định bước luôn đi, không muốn đôi co thì anh nói thêm. "Có hôn ước rồi lại bám theo con gái người ta như thế.. Không giữ mặt mũi cho mẹ sao?"

Người đàn ông kia nổi tiếng ôn hoà nên quay người lại vẫn thản nhiên đáp. "Ít nhất tôi đang hoàng theo cô ấy. Tôi cũng là bị ép hôn, nếu về Tần Môn may ra còn cơ hội kết hôn với Hoắc Tịch đấy."

Triệu Trác Thầm gật đầu, chặc lưỡi. "Xem ra anh lo cho tôi hơi nhiều." Anh hút một hơi thuốc, hạ giọng. "Tránh xa Hạ Bách một chút. Tôi cảnh cáo anh một lần thôi."

Tần Chu Tước không quan tâm đến câu nói đó, anh đến giờ chính là không bỏ được. Anh nở nụ cười, ánh mắt như chứa đựng nước xuân khiến bao người u mê. "Cậu nói vậy có tôn trọng quyền quyết định của cô ấy không? Tôi còn chưa biết cậu lấy tư cách gì? Đàn ông theo cô ấy không ít, cậu vì nhan sắc hay vị thế hiện tại mà để ý?"

Anh dừng lại, định nhắc chân bước đi nhưng nói thêm. "Hoắc Tịch nó vẫn đợi cậu, cơ hội không đến lần thứ hai đâu."

Triệu Trác Thầm nhìn điều thuốc đang dần tàn trên tay ấy, khi nhắc về người phụ nữ ấy anh đều không chối được sự rung cảm. Chỉ có điều trước đây tình yêu đó mãnh liệt đến bỏ mạng thì bây giờ cũng chỉ như ngọn nến trước gió. Không phải cô ấy không tốt nhưng anh đã cho cô ấy quá nhiều cơ hội, cũng không phải anh không thể cho thêm một cơ hội mà lòng đã chót thương nhánh hoa khác. Có nói đến đâu người đàn ông cũng không xác nhận được sự bắt đầu mơ hồ. Nhưng anh có thể chắc một điều, anh bắt đầu thấy mình muốn làm gì cho một cô gái khác. Có thể bắt đầu từ sự thương hại dành cho người đó. Mùa đông năm đó, cô mãi là đứa trẻ ăn sau sự kiên cường.

Hạ Bách dù tổn thương đến mấy cũng muốn nói chuyện với bố. Cô chỉ gặp ông khi Tần Chu Tước rời đi, ông vẫn nhìn cô với ánh nhìn âu yếm nhưng sao lòng cô không cảm nhận rõ. Có lẽ khoảng quá lâu để tìm tòi cảm xúc lặt vặt trong quá khứ.

Cô ghen ngào khẽ nở nụ cười. "Lâu không gặp. Ông khỏe chứ?"

Trần Mặc Cảnh biết ông có đau trong lòng bao nhiêu cũng không thể bằng cô con gái, cách xưng hô này khó nghe thật. Ông đặt ly rượu xuống bàn, miệng không cười, cả người đứng lặng nhìn đứa con lớn hẳn ra. "Khỏe. Rất khỏe. Con dạo này thế nào? Công việc ổn định, không áp lực quá chứ?"

Cô khẽ cười, nỗi lòng mênh mông một chút cũng không được lấp đầy. Cô mím môi, ngược mắt nhìn ánh đèn nguy nga. "Con sống tốt lắm. Con cũng tự kiếm được tiền nữa. Không biết ông đây có nhớ con không?"

Trần Mặc Cảnh nhìn dáng vẻ vô tư của đứa con, ông chỉ biết nó đang kìm nén cảm xúc của mình vào trong. Nhưng vì cái tính mạng của nó, đến chết ông cũng không giải thích được cho vợ mình. Ông cũng đau nhưng nó còn đau hơn, rồi làm sao để nói với Dương Hiểu Tinh đây? Ông nhìn con bé liền nhớ đến bà ấy năm đó, chỉ là con bé này cứng đầu, ngoan cố nên chẳng thể đoán nói nó nghĩ gì.

Ông muốn xoa đầu Hạ Bách bé nhỏ của mình, chỉ tiếc con gái ông giờ lớn quá. Nó như những người phụ nữ bên dưới bữa tiệc kia, ăn bận không quá kín đáo. So với mẹ nó thì vẻ đẹp này liệu có khiến số phận nó chìm xuống vực thương tâm.

"Ta nhớ chứ. Có người bỏ nào không nhớ con.. Nhưng ta xin lỗi vì có thêm một đứa con gái nữa. Xin lỗi vì lấy người đó thế thân con." Giọng Trần Mặc Cảnh trầm xuống.

Hạ Bách không trách. "Con thấy có ấy cũng ngoan hiền mà. Chỉ tiếc con không thích nổi." Nói xong cô quay người rời đi, kế tiếp đó là kẻ giả danh Trần Khả Lộ bước đến. Cô ta cũng không có ý xấu, không có âm mưu gì cứ lững thững như những cô gái ngoan hiền.

Chà biết sao khoảnh khắc đó, trong lòng Hạ Bách một chút cũng đều rất khó chịu. Cô không thể khóc, khóc để rồi ai dỗ chứ?

Triệu Trác Thẩm nhìn câu chuyện cha con này từ một khía cạnh khác, từ xa mới thấy sự khác biệt của hai đứa con. Một người chỉ mới thôi đã gần gũi, kẻ sống chung cả chục năm lại xa cách. Anh tự hỏi tại sao cô lại không bật khóc, không phát điên. Thực sự, câu hỏi của anh với bao người sẽ có sự trùng lặp. Cô bị vấn đề tâm lý nhưng luôn có những lần kìm nén như người bình thường. Anh có nhiều điều muốn hỏi hơn thế, đều là con người nhưng phụ nữ họ có bản năng cam chịu thế sao?

Bữa tiệc dần cũng tàn, mặt báo dày đặc hình người phụ nữ xưng danh Trần Khả Lộ. Điều này thu hút không ít những tập đoàn để mắt đến, nếu là con gái cũng nên cưới. Mà như vậy bên nhà trai sẽ ăn được kha khá.

Hạ Bách theo như đã biết thì đã rời khỏi bữa tiệc nhưng thực chất là đi ra phía sau dinh thự. Cô ngồi trên thảm cỏ xanh mướt, được ánh trăng rọi vào càng khiến kẻ khác u mê. Phía sau dinh thự là nơi vắng lặng nhất, thưa cây, ít hoa. Thế mà mẹ cô khi còn sống lại thích ngồi đây nhất, bà ấy chờ bố cô về đều rất buồn. Nỗi buồn dành cho cả những đứa con của bà, ngồi thờ thán với ông trời về số phận.

Triệu Trác Thẩm đứng phía sau được vài giây liền đưa mắt nhìn ánh trăng yên ắng, thầm kín nhưng khiến bản thân suy sết lại vài chuyện. Anh khẽ hạ giọng, không quá xa lạ mà muốn bắt chuyện. "Cô đang nghĩ gì vậy?"

Hạ Bách quay lại nhìn người đàn ông với điều thuốc, dáng vẻ anh cao ngạo cũng có, lãnh đạm, phong độ, điển trai đều đủ. Nhưng cô chỉ thấy ngoài thứ đó ra lúc nào cũng rất thâm trầm, có chuyện gì cũng không nói. Cô không muốn nhớ về chuyện trước đây anh đã bỏ đi, chính cô đâu thể chối bỏ mình đã bị tổn thương thực sự. Chỉ là cô không dám đặt lòng tin nhiều, ít nhất chỉ tôn trọng đối phương. Hỏi thì cô trả lời.

Cô cúi xuống nhìn thảm cỏ, đôi chân còn đỏ lên vì giày siết chặt vào. Ngón chân cô hơi dài, còn thô nữa. Nhiều năm tập múa như vậy nên có khắc phục cũng khó. "Anh đoán xem."

Triệu Trác Thẩm không muốn nhìn xuống, anh sợ nhìn tấm lưng trắng nõn ấy sẽ u mê không ngớt. Nghe thật nực cười, tình yêu cũng không đến nhanh như vậy. Càng nghĩ đến thâm tâm lạnh buốt, cô ấy nghĩ gì hả? Anh đoán được nhưng không phải nghĩ gì cũng nói ra được.

Hạ Bách ôm lấy hai đầu gối, cô khẽ nói. "Một năm qua anh sống tốt chứ?"

Anh búng đầu điều thuốc, không nghĩ cô tiếp chuyện dễ như vậy. Cũng không hẳn là dễ mà chỉ là tôn trọng câu hỏi của anh. Nhìn lại cuộc sống một năm qua, anh khẽ nói. "Không đến mức có sóng gió. Đều đi lên."

Hạ Bách nắn bóp bàn chân đang tê lên, nó vốn đã chai đến mức khiến mắt nhìn cô cũng không ưng nổi. "À.. Vậy là chúng ta đều có bước tiến tốt nhỉ?" Dừng lại, cô ngược nhìn bầu trời thưa sao. "Anh đang thấy có lỗi hả?"

Triệu Trác Thẩm hơi nhìn xuống mái đầu người thiếu nữ, hai bờ môi mím lại chần chừ. Đôi mắt nhìn về hướng xa xăm. "Nói sao nhỉ? Chuyện cũng đã lâu rồi nhưng không gặp mặt từ té xin lỗi."

Hạ Bách thờ dài. "Anh tệ thật đấy." Cô nói thêm. "Đi lâu như vậy mới về. Định cư ở nơi khác sao?"

Triệu Trác Thẩm búng đầu điều thuốc trên tay, lúc sau hút một hơi rồi nhả khói. "Ở thành phố này ngoài cô ra có lẽ tôi chẳng còn ai. Nếu còn thì cũng đều là kẻ không thể gặp lại."

"Bạn bè chạy đến thành phố lớn làm việc, mẹ mất, em gái có gia đình khác. Tôi vốn không thể biện minh cho sai lầm của bản thân, biết cô đã đứng dưới tuyết rất lâu nhưng không quay lại. Chỉ là tâm trạng bị dồn đến đường cùng, tôi không trốn được nỗi sợ." Thanh âm trầm thành ấy mang dấu hiệu cần sự cảm thông, ánh mắt anh xa xăm nhưng không gần gũi với bất kì ai. Nếu nhìn nhận từ một khía cạnh khác, anh chỉ là một chiếc lá cứng rắn một chút chạy theo chiều gió. Đền đau hay đến đó nhưng quan trọng anh đều có thể chống chọi.

Hạ Bách khẽ cười. "Không trách được. Đầu phải vô chi vô giác để chống cự lại. Nhưng chẳng ai muốn nghe anh biện minh ngay cả khi nó đúng."

Triệu Trác Thẩm nghĩ suy cho cùng thì câu nói đó không sai, anh khi đó đến cả sắc mặt đều tái mét. Nước mắt lặng rơi xuống khi nào không biết, cảm giác đó quặn lại trong lòng nhưng không có lối thoát. Cách duy nhất anh có thể làm được là thích nghi. Hiện tại nghĩ lại cũng không suy sụp, chỉ biết bên trong khó chịu bao nhiêu thì bề ngoài thờ ơ bấy nhiêu. Có lẽ con người kia cũng vậy.

Hạ Bách quay lại nhìn Triệu Trác Thẩm, lâu không gặp trông anh thành đạt hẳn. Thứ gì cũng có, khí thế trước đây cũng mạnh bạo hơn. Cô nhận ra điều mình đề phòng không bao giờ theo ý, rõ ràng sẽ lỡ anh đi nhưng không ngờ lại ngồi đây.

Người đàn ông đổi loại thuốc lá đắt đỏ hơn, kẹp cả vạt cũng chuyển qua loại thượng hạng. Mùi nước hoa cũng dễ nhận biết do sự đặc biệt, không phải loại xuất khẩu nhiều. Anh vút đầu thuốc xuống thảm cỏ, mũi giày khẽ nhay lên. Giọng nói hạ xuống. "Vậy em không hận tôi chứ?"

Đôi tay đang xoa bóp bàn chân của Hạ Bách có chút khựng lại. Cô hơi cúi người xuống thấp, mặt gần như sát đầu gối. Cách xưng hô này, giọng điệu này không lường trước ý định. Cô ngồi im, không nói một lời.

Anh hỏi lại. " Mùa đông năm đó, em có thể tha thứ cho tôi chứ?"

Hạ Bách liếm nhẹ bờ môi, mơ hồ trả lời. " Nếu chuyện gì cũng dễ cho qua thì chẳng ra gì. Nhưng không lại ích kỉ." Cô thờ dài. " Tôi không muốn nghĩ đến chuyện năm đó. Có lẽ vô thức tôi đứng lại thôi. Đừng nghĩ nhiều."

Triệu Trác Thầm ngồi xuống thăm cô gần kề Hạ Bách, anh cúi xuống nhìn gương mặt có chút chín chắn kia. " Tôi chuộc lỗi với em, đừng thờ ơ như vậy."

Hạ Bách khẽ cười, quay mặt sang nhìn người đàn ông. Khoảng cách gần đến mức cả hai có thể cảm nhận rõ hơi thở của nhau. " Anh đang cho rằng mình có tình cảm với tôi sao?"

Triệu Trác Thầm nghe thấy thanh âm có chút khinh thường, ánh mắt cô cười cợt.

Không nghe người đàn ông trả lời, Hạ Bách đứng dậy, một tay cầm lấy đôi dài cao gót đỏ chót. " Tốt nhất đừng nên như vậy. Anh như trước đây, lạnh lùng, cao ngạo vẫn dễ gần."

Hết Phần 24

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Một mục tiêu hai đối tượng

Triệu Trác Thầm không đuổi theo người thiếu nữ, anh ngồi lại chỗ đó một lúc thì Trần Khả Lộ đi ra ngồi gần kề. Cô ta không có mưu đồ gì, thành tâm để mắt đến anh.

" Sao anh lại ngồi đây? Bữa tiệc chưa tàn mà." Giọng cô nhỏ nhẹ, từng chút từ cừu chí đến ánh mắt đều chân thật. Cô giống như gái nông thôn hơn, không quá ăn diện nhưng có nét tươi trẻ.

Triệu Trác Thầm vẫn giữ nguyên quan điểm, ban đầu anh không có đề ý vấn đề này nhiều nhưng vì Hạ Bách nên mới chú ý cách cư xử. Anh định đứng dậy nhưng ngồi lại vài giây để trả lời. " Bữa tiệc không có người muốn gặp tự khắc sẽ đi. Cô nên tìm cách cho giống một vị tiểu thư thì tốt hơn." Đứng dậy anh nói thêm. " Cũng đừng gây sự gì với Hạ Bách. Biết mình đứng ở đâu vẫn tốt hơn."

Trần Khả Lộ nghe được chất giọng lạnh nhạt ấy lòng cũng khó chịu, không phải lần đầu bị đẩy ra xa nhưng cô chưa từng chấp nhận được. Là kẻ thế thân đến cả tên cũng là trùng hợp, họ nhận cô vì biết gia cảnh khó khăn nên dễ bắt cô phụ thuộc theo. Còn người kia đứng trên cao, cô ta có tiền, có sự miễn mộ nhưng kiêu ngạo đến vậy sao ai cũng đem lòng thương.

Hạ Bách thời điểm đó ngồi trong phòng người mẹ đã quá cố, cô nhớ lại những điều đã trải qua. Thoảng cái đã mấy năm, cô cũng lớn rồi. Tự lo được cho mình, không còn bệnh tật vật nhiều. Bệnh cần chữa trị lâu dài cũng thường xuyên đi khám định kì, chắc ở đâu đó mẹ cô đã bớt lo hơn. Chỉ là hôm nay, cô không rõ là buồn, cũng chẳng rõ vui mà chỉ muốn ngồi yên trong phòng.

Trần Lục Bắc biết em gái mình ở đâu nên tiếp đãi khách quý xong liền chạy lên phòng tìm cô.

Căn phòng rộng lớn, trống vắng không một bóng đèn. Vốn dĩ chỉ mượn ánh đèn từ bên ngoài nên muốn tìm thấy cô cũng không dễ.

Trần Lục Bắc nhìn về góc làm việc của mẹ cô, mảnh màu tối đen ấy có bóng em gái mình. Nó không yếu đuối đến mức ngồi đó khóc nên anh biết nó chỉ đang nằm gục xuống bàn. Có thể đang kể cho mẹ nghe về thành quả một năm qua nó đạt được.

Hạ Bách đẩy ghế ra, đứng dậy bước đến gần Trần Lục Bắc. Cô đã thay bộ đồ ngủ ngay ngắn, giống mấy bộ đồ đồng màu anh thường mua cho trước đây. Cô khẽ hỏi. " Anh Bắc. Em có thể ích kỉ một chút được không?"

Anh xoa đầu con bé, nó không phải đứa hiểu chuyện theo suy nghĩ mọi người. Hạ Bách là đứa trẻ dẫn đo về một việc nên làm theo cách nào, làm như nào mới vừa lòng mình và cả mọi người nữa. Anh hiểu nó chứ, gần gũi đến mấy cũng tìm đến anh. Anh khẽ thờ dài, động viên. " Em thử nghĩ xem, có kẻ nào không ích kỉ đâu. Họ không bị nhận thấy với không ích kỉ là khác nhau. Nói anh nghe, em đang thế nào?"

Hạ Bách bấu môi, cảm giác ở gần người thân với cô thực sự đáng trân quý đến mức một giây cũng đủ sưởi ấm. Cô khẽ nghiêng đầu hỏi anh. " Sao lúc nào anh cũng nói trái ngược với mọi người vậy?"

Người anh trai nở nụ cười ảm áp. " Vì họ là người lạ, anh là anh trai của Hạ Bách. Có những chuyện họ chưa từng trải qua cùng em gái anh làm sao hiểu được."

Thực ra, Hạ Bách rất dễ chiều. Cô là người thiếu thốn tình cảm nên chỉ cần tình thương để bù đắp liền như nhánh hoa được chăm bón đầy đủ. Chỉ có điều lại thuốc bón cho cây có được thích ứng tốt không thôi. Trần Lục Bắc cùng cô lớn lên từ nhỏ, từng nhìn thấy cô vượt qua sự vô cảm để nhận tình thương từ cha mẹ như nào nên rất am hiểu.

Nói chuyện xong liền nhắc nhở cô em gái về phòng ngủ, biết lòng nó rất khó chịu nhưng cũng không nhắc gì nhiều. Anh ngồi lại phòng mẹ mình một lúc, đúng là quá lâu không biết gia đình là gì. Trong người cũng có chút nao buồn.

Triệu Trác Thầm rời về phòng được sắp xếp trước, từ ban công phòng mình có thể nhìn sang nơi cô ở. Căn phòng đó không có ánh đèn, hình như đã ngủ rồi.

[...]

Sáng sớm hôm sau, trong dinh thự chỉ còn lại không gian heo hắt. Mãi đến cùng dậy ăn sáng mới có chút hơi người. Hạ Bách cũng được sống ở đây từ bé, gia đình cô lui đi lui lại hai căn nhà tuy hứng nên chỗ nào cũng là chốn nương tựa. Cô có quen với người làm chính ở đây, bà ấy chăm sóc cô từ bé, đến tận bây giờ vẫn nhớ cô thích ăn gì.

Hồi sáng, Hạ Bách thức giấc sớm nên đã chạy xuống phụ ăn sáng. Gia đình cô cũng đầy đủ nên ít khi có thời gian như này, tranh thủ chăm sóc họ một chút. Nhà cô đặc biệt rất thích ăn dim sum nên cũng cần hai ba người phụ.

Giờ là lúc mọi người có thể thoải mái với nhau nhất, xung quanh đều có người canh gác để bảo vệ an toàn nên Hạ Bách không phải vội làm người lạ nữa. Cô đứng trong bếp, nắn bóp sao cho miếng dim sum đẹp mắt nhất.

Trần Mặc Cảnh có thói quen mỗi sáng sẽ kể vài chuyện vợ mình rồi đọc báo, uống trà. Hôm nay, ngoài những việc đó ông còn xuống bếp quan sát đứa con gái khéo tay của mình.

Cũng may tâm trạng nó rất dễ điều chỉnh, dạo này căn bệnh có vẻ được điều trị tốt nên không ảnh hưởng tâm lý nhiều. Ông biết nó muốn hôm nay phải có nhiều niềm vui, bởi nó sợ thời gian còn lại sẽ không mấy khi được.

Hạ Bách không nhớ nhiều đến sự kiện hôm qua, cũng chẳng muốn nhớ đến nên vui vẻ cười với bố. "Hôm nay con làm món bố với anh thích."

Trần Mặc Cảnh đứng ở mép bếp theo dõi đôi tay nhanh thoăn thoắt của con gái, nó lớn nhiều quá. Càng ngày càng giống người vợ quá cố của ông, cả cách làm hài lòng người khác, đến cả cách kìm chế cảm xúc cũng vậy. Nhưng có điều nó trước giờ vô cảm, với người thân như ông mới có cảm xúc tình thương nên rất thích được nuông chiều. Ông khẽ chép miệng, "Con gái ta lớn rồi. Việc học của con thế nào? Có ai bắt nạt nữa không?"

Hạ Bách đang làm bỗng dừng tay lại, thời gian này thì không. Và lại cô cũng suy nghĩ chín chắn hơn trước, năm qua chứng bệnh của cô được cải thiện rất tốt. Phúc Thương cũng cho cô chỗ đứng, không dám động vào. Nhưng cô vẫn thắc mắc hỏi. "Rốt cuộc ai là người chống lưng cho trường mà họ có thể giữ được uy tín đến vậy hà bố?"

Trần Mặc Cảnh từng điều tra qua việc này, vẫn là những thế lực như ông nhưng đều là người làm trong nhà nước. Trước đây, Hạ Bách từng bị đe dọa đến mức căn bệnh ác tính của nó tăng đến đỉnh điểm. Thời điểm đó, điểm số con bé cũng giảm, về nhà trên người toàn thương tích, nếu hôm nào không bị thương nặng cũng là đổi nhân cách thành một kẻ khác. Mãi sau này đến lúc cô bỏ học ông mới không nhòm đến thể lực này, gần đây cũng vì tham những trong cả trường học nên gia đình có thể lực tự khác con cái sẽ tung hoành. Ông giải thích ngắn gọn. "Không phải là người dễ lộ danh tính, con phải biết họ ở trong thế lực ngầm. Nếu gia đình ta làm ở mảng vũ khí, địa bàn thì họ làm về địa vị chính trị, quyền lực trong nhà nước."

Trần Mặc Cảnh nói thêm. "Tốt nhất con vẫn nên để người nhà mình đưa đón đi."

Hạ Bách nghe qua cũng đủ hiểu thế lực đó mạnh thế nào, đến bố cô còn lưỡng lự như vậy hỏi sao không ai đứng lên. Cô khẽ cười, nói thêm gì đó cho bố cô yên tâm. "Con gần đây không bị ảnh hưởng tâm lý nhiều, uống thuốc đều đặn nữa. Chuyện trong trường cũng đã ổn thỏa, bố đừng lo."

Trần Lục Bắc ngáp ra tiếng từ phía sau, quần áo ngủ vẫn nguyên, bên ngoài còn khoác thêm áo choàng. "Em làm dim sum hử? Thơm tỉnh cả ngủ."

Anh trai Hạ Bách thích nói khoác để làm cô vui như thế bao năm không thay đổi. Cô nhìn bố cô rồi nhìn anh. "Ở nhà anh lười thôi như vậy mà ra ngoài tươm tất. Bố thấy anh ấy giống ai không?"

Trần Mặc Cảnh thấy con gái vui về lại lòng có chút yên tâm, chỉ không chắc nó duy trì niềm vui này được bao lâu. Ông lắc đầu. "Chắc chắn không thể giống hai bố con ta rồi. Nhà ta đâu có ai hám gái."

Trần Lục Bắc hít một hơi sâu. "Nay gặp mặt đầy đủ bỏ lại bệnh em đấy. Con hám gái thì sao? Đúng là con gái cung, em gái cung.." Anh im lặng vài giây rồi lết đôi dép đi trong nhà lại khu bếp gần hơn. "Năm nay anh về ăn bám em đây Hạ Bách. Nhớ com nhà chết được."

Nói xong anh quay sang Trần Mặc Cảnh nghiêm túc hơn. "Triệu Trác Thẩm muốn bàn chuyện doanh thu với bố. Cậu ta đợi ngoài phòng khách rồi."

Hạ Bách không để tâm đến cái tên đầu câu, cô chỉ vội nhìn bố mình. "Bố ở lại ăn sáng rồi đi làm nhé."

Ông xoa đầu cô, nhìn về mặt hốt hoảng rõ rệt ấy lòng quặn lại. Ngoài kia bao ánh hào quang trông nó trưởng thành, lạnh nhạt, vô tâm thế mà giờ trước mặt ông lại bé bỏng đến mức không muốn rời xa. "Được rồi, còn một tháng nữa bố mới đi. Không lo, không nghĩ được chưa công chúa bé."

Hạ Bách chỉ mỉm cười đôi môi lại, cô đã từng khao khát có những ngày tháng như này. Trong lòng tự dung như đứa trẻ nhận được quà, vui không tả siết.

Trần Lục Bắc cũng ra ngoài bàn chuyện, anh thấy em gái không còn cư xử như hôm qua dần cũng thoải mái.

[...]

Mang tiếng là ở nhà nhưng Trần Mặc Cảnh cũng đủ thứ việc để làm, chỉ cần nhìn số tờ a4 trên bàn ông đã đủ nhức đầu. Hồi đầu thì Triệu Trác Thẩm ngồi cả tiếng trong đó, từ việc chính trị thu nhập tháng ra sao đều do một người gánh. Mấy chuyện này nếu theo ông mãi sẽ quen, như Trần Lục Bắc mấy năm nay đều bận tới mảy tới mọt. Với mấy người như này tiền kiếm ra chất đồng nhưng thời gian hưởng thụ chỉ tính trên đầu ngón tay.

Triệu Trác Thẩm loanh quanh mãi mấy cuộc điện thoại mới xong việc.

Thời điểm đó, từ góc nhìn của người đàn ông xuống bên dưới chỉ quy trong sự ớn lạnh. Cảnh sắc sau một đêm tiệc tùng vốn được người đến dọn dẹp, bọn họ làm việc chỉ có tiếng động đồ vật, đến cả một chút âm thanh của con người cũng không có. Mọi việc đâu vào đấy đều có quy củ, khi nhìn vào không giống có sự sống. Nếu để ý đơn giản, có lẽ con người nơi đây chỉ là những cỗ máy dút tiền vào sẽ hoạt động, không tiếng cười cũng không có màu sắc.

Triệu Trác Thẩm đã đứng ngoài ban công nửa tiếng để bàn công việc, in sâu trong mắt anh chỉ là hình bóng người thiếu thò ơ với cảnh vật trước mặt. Quang cảnh rất yên bình cho đến hiện tại, đồng bữa bọn cũng dọn sạch, đến cả đám hoa vô tình bị dẫm nát cũng được thay đi. Có lẽ những thứ thay đổi như chưa từng có đối với người ở đây không xa lạ nhưng trong anh nó quá mức ngăn nắp. Con người quá kị cương như Trần Mặc Cảnh ai cũng dần quen, nếu để ý chỉ riêng Hạ Bách ngoại lệ. Ông luôn cố làm một ông bố tốt, chi tiếc đến thời điểm hiện tại cô bé cũng không vui hơn chút nào. Ở độ cao này, anh thấy cô đã ngồi ngắm nhìn khung cảnh đó đến mức bình thản. Có lẽ gần ấy năm đều trải qua không ít.

Triệu Trác Thẩm thu xếp đồng tài liệu vào trong bao bì, xem xét kỹ lại lịch trình rồi mới rời khỏi phòng. Từ lúc đi xuống trong suy nghĩ chỉ tìm ra cách làm lành với Hạ Bách, anh nghe nói sáng nay tâm trạng cô rất tốt vì gia đình sẽ ở cùng nhau một tháng. Thực ra, nghe có vẻ không có phần trăm thành công vào thời điểm này nhưng nhìn cô ngồi một mình như thường ngày cũng có chút rung động. Nói là ở cùng nhau để cải thiện tình hình gia đình một chút, trong ngôi nhà này bỗng dưng xuất hiện thêm kẻ nhân bản của cô vốn là chẳng lành. Cũng may từ sáng Trần Khả Lộ có nhiệm vụ phải đi tiêu tiền đích danh như tiêu thư.

Bà vú từ nhỏ trong nom Hạ Bách có lẽ là người hiểu cô nhất, này giờ cô ngồi bên ngoài đều do bà chăm lo đến sức khoẻ. Nhìn qua chỉ là mang khăn choàng với tai nghe cho cô nhưng để ý mới thấy sau đó ánh mắt cô dịu hẳn xuống. Và lại bà ấy còn lo luôn việc bếp núc, tiện thể anh cũng chưa uống ngụm cà phê nào.

"Vú pha cho tôi tách cà phê không đường được không?" Triệu Trác Thẩm đi qua khu bếp dừng lại ở bàn ăn nhìn đĩa dim sum còn thừa, quay ra hỏi xong là lấy đĩa ăn thử. Từ sáng bàn công việc anh cũng chưa thử xem tay nghề cô như nào, xem ra cũng rất hợp miệng.

Bà vú đang chuẩn bị nguyên liệu để chút nữa Hạ Bách làm bữa trưa, thấy cậu này ăn nói dễ nghe cũng để ý. "Mới đến làm hả? Tôi chưa gặp cậu bao giờ?"

Triệu Trác Thẩm đứng tựa vào ghế thường thức từng loại nhân bánh, anh không nghĩ nó dễ gây nghiện đến vậy. Trước giờ anh ít ăn mấy món này, cũng có thể do tay nghề mẹ kế không được tốt nên từ khi lớn lên chẳng bao giờ động đến. Nghe bà vú hỏi, nhắm đi nhắm lại cũng không nhớ chính xác nên nói bừa. "Tôi không nhớ rõ, chắc hơn năm rồi. Hoặc 2 năm."

"Cậu uống nóng sao?" Bà vú chuẩn bị pha thì hỏi lại, ban này có đêm hai cốc cho ông chủ với cậu nhà. Nếu để nói trong đây có ai uống nữa thì chắc quân số người ở đây tăng.

Triệu Trác Thẩm bỏ đĩa sang bồn rửa, đứng mất vài giây mới mở được miệng. "Nóng đi. Và lại Hạ Bách thường dùng loại vào Vú nhĩ?."

" Con bé sao?" Bà vú có chút ngạc nhiên hỏi ngược lại, có lẽ vì đã lâu rồi không ai đề cập đến cô gái này nên lần này có chút bất ngờ. " Trước thì hay uống nước ép hoa quả, lần này về đều uống cà phê đen."

Triệu Trác Thầm ngó ra ngoài phòng khách do nghe thấy tiếng ho của phụ nữ, vô tình chạm phải ánh mắt Hạ Bách. Cô không nói gì chỉ hơi cup mắt xuống một cách mệt mỏi rồi đi thẳng lên lầu. Bước đi chẳng đến nổi chậm nhưng người đàn ông không cảm nhận được chút sức sống nào trong nó. Anh nhớ ngày trước khi gia đình anh lâu ngày gặp mặt, dù là con riêng họ cũng đối đãi với nhau rất tốt. Nhìn lại nơi to lớn đầy hư vinh này thật ngọt ngào.

" Cà phê của cậu xong rồi. Cần gì nữa không?" Bà cẩn thận hỏi lại, tay vẫn luôn bận rộn chuẩn bị chỗ thức ăn đắt đỏ được chuyển đến sáng nay.

Triệu Trác Thầm có chút phản ứng chậm chạp, anh quay lại nhìn tách cà phê nóng hổi xong lại ngược mắt lên cầu thang. Cuối cùng không nói thêm gì, lấy đồ uống xong là lên lầu ở yên trong phòng.

Hết Phần 26

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Gặp lại người cũ

Trời về tối có mưa, không khí bắt đầu se lạnh rõ ràng về cuối thu.

Triệu Trác Thầm rời khỏi dinh thự khi bữa cơm vừa mới bắt đầu, anh thậm chí không kịp nếm mấy món người thiếu nữ ấy nấu. Thường thì anh chẳng doái hoài đến ăn uống lắm nhưng mùi vị của mấy món khi nhờ anh thưởng ăn vào tay cô đều rất hợp. Ban đầu không có cảm tình nhiều, cả năm qua cũng chưa từng nghĩ đến việc khiến cô tổn thương. Anh không chắc chắn khi mình xem cô xuất hiện trên trang báo mạng như nào, nghe cô hát cảm thấy ra sao? Thời điểm đó chỉ là chăm xem tin tức một chút, ngày nào cũng theo dõi mấy bài viết nhắc đến cái tên Hạ Bách. Xung quanh anh không thiếu phụ nữ, cả năm qua bao nhiêu mùi hương chạm đến khứu giác còn không nhớ nổi một mùi. Nhưng có lẽ từ rất lâu, khi mới gặp anh đã nghe rõ thứ dịu nhẹ nhưng nhất thời khiến anh lưu luyến trên cơ thể cô gái này.

Cả chiều nay Triệu Trác Thầm dành thời gian để nghỉ ngơi, tách cà phê đem lên cũng để nguội không uống ngum nào. Đến lúc tỉnh giấc cũng tắm gội rồi đi luôn, không chắc người này có đói không nên Trần Khả Lộ đã chuẩn bị trước một khẩu phần ăn nhanh. Dĩ nhiên khi quay về nhà cũng đã muộn nên chẳng chuẩn bị gì ngoài chiếc bánh hamburger nóng hổi dành cho mình.

" Bánh còn nóng, anh cầm theo ăn nếu đói." Trần Khả Lộ đưa chiếc bánh về phía người đàn ông, giọng nói trong trẻo đến mức dễ nhận thấy bên trong chứa đựng những gì. Cô không nhận được nhiều hồi âm, hai mắt dần đỏ lên rồi nhìn chiếc xe chạy từ tầng hầm lên. Khi ấy chỉ ước xe đi chậm một chút, chậm nhất có thể để mình ít nhất không mất mặt. Nhưng chỉ tiếc khi chiếc xe dừng lại ở khoảng cách sát mặt, Hạ Bách lại đi từ trong ra.

Người đàn ông vừa kịp để điều thuốc lên miệng khẽ quay lại nhìn, thực ra do cảm nhận được Hạ Bách chạy qua nên mới phản xạ chậm chạp để xác định. Sau cùng không nhận được chút để tâm nào liền mời lửa cho điều thuốc. Thậm chí cả người con gái bên cạnh cũng bị lãng quên ngay lúc đó.

" Bác ghé qua siêu thị mua giúp con ít đồ hộp ghi trong giấy. Con cảm ơn trước." Giọng Hạ Bách có chút khàn đi, nói xong cũng do ngửa họng nên ho nhẹ mấy cái.

Triệu Trác Thầm dù hướng mắt đi một phía khác nhưng thính giác đều nghe rõ mồn một. Cô cũng lễ phép với người lớn tuổi hơn anh nghĩ, thường anh ít thấy cô nói chuyện với người làm. Ở nhà trông rất gần gũi, quần áo cũng không biết mua của hãng nào nhưng chẳng khác nào mấy bà thím trong khu chung cư.

Dần dần xong là Hạ Bách nhanh chóng quay vào, cô thực ra không có ý tốt nhưng lại đứng lại chỗ Triệu Trác Thầm mất vài giây. Lúc đầu nửa muốn nói, nửa không muốn nói nhưng rồi cũng không chần chừ. " Bỏ tôi nói cuộc gặp hoãn lại 1 tiếng. Anh muốn dùng bữa luôn không?"

Nghe được câu nói này Triệu Trác Thầm như gỡ rối được chút chuyện trong lòng, tay đang đưa điều thuốc lên định hút tiếp liền vứt xuống rồi dùng mũi giày dụi đi. Giọng nói vẫn mang chút đặc trưng, không hề có sự nhẹ nhàng không trầm ấm dễ nghe. " Dĩ nhiên phải dùng rồi. Dù sao cũng là đồ cô nấu mấy tiếng."

Hạ Bách không thấy được chút trêu đùa nào, hoàn toàn bị phong toả cảm xúc. Có khẽ cười nhìn mọi người đang chuẩn bị vào dùng bữa. " Tôi hâm bò cho gia đình. Trước giờ không có ý làm cho anh."

Triệu Trác Thầm ăn mặc cũng dễ chịu nên không phải thay đồ, nghĩ đến việc cô vừa nói liền có chút vui vẻ trong lòng. Anh nhớ cả ngày hôm qua đến giờ cô mới không có giọng điệu lạnh nhạt, thực ra hôm nay cũng không hề nói với nhau câu nào. Nãy giờ tính ra được hai câu, mặt mộc của cô cũng dễ nhìn hơn trang điểm. Có lẽ trông nhã nhặn, dễ gần hơn một chút.

Bữa cơm khá đầy đủ thành viên, Trần Mặc Cảnh ngồi ở ghế chính giữa, những người nhỏ hơn ngồi dài hai bên. Nhìn trông rất quy củ nhưng bên trong lại lạc lõng. Thức ăn được lấy vừa đủ trên đĩa, ai cũng có phần.

Trần Lục Bắc ngồi cạnh Hạ Bách, hai mắt mệt mỏi nhận thấy rõ sự thiếu ngủ. Anh ăn cũng rất nhanh không nhiều lời gây trò vui cho gia đình, cứ giống như một mô hình không âm thanh khiến sắc mặt Hạ Bách luôn tỉnh lặng như mặt hồ. Trời qua hơn nửa ngày cô luôn làm mọi thứ một mình, không mấy khi mở lời nhưng chẳng ai để tâm. Thậm chí, vết thương có ý trên bàn tay cô lớn như vậy cũng không ai hỏi thăm gì.

Trần Lục Bắc nhanh chóng xong bữa, anh quên mất lời khen ngợi dành cho bữa cơm như thường lệ. Giống như mất đi chút đồng viên thường trông ngóng, Hạ Bách đột nhiên cúi đầu thấp nghẹn ngào ăn bữa cơm cho xong. Không ai để ý đến cô, không ai mở lời, đôi lúc cô hận sự ra đi của mẹ. Bà ấy ra đi đem theo cả không khí ồn ào, dù chẳng là gì so với gia đình khác nhưng sẽ có tiếng nói, tiếng cười. Nhất định nếu có người phụ nữ ấy.. Bỏ cô sẽ không chú tâm vào công việc, ông ấy sẽ luôn về đúng giờ để dành tình yêu thương dịu dàng nhất cho gia đình. Trước giờ, đều vậy nhưng hạnh phúc của cô vốn ít ỏi.

Mất đi mẹ rồi cũng không còn nhà..

[...]

Triệu Trác Thầm không nghĩ gặp đối tác đến cả cái tên gọi cũng thân quen, đôi mắt người phụ nữ ấy vẫn luôn có chút hy vọng sâu thẳm. Anh kéo ghế ngồi xuống đối diện Hoắc Tịch, ánh mắt nhìn đồ ăn trên bàn nóng hổi như biết chắc anh sẽ đến lúc nào. Vẫn có thể nói là mối quan hệ mười năm qua không quá tệ, cô chọn đúng quán anh thích, lựa những món hợp khẩu vị của người kén ăn. Chỉ cần ngồi xuống đã có chút không khí khó chịu vì hành động như đang còn quá thân mật.

Triệu Trác Thầm chưa mở lời, anh vừa kịp đặt điện thoại xuống bàn đã có tin nhắn gửi đến. Vốn là nhiều công việc nhưng lần này là của phụ nữ gửi đến, vẫn là những người có chút

quan tâm anh.

Theo phản xạ của phụ nữ kẻ cạnh Triệu Trắc Thầm nhiều năm, chiếm đóng lòng anh đến mức không hề có ai dành nỗi thì Hoắc Tịch sợ ý liếc nhìn. Dáng vẻ thanh cao một năm qua chờ gặp anh nhưng đều không có chút âm tín nào. Cô từng gặp Hạ Bách nhiều lần, gặp nhiều đến mức biết lịch trình làm việc kín ngày của cô ta ra sao. Sau cùng chỉ toàn thất vọng, cô ta không hề nói gì khi nhắc đến Triệu Trắc Thầm, thái độ khó chịu như chẳng hề quen biết. Đến giờ vô ý nhìn qua tên hiện trên màn hình lại mới lạ, cô không hiểu năm qua con người ấy đã thay đổi như nào.

Triệu Trắc Thầm không phải người thích nói chuyện với phụ nữ qua điện thoại, trường hợp có số anh cũng chỉ là công việc. Người mới nhắn đều không nhắc đến công việc nên anh bỏ qua một bên, ánh mắt nhanh tập chung về đối tác trước mặt. "Em khỏe chứ?"

Hoắc Tịch không phải người kìm chế cảm xúc tốt nên rất dễ bị người khác bắt bài, khi tìm Hạ Bách cũng rất nóng vội. Cô không nghĩ người con gái mình căm ghét dùng vô số lời lẽ chà đạp lại đứng lặng rồi cười. Sau cùng, ấn tượng của cô về cô ta có lẽ nói là tốt hơn. Câu nói hôm đó không dễ nghe nhưng lại khiến cô nhớ đến mức phải chấp nhận. Hạ Bách nói: "Người đàn ông chỉ nói chưa từng đề tâm tới đến vậy đâu. Chúng tôi không liên lạc lâu rồi. Chỉ hành động như vậy ảnh hưởng đến tôi, anh ta cũng không biết chỉ yêu anh ta như nào. Làm ơn suy nghĩ trước khi nói, tâm lý tôi không được tốt. Nếu chị gây kích động sẽ không tốt đâu."

Nghe người đàn ông hỏi thăm, giọng điệu có chút xa cách hơn trước đây trong lòng Hoắc Tịch cũng tự hiểu. Cô khẽ cười, một tay chống cằm đưa xuống chiếc bát. "Khỏe. Còn anh? Công việc vẫn không thay đổi nhỉ?"

Triệu Trắc Thầm rất dễ chịu, trong lòng đúng là có chút hoài niệm ủa về nhưng không đánh mất quan điểm. Với anh đối tác là đối tác, người từng quen cũng là từng quen. Nhiều người cho rằng anh không biết yêu đương, chỉ qua loa rồi tìm đến những thứ mới mẻ. Có lẽ họ không biết anh từng vì người phụ nữ này như nào, ngồi trước mặt cô được thấy đáng về trường thành này cũng có chút an tâm. Nhìn cô đang cố tỏ ra lạnh nhạt anh vội cười rồi đứng dậy rót thêm rượu vào hai ly. "Em nói xem tôi phải thoát khỏi công việc này như nào? Em chuyên nghề sao?"

Hoắc Tịch nâng ly rượu, nãy đợi anh có uống qua nên nhận thấy khá nặng chỉ dám nhấp môi. Cô cũng thành thật một chút. "Em không muốn đuổi bắt anh. Dù sao cùng coi như bạn tốt nên không muốn tính toán nhiều."

Anh che miệng, gấp chút thức ăn cho có phần hiếu khách. "Như vậy cũng tốt, giờ chúng ta là đối tác. Em muốn kí hợp đồng nhanh gọn chứ?"

Không khí có chút khác thường với người phụ nữ, miệng thịt trong miệng cô cứ như không muốn trôi xuống. Chưa từng có cuộc gặp đối tác nhanh gọn đến vậy, anh như vậy không phải vì tình cù mà muốn kí kết rồi ra về chứ. Ngoài tin nhắn ban nãy, sau này có thêm hai tin nhưng anh cũng không trả lời. Trong đầu cô rất mơ hồ, cuối cùng không hi vọng thêm, nghĩ đến lợi ích kỉ kết được với tập đoàn lớn như này quả sẽ giúp cô có chỗ đứng hơn.

Triệu Trắc Thầm lấy được bản hợp đồng có chút vội vã, chào hỏi xong liền ra ngoài vừa đi vừa gọi điện cho Trần Lục Bắc.

Đầu dây vừa ậm ừ được vài câu vì bị đánh thức giấc ngủ thì người đàn ông đã vào thẳng vấn đề chính. "Rồi rồi. Anh muốn nhậu tôi sẽ mua đồ. Thuốc của Hạ Bách thì lấy ở đâu?"

Trần Lục Bắc hít một hơi sâu, giọng điệu dè chừng nhắc nhở. "Cậu đừng có quan tâm em gái tôi quá thái. Đã nói bao lần rồi, cậu định để tôi nhắc lại bao lần nữa. Đến chỗ bác sĩ Trí lấy thuốc cảm cho con bé."

Không biết đã nghe cảnh báo này bao lần trong năm qua, người này thực sự thích Tần Chu Tước hơn anh nhiều. Trần Lục Bắc nói nghìn lần cũng nhắc đến người bên cạnh Hạ Bách phải đủ điều kiện kinh tế, ôn hoà ấm áp, nhất định phải là người thiện. Nghĩ đi cũng không hiểu sao lại là hần ta, nực cười.

"Cậu cứ liệu hồn đấy, mau lên." Trần Lục Bắc không nghe thấy hồi âm nhưng cuộc thoại chưa tắt nên quát lớn mấy câu.

"Con mẹ anh, sai ai đấy. Tôi có phải chó bốn chân mà chạy đâu. Tôi không thích cô ta là được chứ gì. Anh có giỏi anh khiến cô ta vui hơn đi. Sao lúc nào cũng để cô ta một mình như thế?" Triệu Trắc Thầm vốn chịu đựng được việc áp đặt cảm xúc nhưng lần này tiếng nói của anh đủ để người phụ nữ theo sau nghe thấy. Phía đầu dây cũng không nói được, cổ họng người anh trai đó nghẹn ứng lại.

Thời điểm đó, phòng Trần Lục Bắc có tiếng gõ cửa từ Hạ Bách.

Còn Triệu Trắc Thầm không biết Hoắc Tịch nghe thấy gì, khi cả hai ra đến sảnh để chờ xe đều không nói thêm gì. Anh chỉ biết hàm răng cô ấy cắn chặt lấy bờ môi, ánh mắt cố nhìn về một phía. Thực ra, cô ấy chưa từng giới kim nén nên thoáng cái đã nhận ra, chỉ tiếc hiện tại đã không quan trọng nên khó trách anh vô tâm.

[...]

Trần Mặc Cảnh cho người theo sát Triệu Trắc Thầm trong buổi gặp mặt đối tác, tất cả những gì họ nói chuyện ông đều nghe rõ. Nói là hợp tác thì không phải cho một công ty bé như vậy, cái ông muốn là xem cách ứng xử với người phụ nữ anh đã yêu. Ông chỉ muốn chắc chắn tìm một chỗ hạ chân cho con gái mình, có lẽ lựa chọn này cũng không tệ. Sự trân thành đến từ cách anh ta lớn tiếng với con trai ông, người không biết sợ như anh ta liệu có sợ mất đi Hạ Bách không? Năm yêu Dương Hiểu Tinh ông cũng có nỗi phong thái đó, không có đủ dũng khí để khẳng định với cô ấy tình yêu thầm lặng của ông. Nghĩ lại thấy cô ấy gả cho mình cả một tuổi xuân đến già thực quá nhiều đau thương.

Triệu Trắc Thầm về nhà muộn hơn dự định, người bác sĩ muốn gặp đã về quê có việc nên anh ghé hiệu thuốc mua lấy một liều. Nhìn từ bên ngoài phòng Hạ Bách đã tắt điện nên anh đi thẳng lên phòng Trần Lục Bắc, người cậu ta cũng hơi nóng, nghe nói uống thuốc rồi nên anh không hỏi.

Trần Lục Bắc xuống khỏi giường, người thấy mùi đồ nướng tâm trạng khác hẳn. Nãy hơi lớn tiếng nên Triệu Trắc Thầm chỉ để đồ ăn ngoài cửa rồi đi luôn không nói gì, tự nhiên lại cảm thấy mình hơi quá đáng.

Triệu Trắc Thầm chỉ bức tức lúc đó, lúc này có xuống dưới tầng nhưng không thấy bà Vũ đâu nên hỏi tạm cô giúp việc. "Cô đưa túi thuốc này cho Hạ Bách. Lấy luôn nước ấm cho cô ấy giúp tôi nhé."

Người giúp việc có chút khó xử. "Ban nãy cô ấy ra khỏi phòng đi đâu rồi. Tôi không rõ bao giờ cô ấy về."

Người đàn ông không hỏi thêm gì rồi cầm túi thuốc về phòng, thay bộ đồ thoải mái hơn xong liền ra ngoài ban công hóng gió. Đứng ở trên cao quả rất dễ nhìn bao quát, thoáng cái đã nhìn thấy người cần tìm ở đâu. Có vẻ ở bãi cỏ đằng xa ấy rất yêu ắng, trời có gió lạnh nên cô ấy có đem theo chiếc khăn choàng. Không hiểu sao anh rất muốn xuống nói chuyện cùng cô ấy, một mình như vậy không phải rất cô đơn sao?

Hết Phần 26

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Người đàn ông xuất hiện luôn đúng lúc

Hạ Bách ngồi tại đây đã được nửa tiếng, trước giờ cô đều như vậy để cố xem xét lại bản thân mình. Hôm nay, cô không nổi nóng trước mặt Trần Khả Lộ nhưng cũng không nhận được nhiều điều mình mong muốn. Mọi chuyện đều xoay quanh không khí của thiên nhiên, con người, chẳng khác gì một bức tranh tả cảnh. Cô không ngờ đến một lúc gia đình có thể ăn cơm không nói gì, gặp nhau cũng công việc. Quả nhiên, lập đi lập lại cũng không trách được ai.

Ngày trước còn bề nên Hạ Bách có thể không hiểu chuyện, giờ lớn rồi mới thấy mọi thứ trước đây hoá ra chỉ có chút màu sắc hơn bấy giờ. Nếu để nói về chuyện gia đình thì chưa từng có nhiều hy vọng, ngày trước mỗi khi xảy ra to tiếng với nhau thì mẹ sẽ đề cử ở trong phòng rồi khoá cửa, mỗi lần như vậy bà đều cho cô đeo tai nghe. Nghĩ đến những việc đó cho đến giờ cũng thành thói quen, thành ra thiếu tai nghe bên cạnh giống như chẳng còn ai an ủi. Có lần cô vô ý bỏ tai nghe ra nghe thấy tiếng cãi vã, có cả tiếng sủng rất lớn nhưng khi mẹ mở cửa bên ngoài chẳng có dấu vết nào. Thực ra, nhiều năm rồi bọn họ vẫn truy lùng danh tính con gái Trần Mặc Cảnh.. Cô biết họ vì tốt cho mình nhưng chưa từng biết tại sao cách cư xử luôn bị cảm xúc chi phối. Hôm nay, bỗng dưng cô rất sợ Trần Khả Lộ kể chuyện hôm qua cho bố và ông nội cô nghe, đến giờ cô không biết họ đã biết chưa. Ông cô thì đi thăm bạn tự sáng mai mới về, còn bố cả ngày đều giấy bút.

Bác sĩ riêng của Hạ Bách hiện tại tên Trương Bạch, anh ta làm chuyên ngành tâm lý. Tuy nhiên còn rất trẻ nhưng lại được chọn lọc vào những bác sĩ hàng đầu của khoa. Ban đầu vì thấy anh ta quá trẻ để tin tưởng, cuối cùng đi khám một chỗ khác vẫn nhận ra vấn đề tâm lý của mình. Ngày trước cô không bắt chuyện hay làm quen với người lạ, kể cả bạn bè nhưng giờ vì công việc cô đã làm rất tốt chuyện này. Thậm chí bây giờ còn kìm chế được cảm xúc, chỉ là sau cùng để không bùng phát những căn bệnh đó thì anh ta lại cho rằng cô bị trầm cảm. Với một người trẻ tuổi như cô mà xảy ra chuyện này được sao? Nghĩ đi nghĩ lại đều không thể tin nổi.

Hạ Bách vốn có thể cảm nhận rõ âm thanh khác lên lời vào tiếng gió và cỏ cây. Giờ này cũng đã muộn, nếu có thể bước ra đây phần trăm nhiều nhất là Trần Lục Bắc. Nhưng khi quay lưng lại khuôn mặt cô không biết nên vui hay thất vọng, người này lúc nào cũng xuất hiện khi cô một mình. Cảm giác lúc đó đúng là có phần rung cảm, trước tiên như một chút lịch sự chào hỏi thì có khẽ cười.

Triệu Trác Thầm không nhớ là ban nãy trời mưa, đi ra khỏi sảnh được vài ba bước mới chợt nhớ ra. Thảm cỏ xanh mướt có thêm vài giọt nước bên trên trông có sức sống hơn nhiều, anh để dép xuống rồi ngồi lên. Ban đầu có chút dự định đợi cô vào trong nhà, nhưng người này chẳng biết chừng mực thời gian nên đành xuống.

Hạ Bách quay sang nhìn gương mặt góc cạnh, trông nam tính hơn những người nổi tiếng cô quen nhiều. Cô khẽ cười rồi bắt chuyện trước. " Anh sao lại xuống đây?"

Người đàn ông lúng túng trong lòng, anh không biết trả lời sao để không phải ngại. Trước giờ với phụ nữ đều dễ nói chuyện nhưng lần này chủ động anh không chuẩn bị được gì. Ban đầu anh mất mấy phút nghĩ lý do, cuối cùng nói toẹt ra. " Thấy cô ngồi một mình bên ngoài nên tôi xuống."

Hạ Bách hay gặp người khoa trương, nghiêm túc nhưng đàn ông như anh hình như chưa từng gặp qua. Kể cả có gặp có lẽ sẽ không có ấn tượng, cô nhớ cả hai đã dùng nói chuyện lâu rồi nên có chút dễ chừng. Có điều anh xuất hiện luôn đúng trong lúc phụ nữ có thể dựa giẫm, với cô thường thấy là vậy, còn đối với bản thân hiện tại chỉ có thể nói chuyện một chút cho nhẹ lòng. Có lẽ cô có chút cao ngạo không cho rằng mình sa vào ai, trôi qua ba năm nói chuyện được vài ba lần thì không coi là thân thiết, nói là có gặp qua có lẽ hợp lý hơn.

Hạ Bách có thể cho rằng giọng của Triệu Trác Thầm rất trầm, nổi nóng lên nghe sẽ đáng sợ, lạnh lùng sẽ thấy rất ngẫu hay khó gần. Cô ngẩng đầu nhìn bầu trời không sao, ánh trăng mờ, tổng quát thì chẳng có gì đẹp. " Anh thường đến gần phụ nữ khi họ một mình hả?"

Người đàn ông không thể hiện thái độ dứt khoát, anh cũng nhìn xem trời hôm nay có gì nhưng hình như nó chẳng hợp với anh. Anh cười hát ra, cúi đầu nhìn thắm cỏ ẩm ướt. " Trong mắt có tôi là loại người như thế sao?"

Hạ Bách nghiêng đầu sang một bên, một tay đưa lên bóp nhẹ sau gáy. " Thực ra chúng ta ai cũng có chút nhan sắc, là người phải tiếp xúc nhiều nên tôi không đánh giá chính xác được."

Triệu Trác Thầm có phần đánh giá cao cô gái này, trước đây nói chuyện khi không chắc chắn cô đều có cách nói khiến anh phải học hỏi. Nói ra cô cũng nhỏ tuổi nhưng với thành quả hiện tại rất ngưỡng mộ. Anh chuyển qua công việc một chút, có lẽ sẽ đỡ khiến không khí im lặng hơn. " Công việc không có gì khó khăn chứ? Nghe nói lịch làm việc của cô rất bận?"

Hạ Bách ôm lấy đầu gối, cô thường ngồi một mình mỗi tối nếu không đi ăn cùng những diễn viên quay cùng. Thực ra, báo trí cũng hỏi nhiều mấy câu này nhưng cô chưa từng nghe từ miệng bạn bè. Cô im lặng mất nửa phút, xong có chút không hài lòng với hiện tại. " Không có gì khó khăn, gây cản trở cũng chỉ là đồng nghiệp thường ngày. Nhưng có điều tôi không thấy mất nguyên. Có phải quá nhiều tham vọng không?"

Nghe xong trong lòng người đàn ông có chút đồng cảm, tuổi như cô mà trải qua mấy chuyện này một mình thì sẽ có nhiều thứ bất đồng. Anh chống hai tay ra sau lưng, ngẩng mặt nhìn màn đêm âm u lộng gió. " Con người càng thành công càng có nhiều tham vọng. Cái đó có thể coi là nhu cầu nhưng càng đi lên càng cảm thấy lạc lõng. Có lúc chỉ có thể tự đứng lên, cảm giác này ai cũng sẽ trải qua thôi."

Hạ Bách không thấy vậy, cô hít một hơi sâu. " Ban đầu tôi nghĩ, học chẳng có gì to tát. Tôi có thể kiếm ra tiền, có thể mua đủ thứ đắt đỏ rất dễ dàng." Cô quay sang nhìn anh, rất lâu mới nói tiếp. " Nhưng tôi không thấy hạnh phúc. Giống như một người hoàn hảo, có tiền, có sắc, có tài, có gia đình. Đến giờ tôi vẫn không hiểu tại sao kẻ cho rằng bản thân tầm thường lại ngưỡng mộ cuộc sống của tôi.. Trong khi đó, tôi rất muốn là họ."

Triệu Trác Thầm không nói gì, anh chỉ ngồi nhìn gương mặt kẻ sát mình, gần đến mức mùi hương, hơi thở của cô đều có thể cảm nhận. Chỉ cần một chút thiếu kiểm soát cũng có thể chạm đến bờ môi ngọt ngào trước mắt, gương mặt cô chỉ kém sắc sảo hơn trước khi trang điểm. Thực ra, điểm này ở phụ nữ luôn được nhiều đàn ông tìm kiếm, chính vì thế nên giữa hứng thú và tình cảm rất khó phân biệt.

Hạ Bách có chút bối lung nên đứng dậy, cô đeo dép vào rồi mới lên tiếng hỏi. " Làm phiền anh rồi. Có muốn dùng chút mì không?"

Triệu Trác Thầm vẫn còn vài tài liệu cần xem qua nên không tiện, anh nhanh chóng từ chối. " Tôi vẫn chưa đói." Thấy cô bước đi anh cũng đứng dậy đi theo. Đến gần cô hơn mới lên tiếng. " Tôi có mua thuốc cảm cho cô. Tôi treo ngoài ô khoá, nhớ uống đúng liều."

Hạ Bách nhìn theo bóng lưng trước mắt, miệng chưa kịp nói cảm ơn mà anh đã đi được vài bước. Nếu anh mua sớm hơn một chút có lẽ cô sẽ dùng số thuốc đó nhưng trước anh thì một người khác đã mang đến. Ban nãy sức khỏe cô đúng là không tốt nhưng khi thuốc có tác dụng thì một lúc là đỡ hẳn.

Triệu Trác Thầm đi vào đến phòng khách thì gặp một người đàn ông nửa quen nửa lạ, gần một phút mới nhớ ra là Thanh Tự. Anh có đi ăn với cậu ta vài lần, theo như Trần Lục Bắc nói thì cậu ta là anh cả. Nói là hơn tuổi nhưng vẻ mặt non choẹt, gần như chưa có lần nào anh xưng hô đúng với vai vẻ. Coi như nghĩ lễ lịch sự nên có gật đầu chào hỏi qua.

Hạ Bách vào ngay sau đó, cô chưa kịp nói gì đã bị Thanh Tự cốc vào đầu. " Anh vất vả đem thuốc đến cho em như thế mà không nghe lời là thế nào?"

Hạ Bách khẽ chau đôi mày một cách khó chịu, ánh mắt nhanh chóng để ý đến bước chân khựng lại của Triệu Trác Thầm. Cô để ý thêm vài giây, anh cũng đi thẳng lên lầu, bước chân có vẻ nhanh hơn ban đầu.

Thanh Tự quay lại nhìn khung cảnh sau lưng, ngoài người đàn ông ban nãy thì không có thêm ai, anh có chút khó chịu trong lòng đi gần lên khoác vai Hạ Bách. Anh chỉ lưỡng lự chút ít sự việc, xong liền vờ quan tâm cô để xem kết quả chính thực như nào." Sao vậy?"

Hạ Bách nhìn bàn tay đặt lên vai mình, bình thường cũng không có gì lạ vì cả hai là anh em nhưng hôm nay có chút khó chịu. Thanh Tự thường quan tâm cô chẳng khác gì bảo bối, nhiều khi cô cũng bị hành động của anh làm cho kinh hãi. Khác với Trần Lục Bắc, anh luôn tìm từng ngõ ngách cảm xúc của cô, bất kì cô thích gì anh đều biết. Nhưng tất cả những cảm giác cô có ngày một bị anh làm hao hụt, đôi khi quá thái lên rất đáng sợ. Thanh Tự trước đây bị thời gian làm nhạt nhòa đi bản tính, anh giờ chỉ biết kinh doanh kiếm tiền. Thực ra, có nói cũng nói đồng tiền quá khiến con người tách ba tách bảy để chạy đua với xã hội.

Hạ Bách cũng không biết tại sao Thanh Tự biết mình bệnh, khi anh mang thuốc đến cô cũng hơi bất ngờ. Nãy giờ có vẻ đi gặp Trần Mặc Cảnh nên nét mặt không được thoải mái cho lắm, mỗi lần gặp anh đều bị giáo huấn. Hai người như nước với lửa, tối ngày bắt đồng quan điểm nên từ lâu đã không sống chung. Có lẽ đó là một phần anh tách ra kinh doanh riêng. Thay vào đó Trần Lục Bắc kiên định theo bố đến cùng, tính tình nhiều lúc khiến người khác phải nể phục.

Hạ Bách định kiểm chút gì bỏ bụng nhưng cuối cùng không còn tâm trạng, cô khẽ hạ người xuống bước lên một bước để rời khỏi vòng tay đó. Nếu là trước đây cô sẽ không làm vậy, bởi khi cần người anh trai này luôn xuất hiện bên cạnh. Chỉ là bây giờ cô thấy có chút khó chịu, gần đây anh ấy luôn cố lại gần cô như mấy gã đàn ông đầy mùi rượu.

Thanh Tự hạ tay về, anh có lẽ không nên làm có khó xử nên biết ý mở lời trước. " Em mệt thì ngủ sớm đi. Anh về trước."

Hạ Bách quay người, môi khẽ nở nụ cười. " Vậy anh về cẩn thận. Có gì tối mai gặp."

Thanh Tự dúc một tay vào túi áo khoác, thấy chìa khóa không có trong túi trái liền tìm túi bên kia. May mà nó không để quên ở trong phòng Trần Mặc Cảnh, anh thở phào rồi xoa đầu cô em gái. " Nếu tối mai chưa có ai là bạn nháy.. Nhất định phải cho em cơ hội."

Hạ Bách chỉ gật đầu, nhìn bóng anh đi xa một chút thì quay vào.

Trên lầu có tiếng nam nữ nói chuyện phát ra từ phòng Triệu Trác Thẩm, có lẽ do cửa không đóng lại nên thoáng qua cũng biết ai trong cuộc. Hạ Bách thường ngày không hứng thú với chuyện người khác nhưng hôm nay bỗng dừng lại đứng lại. Nếu Trần Lục Bắc nhìn thấy cảnh tượng này sẽ nghĩ rằng em gái mình có vấn đề, thường ngày có người bày kế hại cô còn không thêm để tâm. Hành động này có chết anh cũng chưa được chứng giám, chỉ là lần này nhìn thấy cũng vội quay lại phòng rồi nhẹ nhàng đóng cửa.

Trong miệng Trần Lục Bắc đứng sau cánh cửa lẩm bầm mấy câu. " Tiểu Bách là phiền băng, phiền băng mà chưa ai chiếm được. Chắc điên mất, đúng là con bé không kiểm soát được cảm xúc." Lẩm bầm xong chỗ đó anh lại khẽ mở cửa, từng chút lên nhìn hành động của đứa em.

Hạ Bách đứng cứ mấy kẻ do thám nghe tin từ bên trong, trên gương mặt chẳng có chút cảm xúc nào.

Trần Khả Lộ lùi lại một bước, Triệu Trác Thẩm tiến thêm một bước, thêm vài bước nữa cô ta đã chạm lưng vào bức tường lạnh lẽo. Từ ngoài nhìn qua khe cửa nhỏ chỉ qua sát được vóc lưng của người đàn ông, lồng ngực Hạ Bách quả có chút khó chịu. Cô chưa kịp rời đi thì giọng người đàn ông có chút cân nhắc. " Tôi không biết nhiệm vụ của cô là gì? Cũng không biết cô ăn mặc đồ ngủ bước vào phòng tôi có ý này không? Nhưng tôi nói cho cô rõ một điều." Anh ngưng lại một chút, bàn tay thon gọn khẽ lướt trên làn da trắng hồng của Trần Khả Lộ. Giọng nói từ đó có chút lạnh nhạt, gần như muốn bóp nghẹt tâm can cô gái nhỏ. " Tôi không hứng thú chính là không bao giờ để mắt đến. Bữa tiệc ngày mai tốt nhất nên tìm bạn khác. Tôi có đôi tượng rồi."

Trần Khả Lộ có chút uất ức, cô không nghĩ mình bị từ chối một cách thẳng thừng như vậy. Cuối cùng chỉ có thể cúi đầu. " Tôi có gì thua kém chị ta chứ? Sao ai cũng quan tâm chị ta hết mực.."

Bàn tay người đàn ông khẽ lướt lên chiếc cổ thon gọn, dần bóp chặt lấy chiếc cảm nhỏ. " Hai người khác nhau mòn một. Không nhận ra sao?" Anh nhấn mạnh câu sau, tay kia nâng cằm cô ta cao hơn, gương mặt cũng tiến đến gần hơn, từ xa trông chẳng khác gì hai người đang thân mật. " Nếu ngày một cô đồ kị càng rõ, làm hại đến người phụ nữ đó.. Không chỉ tôi mà đằng sau còn có vô vàn người có thể làm điều tương tự. Cô biết mà, bệnh tình của cô ấy vốn lệch chuẩn mực nên không chừng cô có thể chết sớm hơn một chút."

Anh ngửi rõ mùi nước hoa đắt đỏ trên người cô gái đến từ vùng đất nghèo, nụ cười dần có chút đe dọa. " Cô muốn chiếm gọn vị trí của người đó trong lòng mọi người thì phải xem mình có tố chất không?"

Trần Khả Lộ liếm nhẹ lớp son trên môi, hai mắt khép hờ lại rồi khẽ cười. " Con người kì lạ vậy đấy. Bước vào rồi thì không thoát ra được, mong một ngày anh có thể suy nghĩ lại."

Triệu Trác Thẩm bỏ cánh tay chống trên tường xuống, mở lối cho Trần Khả Lộ rời đi. Mọi sự ganh ghét đố kị của cô ta đều là thật, đến cả nỗi buồn trên gương mặt đó cũng là thật. Nếu hợp lại chẳng phải sẽ nghiền răng chạy thêm vài bước để đạt được chủ đích?

Trần Khả Lộ đóng cửa phòng lại liền nhìn thấy Hạ Bách đi trên hành lang, trùng hợp là phòng cô gần sát phòng Triệu Trác Thẩm nên khi quay sang nhìn liền khẽ cười chào kẻ thế thân một cái. Không quên ngu ngơ hỏi thêm. " Đêm hôm hai người còn gặp nhau? Thân thiết nhỉ?"

Trần Khả Lộ không tin là tình cờ gặp, cô ta chỉ cười rồi rời về căn phòng bé gần cuối hành lang. Nói là bé nhưng thiết kế cũng ngang khách sạn 5 sao, chỉ là không được tí mĩ như một số phòng chính.

Hết Phần 27

Bạn đang đọc truyện *Ánh Hạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.